

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

1. Fejezet

Pál „szeretett orvos”-nak hívta Lukácsot, a harmadik evangélium szerzőjét. Egyesek szerint Teofilus volt Lukács támogatója.

Akkoriban az orvosok gyakran rabszolgák voltak, és egyesek szerint Lukács Teofilusnak volt a személyi orvosa és szolgája.

Lehet, hogy így volt, lehet, hogy nem – nem érdemes erről sokat filozófálni.

Lukács az egyetlen olyan író, akinek nem zsidóként megadott, hogy a kanonikus írások egyik szerzője lehessen.

Ő görög ember volt, és két Új Testamentumi könyv szerzője is: ő írta ezt az evangéliumot, és ugyanakkor az Apostolok Cselekedeteit is, amelyet szintén Teofilusnak címezett, és azt így kezdi:

Az első könyvet arról írtam, Teofilusom, amit Jézus tett és tanított kezdettől

Egyesek azt tartják, hogy a Teofilus szó nem egy konkrét személyt jelöl, hanem ez egyszerűen csak egy görög kifejezés: Theo fileo, azaz Istent szerető.

Eszerint Lukács a könyveket az Istent szeretőknak címezte.

Az is igaz viszont, hogy abban az időben a szülők a gyerekeket saját vágyaik alapján nevezték el, így nincs semmi okunk abban kételkedni, hogy Teofilus egy valós személy volt. Annál is inkább, mert Lukács „nagyrabecsült” jelzővel illeti őt, és ezt általában a római birodalom vezetőinek megszólítására használták a korabeli írásokban.

Lukács bevezetője az első négy versben található:

Miután sokan vállalkoztak már arra, hogy tudósítsanak bennünket a közöttünk beteljesedett eseményekről úgy, amint reánk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az igének:

magam is jónak láttam, hogy miután eleitől kezdve mindennek pontosan utánajártam, sorjában megírom azokat neked, nagyrabecsült Teofilus, hogy azokról a dolgokról, amelyekről tanítást kaptál, megtudd a kétségtelen valóságot.

Lukács kijelenti, hogy ezt az üzenetet szemtanuktól hallotta. Az biztos, hogy ő személyesen beszélt Máriával azért, hogy teljesen megértse Jézus születésének körülményeit. Mivel Lukács orvos volt, elsősorban azok a részletek érdekelhették, amelyek az orvostudománnyal kapcsolatosak voltak.

Az első két fejezetben levő információk egyetlen másik evangéliumban sem található meg ilyen részletességgel, ami alátámasztja azt, hogy ezeket Lukács a Máriával való beszélgetések alapján írta meg.

Ezenkívül még hallotta Pétert és Jánost is Jézusról beszélni, valamint további szemtanúk történeteit is hallotta Jézus mukájával és szolgálatával kapcsolatban.

Lukács az evangéliumot Keresztelő János születésével kezdi, aki Jézus Krisztus előhírnökévé vált.

Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet.

Zakariás a Lévi nemzetségből származott, és így lehetett pap az Abijá nemzedék tagjaként. A felesége is a lévíták közül származott, tehát Áron leszármazottja volt.

Ebben az időben Izraelben körülbelül 20.000 férfi leszármazottja volt Lévinek, akik mindnyájan papi feladatokat láttak el. Mivel lehetetlen volt egyszerre mindnyájuknak folyamatosan a templomban szolgálni, ezért minden családra kétszer került sor egy évben, és mindkét esetben egy-egy hetet szolgálhattak.

Amikor egy bizonyos családra került a sor, akkor sorsvetéssel döntötték el azt, hogy ki milyen szolgálatot végezhetett.

Ezért, lehet, hogy egy pap életében csak egyszer került sor arra, hogy ő mutathassa be a füstölő áldozatot az Úr előtt.

Egyetlen nap az életben!

Biztos, hogy ez a nap igen különleges volt Zakariás számára, hiszen a sorsolás alapján ő mutathatta be az áldozatot az Úrnak.

Zakariásról és Erzsébetről megtudjuk, hogy

Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint.

Két gyönyörű lelkű ember, akik igen jelentéktelenek a világ szemében. Szerették Istent és az Ő útjain jártak, de sohasem hallottunk volna róluk, ha nem lettek volna Jézus Krisztus történetének részesei.

Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.

Abban a kultúrában átoknak számított az, ha egy nőnek nem lehetett gyereke, és ez a tény törvényes válási ok lehetett. Ha Zakariás el akart volna válni Erzsébettől a meddősége miatt, senki sem kérdőjelezte volna meg ezt a tettét.

Kétségtelen viszont, hogy mindketten nagyon szerették egymást, és együtt szomorkodtak gyermektelenségük miatt.

Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással öt jelölték ki arra, hogy bemerjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot.

Képzeltetik azt a határtalan örömet, amit ez az öreg ember érezhetett, miután már bizonyára feladta magában, hogy valamikor is ő legyen az, aki füstáldozatot mutathat be az Úr előtt.

A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában.

A papok ilyenkor bementek az oltár elé, vették a kis arany füstölőt, amelyben izzó paraszak voltak, és erre helyezték az illatos ágakat, majd a füstölőt lóbálni kezdték az oltár előtt.

Ilyenkor a levegő megtelt felfelé szálló édes illatokkal, és ez egy gyönyörű szimbóluma volt annak, hogy Isten miként fogadja az emberek imáját.

Az általunk elmondott imák az Isten elé szállnak, mint egy édesen illatozó füst, amely kellemes számára.

A Jelenések Könyvének 5.-ik fejezetében a Bárány elveszi a trónuson ülő jobb kezéből a tekercset, és János ezt írja:

a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt - mindegyiknél hárfa volt és aranycsésze, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek -,

Amikor Isten Mózesnek a Szent Sátor építésére utasításokat adott, akkor az Úr újból és újból figyelmeztette Mózeset, hogy pontosan a terv szerint készítsenek el mindent, mert ez a mennyország modellje. Ha tudni akarjátok, hogy hogy néz ki a mennyország és az Isten trónusa, akkor a Szent Sátor tanulmányozása során megtudhatjátok mindezt.

A papok tehát a füstáldozatokat mutatták be itt a földön, az oltár előtt, de így van ez a mennyországban is: ezek a szentek imádságait jelképezik.

Tehát Zakariás a templomban bemutatta a füstáldozatot, a sokaság pedig kint várakozott, mert az volt a szokás, hogy miután kijött a templomból, akkor a pap Isten áldását adta az emberekre.

Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől.

Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg.

De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed:

Miféle könyörgésről van itt szó? Éveken keresztül imádkozott azért, hogy az Úr áldja meg őt egy fiúval.

Ez imánk kitartóságára buzdíthat, hisz ő még öregkorára sem adta fel ezt az imakérést.

Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.

A János név jelentése: az Úr kegyelmes.

Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.”

Ezt megelőzően az Isten Malakiás próféta könyvében szólt az emberekhez:

Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja.

Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.

Ez volt az Ószövetségi időkben Isten utolsó szava az emberekhez. És annak ellenére, hogy az Úr 400 éven keresztül néma volt, az Újszövetség első szava az Úrtól ennek a próféciónak a beteljesítése, amely az Illés próféta szellemében eljövő Jánosról szól.

Igen nagy a zavarodottság Keresztelő János eljövételével és ezzel a próféciaival kapcsolatban.

János evangéliumában olvashatjuk, hogy amint János a Jordán folyóban keresztelt a farizeusok megkérdezték tőle, hogy ki adta neki a hatalmat minderre. *Amikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék tőle: „Ki vagy te?”*

Akkor vallott, és nem tagadott. Ezt vallotta: „Én nem a Krisztus vagyok.”

Erre megkérdezték tőle: „Hát akkor? Illés vagy te?” De kijelentette: „Nem az vagyok.” - „A próféta vagy te?” Így válaszolt: „Nem.”

Ezt mondták tehát: „Ki vagy? - hogy választ adhassunk megbízóinknak: mit mondasz magadról?”

Erre ő így felelt: „Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítetek egyenes utat az Úrnak

Mégis az Úr anyaga itt azt mondja az apjának, hogy ő Illés próféta erejével és szellemében fog munkálkodni.

A zavarodottság abból ered, hogy a Messiásnak kétszeri eljövetele van. Az első itt az evangéliumokban, a második pedig az, amire jelenleg is várunk.

Ugyanúgy, ahogy Illés akkor is meg fog jelenni, amikor Jézus ismét eljön, úgy Keresztelő János is Illés erejében jött el, és aki el tudja fogadni, annak ő volt az ígéret beteljesítője, aki az atyák szívét a gyerekekhez és a gyerekek szívét az atyákhoz téríti.

Ő egy nazarénus volt, aki nem ivott bort és semmilyen részegítő italt, viszont az anyja méhében már betöltötte a Szentlélek. Amikor Mária meglátogatta Erzsébetet, akkor Erzsébet 6 hónapos terhes volt Jánossal, és amikor Mária belépett a házba, és üdvözölte Erzsébetet, akkor Erzsébet megérezte, hogy a baba egyet ugrott a méhében. Erzsébetet betöltötte a Szentlélek, és bizonyára János is ekkor töltekezett be Szentlélekkel.

Annak ellenére, hogy Zakariás imádkozott azért, hogy legyen egy fia, az imái nem igazán voltak hittel átitatva, mert amikor az angyal azt mondta neki, hogy fia fog születni, akkor nem hitte el.

Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.”

Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt.

De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

Érdekes, hogy gyakran nagyon nagy hangsúlyt fektetünk a hitünkre, amikor azt akarjuk, hogy Isten valamit megtegyen, mintha Isten képtelen volna bármit is tenni az emberek hite nélkül. Itt viszont az angyal azt mondja Zakariásnak, hogy Zakariás nem fog megszólalni a gyerek születéséig, mert nem hitt az Ő szavának.

Amit Isten meg akar csinálni, azt ha hiszed, ha nem, akkor is meg fogja tenni. A hitetlenséged ne fogja megállítani Isten munkáját, és nem is fogja azt késleltetni.

Gyakran hallom, hogy egyesek azt hirdetik, hogy az Isten munkája attól függ, hogy mennyire tartok ki a hitemben, és ezért büntudatot érezhetek, mert lehet, hogy miattam vesznek el sokan.

De ez nem így van. Az Isten céljai meg fognak valósulni függetlenül attól, hogy én elhiszem-e ezt vagy sem. Ez egy kis nyugalmat is ad nekem, mert nem szeretném, ha az Ő munkája rajtam múlna.

Emlékeztek, hogy Izrael gyermekei a pusztulás szélére kerültek, mert Hámán rávette a királyt, hogy aláírja azt a rendeletet, hogy minden zsidót ki fognak végezni egy meghatározott napon. Mordokaj pedig azt mondta Eszternek, hogy

járuljon a király elé és könyörögjön a népéért. Eszter azt válaszolta, hogy nem teheti, mert ezt nem engedi meg az udvari szabályzat, még akkor sem, ha ő a király felesége, csak akkor, ha a király maga hívatja be. Ha pedig valaki úgy akar a király elé járulni, hogy előzőleg nem hívták, az az életével játszik, mert ha a király nem emeli fel a jogart, akkor azonnal halállal büntetik.

Mordakaj pedig azt válaszolta, hogy „Azt gondolod, hogy ha ez a rendelet életbe lép, akkor te megmenekülhetsz? Honnan tudod, hogy Isten nem ezért az egyetlen célért hozott téged a királyi udvarba? De ha te nem nősz fel a feladathoz, akkor az ő szabadulásuk egy másik úton fog bekövetkezni. Isten meg fogja szabadítani a népét, mert az Ő céljai meg fognak valósulni, de te viszont el fogod veszíteni azokat a jutalmakat és áldásokat, amelyek a hűséged nyomán a tieid lehettek volna. A hitetlenséged viszont nem fogja Isten céljának beteljesülését megakadályozni.

Zakariás is hitetlen volt itt.

Ezt megelőzően Gábriel valamivel több mint 500 évvel azelőtt jelent meg a földön Dániel prófétának, és a Messiás megjelenésének pontos időpontját mondta el neki. Gábriel azt mondta Dánielnek, hogy

Hetven hét van kiszabva népedre és szent városodra. Akkor véget ér a hitszegés, és megszűnik a vétek, engesztelést nyer a bűn, és eljön hozzánk az örökké tartó igazság. Beteljesül a prófétai látomás, és felkenik a szentek szentjét. Tudd meg azért, és értsd meg: Attól fogva, hogy elhangzott a kijelentés Jeruzsálem újjáépüléséről, hét hét fog eltelni a fejedelem felkenéséig. Azután még hatvankét hét, és újjáépülnek a terek és a falak nyomorúságos időkben. A hatvankét hét eltelte után megölik a felkentet, senkije sem lesz.

Mindezek után 500 évvel később Gábriel Zakariásnak mondja, hogy a felesége Erzsébet fogja azt a gyereket szülni, aki majd a Messiás előhírnöke lesz Illés szellemében és erejével.

Úgy néz ki, hogy Isten Gábrielt a részletek felügyeletével bízta meg a Fiának az eljövételével kapcsolatban: az emberek felkészítése és Mária és Zakariás felkészítése is az ő dolga volt.

Gábriel nehezen tudott titkot tartani, mert 500 évvel ezelőtt kikotyogta a dolgot Dánielnek az időponttal kapcsolatban, és most ismét itt van Zakariásnál. Érdekes lesz majd Gábriellel találkozni, mert ő az egyik olyan különleges angyalok, akire Isten különlegesen nagy felelőséget osztott.

A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban. Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament.

E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt:

„Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe,

egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve.

Három különböző kifejezést kell itt megmagyarázzunk: eljegyzés, jegyesség, és házasság.

Akkoriban már kétéves korukban eljegyezheték egymásnak a gyerekeket, mert legtöbbször a házasságot a szülők intézték el. Általában a barátok összejöttek, egyiknek volt egy kisfia, a másikkal egy szép kislánya, és megbeszélték, hogy ha felnőnek, akkor egymásé lehetnek. Eljegyezték hát őket egymásnak.

Abban az időben azt gondolták, hogy olyan fontos dolgot, mint a házasság nem lehet a meggondolatlan fiatalságra bízni, mert nem elég bölcssek arra, hogy kiválasszák a párjukat.

A fiatalok körülbelül 15 vagy 16 éves korukban házasodtak össze egymással, de a házassági ceremónia előtt egy évvel megkezdődött a valódi jegyességi periódus. Ezalatt úgy viselkedtek, mintha már összeházasodtak volna egymással, mert teljesen elkötelezték magukat egymásnak, de ez önmegtartóztatást jelentett, nem pedig valódi együttélést.

Amikor elkezdődött a jegyesség, akkor annyira szoros volt a kötelék köztük, hogy ha a fiú be akarta fejezni a dolgot, akkor vállást kellett kezdeményezzen annak ellenére, hogy még nem éltek együtt egymással. Mária és József tehát egymásnak jegyesei voltak ebben az időben, és teljesen el voltak egymásnak kötelezve a házasságukkal kapcsolatban, de a házassági ceremónia még csak ez után következett.

Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!”

Mária megdöbben ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés.

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak.

Az eredeti héber neve Jehoshua, ami azt jelenti, hogy Jehova a szabadító. Máté evangéliumából tudjuk, hogy amikor József megtudta, hogy Mária terhes, arra gondolt, hogy titokban el fog válni tőle, mert tudta, hogy ha mindezt nyilvánosan teszi, akkor Máriát meg fogják kövezni.

az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van.

Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”

Tehát mindketten Mária és József is megkapták az utasítást arra, hogy Jézusnak nevezzék el a gyereket, de Józsefnek azt is felfedte az angyal, hogy Ő fogja megszabadítani az embereket a bűneiktől. A név tehát nagyon jelentős, mert Jézus küldetését fejezi ki: Isten szabadítását hozta el az embereknek.

Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját,

Az Ótestamentum során a prófécia és ígéretek arra mutattak, hogy a Messiás Dávid trónján fog ülni, igazságban és ítéletben, és

uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

A Jelenések könyvében olvashatjuk azt a dicsőséges éneket, amelyet Handel megzenésített: Királyok Királya, Urak Ura, Halleluja, Halleluja, Halleluja.

Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?”

Hatalmas a különbség Zakariás és Mária kérdései között. Zakariás megkérdőjelezte az Isten szavát. Mária csak a dolgok kimenetelével kapcsolatban kérdezett, de ő nem kételkedett, hanem hitt, amint később Erzsébet mondta neki:

Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, mert az Istennek semmi sem lehetetlen.”

Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.

Néha a protestáns gyülekezetek is beleesnek egy Máriával kapcsolatos hibába annak nyomán, hogy a katolikusok próbálják ráerőltetni az emberekre Mária megváltó anya szerepét.

Emiatt a protestánsok megpróbálják Máriát semmibe venni.

De itt az angyal azt mondta neki, hogy különleges kegyelmet talált Istennél, és megáldotta őt az asszonyok között.

Amikor Isten kiválasztotta őt, akkor meg vagyok győződve arról, hogy előtte teljes mértékben felkészítette őt a feladatra, és ezért biztos vagyok benne, hogy a valaha élt női lelkek közül Máriájé volt az egyik leggyönyörűbb. Mindezt maga a szöveg bizonyítja, annak ellenére, hogy lehet, hogy ekkor ő még csak 16 éves volt.

Nagyon mély lelki vonásokat láthatunk benne, hiszen amikor az angyal elmondja neki mindezeket a különleges dolgokat, amelyek az életét teljesen felforgatják, ő akkor már József jegyese volt.

Így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!”, másszóval teljesen alárendelte magát Isten akaratának.

Máriával is nagyon szeretnék találkozni majd, hiszen olyan különleges ember volt.

Minden zsidó lány álma, óhaja és vágya az volt, hogy ő legyen Isten eszköze, amikor a Messiást a világba küldi. Ezért aztán sok zsidó asszony Jozsuének hívta az újszülött gyereket, abban bízva, hogy Isten őket használja a szabadítás eszközeként. És ez volt az egyik oka annak is, hogy olyan nagy átoknak tekintették azt, ha valakinek nem lehetett gyereke, hiszen így nem lehetett esélye arra, hogy a Messiás anyja lehessen.

Bárcsak mi is ilyen nagyon szeretnénk azt, hogy mi legyünk azon eszközök, amelyeken keresztül Isten megvalósítja a céljait a földön!

Izraelben van egy népcsoport, akiknek a vallását igen nagy titok övezi, és ők maguk sem tudják, hogy miben hisznek.

Ez a vallás a muzulmán vallás egyik ága, és csak a papok tudják, hogy miben hisznek. Ha ma végigmész a falvaikon, megláthatod, hogy a férfiak olyan nadrágokat viselnek, amelyeken hatalmas kenguru zsebek vannak, mert abban hisznek, hogy a Megváltó férfitől fog születni, és a nadrágok a terhességre készültek.

Ebben reménykedett minden fiatal lány Izraelben, és egyikük esetében be is teljesedett ez a remény.

Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába.

Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.

Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel,

és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse!”

Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?

** Hogyan is lehetséges ez: Más értelmezés szerint: Hogyan is érhet engem ez a megtiszteltetés*

Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben.

Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Azt gondolom, hogy ez egy megfelelő hely arra, hogy beszéljünk az abortuszról. János még csak hat hónapos volt az anyja méhében, és mégis, amikor Mária megszólalt, ő felismerte, és válaszolt erre.

Amikor a baba az anya méhében van, már felismeri az édesanyja hangját, és ha az anya sokat beszél hozzá a terhesség alatt, akkor a születése után megnyugtató lesz számára az ő hangja, mert már a terhesség alatt megtanulja felismerni azt.

Az orvostudomány egyre többet fedez fel az embrió fejlődésével kapcsolatban, és itt János is már hathónapos korában képes volt örömeiben megmozdulni, amikor meghallotta Mária hangját. Emlékezzünk arra, hogy Mária a Szentlélektől indítva beszél, és így a Szentlélek szava szerint megmozdult a magzat az anyja méhében.

A mai kultúránk filozófiája szerint, ha elég sok ember kezd egy bizonyos dolgot csinálni, akkor az az emberek szemében elfogadható, jó és helyes útnak fog számítani. Sokan elfogadják azt, hogy Isten nem létezik, mert teljesen humanista megközelítést alkalmaznak, és így nem létezik Isten szerinti jó és rossz mérce, ezért aztán a társadalom által széleskörben elfogadott mércéket fogadják el.

A szociológusok szerint léteznek olyan társadalmak, ahol az apáknak semmi közük a gyerekekhez, és ott teljesen elfogadható, hogy a nagybácsi veszi át az apa szerepét az otthonokban.

Aztán vannak olyan társadalmak, ahol többnejűség vagy többférjűség a szokásos életforma, és mivel ez széleskörben elfogadott dolog, ezért senki sem gondolja ezt rossz dolognak. Ha tehát elég sok ember csinál valamit, akkor hirtelen ez lesz a helyes út.

Ha már elég sokan ölik meg az abortusz során az ártatlan gyerekeiket, akkor már minden rendben, mert ez már az elfogadott társadalmi normák része lesz, és senki sem szólhat semmit ez ellen.

Én nehezen tudom fékezni az érzelmeimet a gyerekek közelében, és kissé bolondos leszek, mert az ő szintjükre próbálok jutni, hogy kommunikálni tudjak velük. Lenyűgöznek a gyerekek, nagyon szeretem őket, és számomra nincs nagyobb öröm annál, mint gyerekekkel kommunikálni. Nagyon szeretem figyelni az arcukat, a szokásaikat, és órákon keresztül tudom figyelni őket, és szeretem látni a fejlődésüket is.

Ezért nagyon nehezem viselem a gyerekekkel való visszaléléseket is, amikor egy felnőtt szándékosan visszaél a helyzetével és megsebz, összetöri, megveri,

tönkreteszi a gyereket. Azon gondolkozom, hogy vajon ez nem függ-e össze azzal, hogy sokkal olcsóbbá tettük az emberi életet mostanában az abortusz törvénybe iktatásával.

A meg nem született gyerek ellen el lehet követni bármilyen erőszakot, mert úgy sem ért semmit belőle, de vajon mi lesz a következő lépés? Ha még csak keveset ért mindebből, akkor is meg lehet majd ezt tenni?

Az élet értéke egyre kisebb lesz a társadalmunk minden szegmensében a liberális, humanista gondolkodásnak és törvényhozásnak következtében. De nem hiszem, hogy Isten ezt túl sokáig engedi tovább folyni. Mindenesetre, ha én lennék Isten, akkor már rég lehúztam volna a redőnyt.

Mária válaszából megláthatjuk, hogy milyen lelke volt ennek a gyönyörű fiatal lánynak:

*Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat,
és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt,
mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva
boldognak mond engem minden nemzedék,
mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve,
irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.
Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában
felfuvalkodottakat.
Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel.
Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel.
Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról,
amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”*

Ez a vers utalás az Ábrahámnak tett ígéretre, hogy rajta keresztül lesz áldott a föld minden népe.

Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.

Mária beszédének második fele az Isten által hozott forradalmakról szól:

*Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában
felfuvalkodottakat.*

Az első tehát az Isten egyéni forradalma, amikor szétszórja a büszkéket.

Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. – ez a második forradalom

Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. – és ez pedig egy gazdasági forradalom.

*Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült.
Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított
iránta az Úr, és együtt örültek vele.*

*A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől
Zakariásnak akarták nevezni.*

*Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.”
Mire ezt mondták neki: „De hiszen senki sincs a te rokonságodban, akit így
hívnának.”*

Ekkor intettek az apjának, hogy minek akarja neveztetni.

Ő táblát kért, és ezt írta rá: „János a neve.” Erre mindenki elcsodálkozott.

Amikor egy nőnek elkezdődtek a szülési fájdalmai, akkor összegyűltek a rokonok és hozták a hangszereiket, az ételt, és egy hatalmas partira készültek.

Ha a megszületett gyerek fiú lett, akkor a zenészek rázendítettek, énekeltek, táncoltak, és mulattak. Ha viszont lány született, akkor szépen összepakolták a hangszereiket és hazamentek.

Abban az időben hatalmas áldás volt a fiúk születése, de a lányokat eléggé figyelmen kívül hagyták.

Jézus tanításaira volt szükség ahhoz, hogy a nőket az őket megillető szintre emelje. Ő volt az aki az általuk megérdemelt dicsőséget és tiszteletet megadta nekik, és ezért az asszonyok különösen hálásak kell legyenek Jézusnak.

Nézzétek meg azokat a kultúrákat, amelyekben az evangélium nem terjedt el, és figyeljétek meg a nők szerepét: mindezek után sokkal inkább értékelni tudjátok majd mindazt, amit Jézus Krisztus értetek tett. Nézzétek meg a beduinokat, az indiaiakat, az új-guineai kultúrát.

És egyszerre csak megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent.

Félelem szállta meg a körülöttük lakókat, és Júdea egész hegyvidékén beszéltek minderről.

*Akik meghallották, szívükbe vésték, és így szóltak: „Vajon mi lesz ebből a
gyermekből?” Az Úr keze pedig valóban vele volt.*

Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált:

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.

Jézus Krisztus az Isten emberi formában való megnyilvánulása. A Szentlélek ihletésére Zakariás azzal kezdi a profétálását, hogy az Isten meglátogatta a népét.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött...

Az Ige testté lett, közöttünk lakott

A látogatásának célja a megváltás volt, amint Ő maga is mondta
Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából,

Pál azt mondta, hogy *nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére...*

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje

ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva:

Felismeri, hogy a Messiásra vonatkozó prófétálások az ember bűnbeesése óta jelen vannak.

Akkor ezt mondta az ÚRisten a kígyónak: Mivel ezt tetted, átkozott légy minden állat és minden mezei vad közt: hasadon járj, és port egyél egész életedben!

Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa

A bűnt az asszony utódja fogja elpusztítani.

hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről,

arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk,

hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki,

A megváltás több annál, hogy Isten kimentett minket az ellenségeink kezéből, mert azért mentett meg minket, hogy Őt szolgáljuk félelem nélkül.

szentségben és igazságban

Mindkettő arra vonatkozik, hogy jók vagyunk, de a szentség az a jellem jósága, az igazság pedig a cselekedeteink helyességét jelenti. Egyik a másiktól következik, és a szentség a dolgok gyökere, míg az igazság a jellem gyümölcse.

Az embereknek a mai világban hatalmas nehézséget okoz az, hogy szentség nélkül akarnak igazak lenni. De végső soron minden igaz életre tett kísérlet kudarcot fog vallani, mert nincs a szentségen kívül egyetlen más alap sem arra, hogy mindezt fent is lehessen tartani. A tisztaság a gyökerekből kell induljon. Jó hozzáállás szükséges ahhoz, hogy megfelelő cselekedeteink legyenek.

Isten akarata az, hogy először is szentségben járjunk előtte, hogy ki tudja dolgozni a jellemünk megváltoztatásán keresztül a lehetőséget, hogy igaz módon szolgálhassuk őt.

A farizeusoknak a szentség nélküli igaz voltukra kidolgozott rendszerük teljes kudarcba fulladt.

Jézus megjegyezte, hogy *ha a ti igazságotok messze felül nem múlja az írástudókét és farizeusokét, akkor semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.*

Az egyik legmegdöbbentőbb kijelentés lehetett ez a tanítványok számára, mert az ő szemükben senki sem tudott igazabb dolgokat tenni, mint a farizeusok. De a valóság az volt, hogy az ő igazságuk szentség nélküli volt. Nem a szívükből jött, mert a hozzáállásuk igencsak büzlött Jézus szerint:

képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül tele vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Ezután pedig a kisgyerekre vonatkozó prófécia következik:

Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait,

hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból;

hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izráelben.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

2. Fejezet

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet.

Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó.

Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják.

Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.

És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje,

és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Akkoriban alakult ki a római birodalom. Eredetileg a római birodalmat több generális vezette, de idővel a hatalom egyre inkább egyetlen ember kezébe összpontosult, és végül Caius Octavianus ragadta magához a hatalmat. Felvette a fogadott nagybátyján keresztül a Cézár nevet és az Augustusz névvel pedig a római Szenátus ruházta őt fel.

Amikor végre hatalomra került, akkor a Szenátus fel akarta őt ruházni valamilyen titulussal és először a Róma Királya nevet javasolták, de ő visszautasította ezt. Akkor azt javasolták, hogy legyen Róma Diktátora, de ez sem tetszett neki. Végül pedig az Augustusz cím került terítékre, amely azt jelenti, hogy „istenektől való”, és ez már neki is nagyon tetszett. Ezért lett aztán a neve Augustusz Cézár.

Ez az ember volt a leghatalmasabb az egész földkerekségen.

Gondoljunk csak bele. Itt egy fickó, aki ott ül Rómában, és fokozatosan olyan hatalomra tesz szert, hogy adózási rendelete nyomán azonnal az egész világnak engedelmessé kell válnia. Nincs fellebezési fórum. Róma teljesen igába hajtotta a világ fejét.

Akkoriban bezárták a hadak istenének templomát. Amikor a hadsereg a harcmezőkön volt az emberek ebbe a templomba mentek be, hogy imádkozzanak a katonáik győzelméért. De most a templom kapui zárva voltak, mert békeidőket éltek. Ekkor már 16 éve voltak zárva ezek a kapuk, és azt gondolhatnánk, hogy milyen gyönyörű időszak ez a Béke Hercegének megszületésére. De gondoljunk csak át ezt a kijelentést.

Hiszen csak azért volt béke, mert Róma olyan hatalmas uralkodó hatalom volt, hogy senki sem mert ellenszegülni neki. Minden ember Róma rabszolgája volt. Amikor a világot egy ember irányítja azt nevezzük hegemoniának, és Cézár ezt akarta elérni.

Róma egy kis provinciájában, távol a fővárostól, egy kis városban, Názáretben volt egy fiatal pár, akik mindketten Dávid házához tartoztak.

Megérkezett a rendelet Cézártól, hogy mindenki meg kell jelenjen az adózás miatti összeíráson, és akkor ők is alá kellett rendeljék magukat Augusztusz Cézárnak.

De ahhoz, hogy eleget tegyenek a rendeletnek, haza kellett menjenek a családjuk városába, Betlehembe.

Ekkor már Mária terhessége az utolsó napokban járt, és igen nehezebbé eshetett az utazás, mégis el kellett induljanak erre a hosszú útra. Akkoriban ez a hetven mérföld igen hosszú volt, mert más közlekedési eszközök álltak rendelkezésükre, mint manapság.

Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.

Ha te lennél Isten, akkor hol szeretnéd, hogy megszülessen a fiad?

Amikor Isten meglátogatta a földet, akkor nem volt számára hely a fogadóban. Ez előrevetíti az Ő teljes életét is, hisz még manapság is visszautasítják az emberek azt, hogy helyet csináljanak Neki. Mindenre van idejük és helyük, kivéve Őt. Úgy tűnik, hogy Ő még ma is a társadalom perifériájára szorul.

De nézzük ezt egy kicsit tágabb szemszögből.

700 évvel ezen események előtt egy próféta a következőket mondta:

Te pedig, efrátaai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.

A próféta előre hirdette, hogy Betlehem lesz a Messiás születési helye. Amikor tehát azt olvassuk a szövegben, hogy

Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet, és József Máriával együtt Betlehembe kellett utazzon az összeírásra, akkor rájövünk, hogy mivel az Isten Igéje azt mondta, hogy a Messiásnak Betlehemben kell megszületnie, ezért már nem is az római fickó irányítja az eseményeket, mert ő csak egy bábu.

Nem érte el amit akart, mert nem ő irányítja a világot, hanem az a kisgyerek, aki Betlehemben megszületett, ő fogja végül megtapasztalni a valódi hegemoniát.

Istennek volt egy kis problémája. Mária és József fent voltak Názáretben, viszont a prófécia szerint a kisgyerek Betlehemben kellett megszülessen. Egyetlen épeszű pár sem utazna Názáretből Betlehembe a terhesség ennyire

előrehaladott állapotában, ezért hát Isten valamilyen módon le kell őket juttassa Betlehembe.

Hogyan oldjuk meg ezt a problémát?

Isten el kezdi rángatni a zsinórokat, és Augusztusz Cézár pedig azt mondja, hogy gyerünk, adóztassuk meg a világot. És azt hiszi, hogy ő irányít mindent.

De a valóságban csak Isten céljait valósítja meg, amelyet már 700 évvel ezelőtt kijelentett.

megszülte elsöszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette,

Mindebből kitűnik, hogy mindent egyedül csinált, segítség nélkül. Általában egy bábaasszony szokta elvenni a gyermeket, bepólyálta és ellátta őt. De itt nincs segítség, és emlékezzünk, hogy 16 és fél esetleg 17 éves volt, és egy jászolban szült, ahol állatokat tartottak.

De ez a gyerek Isten ígéretének beteljesítése, hiszen Ő maga Isten, aki eljött, hogy meglátogassa és megmentse az embereket.

Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett.

Ez azt jelenti, hogy nem születhetett december 25.-ikén, mert a téli hónapok alatt túl hideg van ahhoz, hogy a pásztorok a szabad ég alatt legyenek. December 25.-ikét a pogány ünnepektől kölcsönözték, és egyre inkább pogány ünneppé válik ismét. Azon gondolkodom, hogy vajon mi keresztények meddig fogjuk ezt a december 25.-ét ünnepelni.

És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk.

Egyesek szerint ezek a pásztorok a jeruzsálemi Templom pásztorai voltak, mert a Templomban minden reggel és este feláldoztak egy-egy hibátlan bárányt, és ezért saját pásztorai voltak a Templomnak.

Ha ez igaz, akkor ez egy igen jelentős dolog, hiszen azok a pásztorok látták meg először Isten Bárányát, akik az Isten számára fenntartott áldozati bárányokat őrizték.

Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz:

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.”

És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.”

Szerintem az angyal Gábiel volt, mert tudjuk, hogy ő nem tud titkot tartani, és azt is tudjuk, hogy sokmindent tett azért, hogy a gyermek születési körülményeit egyengesse.

Most már megtette a magáét, a gyermek megszületett, be van pólyálva, és megtörtént a világtörténelem legérdekesebb eseménye! Isten emberi formában eljött az emberekhez, hogy megváltsa őket.

Milyen nagy hír ez! Mindenkinek tudni kellene ezt, de senki sincs ébren. Minden fény kialudt már Betlehemben. De amint Gábiel végignéz a tájon, meglátja a pislákoló tüzet Jeruzsálem irányában és odaszól a pásztoroknak: „Hé, fiúk, nagy hírem van! Ma, Dávid városában megszületett a Megváltó, az Úr, a Messiás!. Megtalálhatjátok egy istállóban bepólyázva. És megjelentek az angyalseregek énekelve.

Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket.

Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak,

és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.

Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében.

A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik.

Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki

A gyerekeket mindig a nyolcadik napon metélték körül, és ez annyira fontos volt, hogy még akkor is megtették ezt, ha ez szombatnapra esett. Ez a művelet egy nagyon ritka kivétel volt, amit szombaton is elvégezhettek.

a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant.

Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai

Ha fiút szült, akkor 40 nap volt a megtisztulási idő, ha pedig lányt, akkor 80 nap volt mindez.

Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,

40 nap után áldozatot kellett bemutatassanak az Úrnak: egy bérányt és egy galambot kellett áldozzanak, vagy ha szegények voltak, akkor két galambot áldozhattak.

amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;”

De aztán az Úr megengedte, hogy megváltsák az elsőszülötteket. Végül Isten a lévítákat választotta ki a szolgálatra, és nekik kellett fizetni az elsőszülött fiak megváltásáért.

és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.”

Ez azt mutatja, hogy Mária és József szegények voltak, és így Jézus egy szegény otthonban nevelkedett fel, és tudta, hogy milyen megküzdeni a mieinkhez hasonló nehézségekkel és szükségletekkel.

Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta.

Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát.

A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta:

*„Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel,
mert meglátták szemeim üdvösségedet,
amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára,
hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek,
Izraelnek.”*

Itt ebben a próféciában a pogányoknak a világosságára is jött, nemcsak Izraelért.

Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon,

Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak,

- a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Elmondja Máriának, hogy a gyermek nagy áldást hoz az embereknek, de keresztülszúrja a te szívedet. Ezáltal kezdi őt felkészíteni arra a szenvedésre, amely egy napon meg is érkezik, amikor majd végig kell néznie, hogy ez a gyermek a kereszten feszül.

*Volt ott egy próféta is, Anna, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után,
és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt.*

Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal.

Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.

Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názaretbe.

A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.

Szülei évenként elmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére.

Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint.

Miután pedig eltelték az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre.

Emberek százai szoktak együtt utazni, és általában az asszonyok elindultak előre, mert lassabban mentek, és utánuk pedig a férfiak, akik estére beérték az asszonyokat, és együtt táboroztak éjszakára.

Elindultak hát Názaret felé a rokonokkal és barátokkal, és amikor este tábort ütöttek, akkor József azt kérdezte Máriától, hogy hol van Jézus.

Ő pedig azt válaszolta, hogy azt hittem, hogy veled van. József pedig azt hitte, hogy Máriával van, és miután körülnéztek és mindenkit megkérdeztek, akkor visszatértek Jeruzsálembe, hogy megkeressék őt.

Mivel azt hitték, hogy az útitársaik körében van, elmentek egy napi járőföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között.

De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább.

Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket,

és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein.

Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: „Gyermezem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én nagy bánattal kerestünk téged.”

Figyeljük csak meg, hogy Jézus milyen hamar kijavítja az apád kifejezést.

Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?”

Jézus nem ismerte el apjának Józsefet. Ezek Jézus első feljegyzett szavai. Fontosak, mert a saját létének célját fejezik ki: az Atyám munkáját kell végezzem.

Sok embert hallok így beszélni: „tudom, hogy ezt kellene csináljam”, de egy ilyen beszédnek nincs meggyőző ereje, mert sok mindent kellene megtegyünk, amit végül nem teszünk meg.

De amikor valaki azt mondja, hogy „ezt kell tegyem”, akkor figyelj oda, mert közel kerültél az ember valódi énjéhez.

„Az Atyám munkáját kell végezzem”, ez volt Jézus életének elhívása – az Atya akaratának véghezvitele.

*Ők azonban a nekik adott választ nem értették.
Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik.
Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében,
Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való
kedvességben.*

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 3-4. Fejezet

Lukács azzal kezdi a harmadik fejezetet, hogy leírja Keresztelő János szolgálati idejének kezdetét, és ehhez 6 történelmi referenciapontot használ fel:

Tibérius császár uralkodásának tizenötödik évében, amikor Júdea helytartója Poncius Pilátus volt, Galilea negyedes fejedelme Heródes, Iturea és Trakhónitisz tartományának negyedes fejedelme Heródes testvére, Fülöp, Abiléné negyedes fejedelme pedig Lűszániász volt,

A negyedes fejedelem azt jelenti, hogy egy negyed résznyi terület uralkodója. Amikor Nagy Heródes meghalt, akkor az ő uralkodásának területét négy részre osztották, és három fia uralkodott egy-egy negyed részen.

Tudjuk, hogy Tibériusz Cézár Kr.sz. 13-14-ben kezdte meg uralkodását, és az ő uralkodásának 15.-ik éve kb. Kr.sz. 29-re esne, amikor Keresztelő János megkezdte szolgálatát.

Annás és Kajafás főpapok idején szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.

A zsidóknak egyszerre csak egy főpapjuk volt. Annás egy rövid ideig volt főpap, kb. 13 és 14-ben, de a római kormány lecsereélte őt. Utána még három másik főpap következett mielőtt a rómaiak Kajafást jelölték volna főpapnak. Annás volt viszont az emberek által elismert főpap, és tulajdonképpen ő volt a vallási vezető, ugyanakkor Kajafás politikai vezető volt Róma alatt.

Amikor később letartoztatták Jézust, akkor először Annáshoz vitték, mert ő volt továbbra is az elismert hatalom, Kajafás pedig igazából bábu volt az emberek szemében, annál is inkább, mert ő Annás egyik fia volt.

Ő elindult és hirdette a Jordán egész környékén a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára, ahogyan meg van írva Ézsaiás próféta beszédeinek könyvében: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek el az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit:

Abban az időben amikor a király meg akart látogatni egy területet, akkor előtte kihírdették az embereknek, hogy a király ezen és ezen a napon fog jönni, tisztítsátok ki az udvaraitokat, minden szemetet égessetek el, javítsátok meg az utakat, hogy amikor jön a király mindent szépnek és rendben találjon. János is egy ilyen hírdető, aki figyelmezteti az embereket, hogy járjanak egyenes utakon, mert jön a király:

*minden szakadékot töltsetek fel, minden hegyet és halmot hordjatok el, legyen a görbe út egyenessé, a göröngyös simává:
és meglátja minden halandó az Isten szabadítását.”*

Ezt az ígéretet adta át János az embereknek, amely Jézus Krisztuson keresztül teljesedett be.

*A sokaságnak tehát, amely kiment hozzá, hogy megkeresztelje, ezt mondta:
„Viperák fajzata! Ki figyelmeztetett titeket, hogy meneküljtek az eljövendő harag elől?*

Gondoljatok csak bele, hogy mi lenne, ha ezt mondanánk a gyülekezetnek?

Teremjetez hát megtéréshez méltó gyümölcsöket

Lássuk a valódi megtéréseket, ne csak a megkeresztelkedésekben, hanem a cselekedeteitek és megváltozott életetek által is. Sokan egy érzelmi fellángolás következtében lemondanak a bűnös életükről és múltjukról, és fogadalmat tesznek arról, hogy mostantól minden más lesz, megfogadom Isten előtt, hogy máától kezdve megváltozom. Könnyű mondani, és János ezért mondja, hogy lássuk a gyümölcsöket, a változást, amely több mint egy szóbeli fogadalom.

és ne kezdjétek azt mondogatni magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy az Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani Ábrahámnak.

A zsidó azt mondja, hogy a mi atyánk Ábrahám, és Isten neki és az ő utódainak adta az örök szövetséget, tehát mi, zsidók ennek az örökösei vagyunk. Ebben az Ábrahámhoz fűződő kapcsolatban bíztak a zsidók, és amikor Jézus megkérdőjelezte az életvitelüket, akkor azt válaszolták, hogy „a mi atyánk, Ábrahám”. Ez egy közszájon forgó kijelentés volt a zsidók között, és szerintük ez feljogosította őket arra, hogy bármilyen életet élhessenek. János pedig valódi megtérésre szólítja fel őket.

*A fejsze pedig ott van már a fák gyökerén: ezért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik, és tűzre vettetik.”
A sokaság pedig megkérdezte tőle: „Akkor hát mit tegyünk?”*

A kérdésre adott válaszából kitűnik, hogy János egy szociális evangéliumot hirdetett:

*János így válaszolt nekik: „Akinek két ruhája van, adjon annak, akinek nincs, és akinek van ennivalója, hasonlóan cselekedjék.”
Vámszedők is mentek hozzá, hogy keresztelje meg őket. Ezek szintén megkérdezték tőle: „Mester, mit tegyünk?”*

Nekik ezt mondta: „Semmivel se hajtsatok be többet, mint amennyi meg van szabva.”

A vámszedőket a római kormány jelölte ki, és ők az adón felüli adókból éltek. A római kormány előírt egy bizonyos mennyiségű adót, de a vámszedő a saját fizetését is beszedte úgy, hogy nem keveset adott hozzá az alapadóhoz. Ezért aztán az emberek kifejezetten utálták őket, de ez nincs másképp a mai világban sem. János pedig azt mondja nekik, hogy ne szedjenek be többet, mint amennyit kell.

Megkérdezték tőle a katonák is: „Mi pedig mit tegyünk?” Nekik viszont ezt felelte: „Senkit ne bántalmazzatok, meg ne zsaroljatok, és elégedjete meg a zsoldotokkal.”

Mivel a nép reménykedve várakozott, és szívében egyre azt fontolgatta Jánosról, hogy vajon nem ő-e a Krisztus, János így válaszolt mindenkinek: „Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: Ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel titeket, kezében szórólapát lesz, és megtisztítja szérűjét: a gabonát csűrrebe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”

János kijelenti hát, hogy nem ő a Messiás, hanem az, aki utána fog jönni, aki hatalmasabb nála, és Szentlélekkel és tűzzel fog keresztelni. Ezt a keresztelést sokan félreértették, és ezért sok fanatizmust tapasztalunk, amelyet tűzzel való keresztésnek neveznek.

Ha egy pásztor nagyon kifejezően prédikál, teljes erejéből kiabálva hirdeti az Igét, sokat gesztikulál és fel alá rohangál, akkor azt mondják rá, hogy tüzet fogott. Ez viszont nem a Szentlélek tüze, hanem inkább emberi energiából származó tűz.

A Szentlélek tüze mindig egy tisztító tűz, és lehet, hogy kiáltásra ösztönöz, de nem az élvezet, hanem a fájdalom miatt. A Szentlélek tüze mindig az a célja, hogy kiégesse a szennyet a szívünkől, amelynek az eredménye a megtisztulás lesz.

A szórólapátot arra használták, hogy a búzát megtisztítsák a polyvától úgy, hogy feldobták a levegőbe, és a szél elfújta a polyvát, a búza pedig visszaesett a földre. Ezt a folyamatot addig folytatták, amíg a búzaszemeket teljesen elválasztották a korpától.

a gabonát csűrrebe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.”

Itt János az első zsoltárban található kifejezést használja, amelyben így ír Dávid: *Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkesek útjára, és nem ül a csúfolódók székére,*

hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal.

Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.

Nem így járnak a bűnösök, hanem úgy, mint a polyva, amelyet szétszór a szél.

Itt is a tisztításra használt kifejezésben található a polyva, amelyet elválasztanak a búzától. Ez tehát a a Szentlélek tűzzel való keresztsége.

Sok másra is buzdította őket, és hirdette az evangéliumot a népnek.

Amikor pedig megintette Heródes negyedes fejedelmet a testvére feleségéért, Heródiásért, és minden gonosz tettéért, Heródes

mindezt még azzal tetézte, hogy börtönbe csukatta Jánost.

Heródes Antipas, Nagy Heródes egyik fia volt, akinek testvére Fülöp a tartomány északi részében uralkodott, és volt neki egy másik testvére is Rómában.

Nagy Heródesnek sok felesége volt, sok gyereke is, és Rómában élt egyik fiának a lánya, akit Heródiásnak hívták.

Fülöp feleségül vette Heródiást, de amikor az itt szereplő Heródes Antipas elcsábította Heródiást, akkor otthagya Antipas testvérét és feleségül ment hozzá.

Keresztelő János vette a bátorságot, és a szemére vetette ezt a tettet, de abban az időben nem volt szokás vezetők ellen szólni. János mégis kimondta amit gondolt: „Nincs jogod arra, hogy Heródiás legyen a feleséged, helytelen dolgot cselekedtél.” Ezért aztán Heródes börtönbe vetette Jánost.

Történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedése után Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég,

Lukács evangéliuma minden más evangéliumnál jobban mutatja be számunkra Jézus emberi oldalát, míg János evangéliuma leginkább Jézus Isteni voltát mutatja be.

Lukács nagyon részletesen bemutatja számunkra azokat az alkalmakat, amikor Jézus imádkozott amikor bizonyos dolgok bekövetkeztek, vagy mielőtt döntések születtek volna.

Csak itt, Lukács evangéliumában találhatjuk meg azt az információt, hogy Jézus imádkozott a megkeresztelkedése és a Szentlélekkel való betöltekezése alkalmával.

imádkozott, megnyílt az ég,

leszállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”

Az Isteni háromságot ismét megtalálhatjuk itt: az Atyát, a Fiút és a Szentlelket. Jézus, Isten Fia megkeresztelkedik, A Szentlélek rászáll, és az Atya hangja szól: „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.”

Jézus mintegy harminc esztendő volt

Azt viszont nem tudjuk, hogy János mennyi ideig keresztelt mielőtt Jézus eljött volna hozzá.

Jézus mintegy harminc esztendő volt, amikor elkezdte működését. Köztudomás szerint József fia volt, ez pedig Élié;

Pontosabban József a veje volt Élinek, mert itt aztán Mária nemzetségtáblázata következik, nem pedig a Józsefé. A József származási táblázatát Máté evangéliumában olvashatjuk, amelyben a táblázat nem Ádámmal, hanem Ábrahámmal kezdődik, és Dávidon és Salamonon keresztül jutunk el Jézus Krisztushoz.

Itt Jézussal kezdünk és egészen Ádámgig megyünk vissza. Látható, hogy Ábrahám és Dávid között ugyanazok a nevek vannak, de nem Salamonon, hanem Nátánon, Salamon idősebbik testvérén keresztül érünk Máriához, vagyis Józsefhez, aki Éli veje volt.

Miért van Jézusnak két különböző nemzetségtáblázata? Ha a szűz Máriától született, akkor érthető, hogy Mária nemzetségtáblázata ide van írva, de ha József nem Jézus apja, akkor mi az értelme itt az ő nemzetségtáblázatának?

Meg kell jegyezni, hogy a nemzetségtáblázat nagyon fontos része volt egy ember életének a zsidók között. Isten egy különös szerepet szánt a zsidó népnek: ők adhatták a világnak a Messiást. Ezért, amikor Isten megkötötte velük a szövetséget, akkor a törvényekbe egy nagyon szigorú fajtisztaságot iktatott be. Isten a zsidóknak tiltotta a fajok közötti házasságot, mert egy leszármazási vonalat akart végigvezetni Ábrahámtól, Dávidon keresztül a Messiásig.

Bárki, aki azt állítja, hogy ő a Messiás, be kell bizonyítsa, hogy Ábrahám és Dávid leszármazottja, mert Isten mindkettőjüknek azt ígérte, hogy az ő utódaikon keresztül fogja megáldani a föld népeit. Dávidnak azt mondta, hogy én fogok neked házat építeni, amelyből mindig valaki ott fog ülni a trónon – és itt a Messiásra utalt.

A babilóniai fogságból való visszatéréskor, Ezsdrás és Nehémiás idejében egyesek azt mondták, hogy mi Lévi házából származunk, és papok akarunk lenni. De mivel nem tudták bemutatni a nemzetségtáblázatukat, amit Babilónban elvesztettek, ezért nem engedték meg nekik, hogy papként tevékenykedjenek. Ezért hát nagyon fontos volt, hogy abban az időben az emberek be tudják

bizonyítani a nemzetségtáblázaton keresztül, hogy melyik törzsből származnak. A Messiás esetében ez még nagyobb jelentőséggel bírt.

Ez viszont azt is jelenti, hogy ma egyetlen ember sem állíthatja magáról azt, hogy ő a Messiás, mert senki sem tudja bebizonyítani azt, hogy Ábrahámától és Dávidtól származik, hiszen már nincsenek olyan nemzetségtáblázatok, amelyek Dávidig vagy Ábrahámig nyúlnának vissza.

Mégis mi az értelme József nemzetségtáblázatának?

Az ő táblázata Salamonon keresztül a királyi vonalat követi, ezáltal bemutatván, hogy Jézus, aki József legidősebb fogadott fia volt, örököse lehet Izrael királyi trónjának. Mária fiaként Nátánon keresztül viszont a törvényes örökös lehetett.

Jeremiás könyvének 22.-ik fejezetében olvashatjuk, hogy Jekonjás király gonoszsága miatt Isten megátkozta őt, és ez a kitagadás megakadályozta, hogy az ő egyetlen leszármazottja se kerülhessen Izrael trónjára:

Így szól az ÚR: Úgy tartsátok számon ezt az embert, mintha gyermektelen volna, olyan emberként, akinek sikertelen az élete. Mert egyetlen ivadéknak sem sikerül Dávid trónjára ülnie, vagy valaha is uralkodnia Júdában.

Viszont, ha elolvassuk Józsefnek a Máté evangéliumában található nemzetségtáblázatát, megtudhatjuk, hogy ő Jekonjás leszármazottja volt. Jézus tehát nem ülhetett volna a trónra, ha Jekonjás vérvonalából származott volna, és ha József vér szerinti fia lett volna.

De mivel József fogadott fia volt, ugyanakkor Mária fia is, ezért Nátánon és Dávidon keresztül, törvényesen jogot formálhatott Dávidtól való származására, és ugyanakkor királyi joga volt a trónra ülni, mivel József legidősebb fogadott fia volt, úgy, hogy nem volt Jekonjás leszármazottja. Mindez bámulatos!

Elovashatjuk tehát itt Lukácstól Mária nemzetségtáblázatát egészen Ádámgig. Máté csak a zsidó nemzethez származtatja vissza a Messiást, Lukács viszont a világtól származtatja Őt, hisz mindnyájan Ádám leszármazottjai vagyunk. Így mindnyájan, függetlenül zsidó vagy nem zsidó mivoltunktól, rokonai vagyunk Jézusnak.

Jézus Szentlélekkel telve visszatért a Jordántól, és a Lélek indítására a pusztában tartózkodott

A júdai pusztaság Jerikótól északra kb. 20 km-re kezdődik, és egészen a Holt tengerig és a jeruzsálemi hegyekig húzódik. Nagyon terméketlen és elhagyatott terület, évente mindössze 20-30 mm eső esik ott, és napközben gyakori a 40-45 fokos forróság.

negyven napon át, miközben kísértette az ördög. Nem evett semmit azokban a napokban, de amikor azok elmúltak, megéhezett.

Akik hosszabb ideig böjtöltek már, el tudják mondani, hogy körülbelül 5 nap alatt elmúlik a nagy éhségérzet. Én viszont elmondhatom nektek, hogy 3 nap alatt teljesen kiéhez, és minden látomásod ételekről szól. Az ötödik nap után aztán elhagy ez a mély éhségérzet, és csak akkor tér vissza, amikor közel vagy a halálra éhezéstől.

Azt állítják, hogy egy ember kb. 40 napig bírja ki csak vizen, étel nélkül. És ekkor nagyon fontos, hogy ételt vegyen magához, de nagyon óvatosan és fokozatosan. Egy gazdag vacsora a 40 napos böjt után meg fog ölni, mert a test nem bírja feldolgozni az ételt.

Ha pl. 14 napig böjtölsz, akkor legalább 14 napra van szükség ahhoz, hogy fokozatosan visszatérj a normális evéshez: először csak fél pohár víz, fél pohár gyümölcsle, majd lassan-lassan egyre több táplálékot véve magunkhoz, mert a gyors és túl sok étel el tud pusztítani ebben a szakaszban.

Ekkor az ördög így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy

A görög eredetiben a „ha” felszólító módban van, ami nem kérdést, hanem kijelentést takar. Érthetőbben: „Mivel Isten Fia vagy,... A Sátán nem kérdőjelezi meg, hogy Jézus Isten Fia-e vagy sem.

Ekkor az ördög így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.”

Használd az isteni tehetségedet arra, hogy kielégítsd a saját tested vágyait. Az Isten által megajándékozott, általa felemelt emberek gyakori kísértése ez. Használd Isten ajándékait a saját előnyödre, a saját gazdagodásodra. És mindig vannak olyanok, akik engednek ennek a kísértésnek, és az Isten ajándékait saját boldogulásukra használják, ahelyett, hogy a teljes gyülekezetet megáldanák ezekkel.

A Sátán is ezt javasolta Jézusnak, de Jézus ezt válaszolta:

Jézus így válaszolt neki: „Meg van írva, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem Isten minden igéjével.

Jézus lépten nyomon azt hangoztatta, hogy a lelki dolgok fontosabbak az anyagi dolgoknál, és ez az Új Testamentum üzenete is. A mai humanista világ viszont kihívást állít elénk azzal, hogy kijelenti: az anyagi világ a legfontosabb.

A humanizmus és Jézus Krisztus igaz egyháza egymással szemben áll, mert ezen egyház ugyanazt az üzenetet kell közvetítse, mint Jézus: a lelki világ a legfontosabb.

Ebben a versben a Sátán az anyagi világ fontosságát hangoztatta, és arra kísértette Jézust, hogy lelki dolgot változtasson anyagivá.

Ezután felvitte az ördög egy magas hegyre, megmutatta neki egy szempillantás alatt a földkerekség minden országát,

A szeme előtt láthatta a Cézárt a római tónján ülve, láthatta azt a teljes hatalmat, dicsőséget, amit a világhuralom tett számára lehetővé, látta a szolgákat, akik leborulva hozták a királyi lakomát elébe, látta az embereket, akik követik őt, és ekkor ezt mondta a Sátán:

*„Neked adom mindezt a hatalmat és dicsőséget, mert nekem adatott és annak adom, akinek akarom.
Ha tehát leborulsz előttem, tied lesz mindez.”*

Mikor adatott mindez neki? Az Édenkertben, amikor Ádám és Éva az Úr parancsát megszegve bűnbe esett, akkor átadták a földet a Sátánnak. A Biblia azt mondja, hogy mivel átadták tagjaikat a Sátán iránti engedelmességnek, ezzel engedetlenek voltak Istennel szemben, és átadták az Isten által nekik adott földet a Sátánnak, a Sátán pedig ellenőrzése alá vette azt.

Kezdetben a világ Istené volt, mert Ő teremtette, de amikor megteremtette az embert, akkor a földet átadta az embernek és azt mondta: *Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet. Uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain és a földön mozgó minden élőlényen!*
Azután ezt mondta Isten: Nektek adok az egész föld színén minden maghozó növényt, és minden fát, amelynek maghozó gyümölcse van: mindez legyen a ti eledeletek.

Gyönyörű volt akkor a természet, és ma is láthatjátok, hogy ahol a természet még érintetlen ott a leggyönyörűbb. De az ember átadta mindezt a Sátánnak, és ezáltal az ő szolgája lett. Pál ezt mondta erről:
*halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt,
amelyekben egykor éltetek e világ életmódja szerint; igazodva a levegő birodalmának fejedelméhez, ahhoz a lélekhez, amely most az engedetlenség fiaiban működik.*

Ez a Sátán világa, és Jézus eljövetelének oka az volt, hogy a világot megváltsa Isten számára. A mai világra tekintve még nem láthatjuk a világ megváltását, mert a világ még mindig lázad Isten ellen, és ennek a lázadásnak a hatásai láthatóak mindenfelé a mai társadalmunkban. Nagyon nagy hiba Istent okolni a mai világ nehézségei miatt, mert ezek teljes mértékben az ember Isten elleni lázadásának következményei.

Amikor Sátán azt mondta, hogy ez a világ az övé, és annak adja, akinek akarja, akkor Jézus nem kérdőjelezte meg ennek a kijelentésnek a jogosságát. Tudta, hogy ez igaz, hisz Ő éppen azért jött, hogy visszavegye azt tőle úgy, hogy a kereszten meghalt, és ezáltal megfizette a megváltás árát.

A Sátán javaslata arra utal, hogy Jézus megszabadulhatna a kereszttől, és nem kell Isten tervének megfelelően megváltani a világot, hanem egyeszségre lehet a Sátánnal jutni. „Most azonnal neked adom a kereszt nélkül, és csak egy apróságot kérek: borulj le, és imádj engem.” Ha Jézus leborult volna előtte, ezáltal Ő is Sátán alárendeltjévé vált volna, és akkor a Sátán továbbra is megőrizhette volna uralmát.

Jézus így válaszolt neki: „Meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.”

Tudjuk, hogy a világ továbbra is a Sátán ellenőrzése alatt van, mert a Jelenések könyvében a 13.-ik fejezetben az áll, hogy amikor a bűn embere, a vadállat színre lép, akkor a Sátán minden hatalmát és a trónját is átadja neki, és ezáltal az Antikrisztus uralkodni fog a világ felett. Látható hát, hogy a Sátánnak még mindig hatalma van arra, hogy annak adja az világhatalmat, akinek akarja.

Ekkor majd el fog jönni Jézus a föld tulajdonlapjával, és ki fogja jelenteni, hogy ennek a világnak a királyságai mind a mi Urunkhoz és a Messiáshoz fognak tartozni, és Ő uralkodni fog ezeken mindörökké. Ez még nem történt meg, de biztos vagyok benne, hogy nem sokára meg fog történni, mert az ember olyan mélyre süllyedt, amilyen mélyre az Isten megengedte, és az idő megérett arra, hogy Isten ismét beavatkozzon az emberi történelembe.

Isten már korábban is beavatkozott, pl. a Babel tornya idejében, amikor az emberi technológia olyan szintre jutott, hogy Isten azt mondta, hogy „amit csak akar, mindent meg fog tudni csinálni”, és most ismét közel vagyunk ahhoz a technológiához.

Noé idejében is közbelépett az Isten, amikor az okkult erők mérhetetlen hatalmat adtak az embernek, és ehhez is közelítünk – itt az ideje a közbelépésnek.

Láthatjuk, hogy itt a Sátán egy nagyon erőteljes kísértéssel szembesíti Jézust, amely nagyon kívánatos. Olyan dolog ez, amiért Jézus meghalni is képes volt, de itt a Sátán felajánlja, hogy nem kell meghalljon, és anélkül is megkaphatja.

A harmadik kísértés a templom párkányán zajlott, ahol a Sátán idéz az Írásokból:

Ezután elvitte őt Jeruzsálembe, a templom párkányára állította, és ezt mondta neki: „Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat innen, mert meg van írva: Angyalainak megparancsolta, hogy őrizzenek téged; és tenyerükön hordoznak, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.”

Egy fontos részt viszont kihagyott az idézetből: „Hogy őrizzenek téged minden utadon”. Mesterien szokta a Sátán ezt a féligazság-idézést végre hajtani.

Ebben a kísértésben az a lényeg, hogy Jézus ugorjon le a templom tetejéről, és úgy érkezzen a lent levő emberek közé, hogy közben semmi baja sem történik.

Az emberek e csodálatos hatalomfitogtatás következtében biztosan fogják tudni, hogy te vagy a Messiás és nagy csodálattal fognak rád nézni.

Jézus így válaszolt neki: „Megmondattott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.”

Márk evangéliumában olvashattuk, hogy
Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, kígyókat vesznek kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”

Mindezekre is vonatkozik a Jézus által itt kijelentett mondat: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.

Nem szabad szándékosan keresni a bajt, hogy azán bizonyosság lehessél. Jézusnak nincs szüksége arra, hogy úgy bizonygassa Isteni mivoltát, hogy szándékosan kockáztatja az életét azzal, hogy leugrik a templom párkányáról, és ezzel vonzza a csodálók sokaságát.

Ismerek olyan misszionáriusokat, akiket mérges kígyók martak meg anélkül, hogy bármi bajuk esett volna. Olyanokat is ismerek, akik mérgezett csatorna vizet ittak, mert közben maláriás láztól szenvedtek. Semmilyen más vizet nem találtak, és nem esett semmi bajuk. De teljesen hibás elképzelés az, hogy bárki szándékosan kockáztassa az életét akkor, amikor nincs erre szükség, mert ez Isten-kísértésnek számít.

Amikor az ördög elvégzett minden kísértést, eltávozott tőle egy időre. Jézus a Lélek erejével visszatért Galileába, és elterjedt a híre az egész környéken.

Láthatjuk a Szentlélek munkáját Jézus életében amint vezeti, betölti és megerősíti őt. Ugyanez a kiváltság áll minden hívő rendelkezésére is. Pál azt mondta, hogy

Ne részegeskedjete, mert a borral léhaság jár együtt, hanem teljete meg Lélekkel,

Ugyanakkor a Róma 8-ban ezt írja

Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Jézus pedig az Apcsel 1:8-ban így szólt:

Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek

Mi, hívők tehát ugyanolyan kapcsolatban vagyunk a Lélekkel, amilyenben Jézus volt: betölthet minket, vezethet és megerősíthet minket.

és elterjedt a híre az egész környéken.

Tanított a zsinagógákban, és dicsőítette mindenki.

Jozefusz, a zsidó történész, aki ebben az időben egy tartományi vezető volt a Galileai területen, kijelenti, hogy az ő fennhatósága alatt 204 olyan település található, amelyeknek a lakossága meghaladja a 10 ezret. Eszerint Jézus ottani szolgálata alatt nagyon sűrűn lakott terület volt Galilea, akár 3 millió ember lakhatott itt. Ma a teljes Izrael területén alig 6 millió ember lakik, ezek nagy része Tel Avivban és Jeruzsálemben.

Galilea egy hihetetlenül gyönyörű terület, nagyon szívesen élnék a Galileai tenger partján.

Jézus visszatért Názáretbe, ahol az ács fiaként ismerték:

Amikor Názáretbe ment, ahol felnevelkedett, szokása szerint bement szombat napján a zsinagógába, és felállt felolvasni.

Odanyújtották neki Ézsaiás próféta könyvét, ő pedig kinyitotta a könyvet, és megkereste azt a helyet, ahol ez van megírva:

Ez valójában nem könyv volt, hanem abban az időben az Írások papírtekercseken voltak, és ezeket a zsinagógában tárolták. Minden nap szokás volt egy igerészt felolvasni ezekről a tekercsekről, és a zsinagógákban a mai napig a megfelelő napokon megfelelő részeket olvasnak fel.

„Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessek a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Ekkor összegöngyölvélve a könyvtekercset, átadta a szolgának, és leült. A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött;

Amikor leült, akkor ez azt jelezte, hogy tanítani fog, mert a rabbik mindig ülve tanítottak.

Jézus Ézsaiás próféta 61.-ik fejezetéből olvasta el a Messiásra vonatkozó próféciát, amely valójában a Messiás szolgálatát foglalta össze. Ha viszont megnézzük az Ézsaiás 61.-ik fejezetét, akkor láthatjuk, hogy Jézus a szöveg közepén abbahagyta az olvasást, és nem fejezte be a Messiás szolgálatára vonatkozó leírást.

Ennek az oka az, hogy a Messiás kétszer jön el, és az Ézsaiás 61-ben található szöveg további része a következő eljövételére vonatkozik, ahol az ítéletről, és a többi dolgokról is szól. Amiket felvasasott nekik, azok mind az első eljövételével kapcsolatosak, és ezért nagyon figyelemre méltó volt, hogy pont ott hagyta abba.

Érdekes összehasonlítani Jézus és Keresztelő János szolgálatát. Keresztelő János nem hirdette az evangéliumot, a jó hírt, csak a megtérést és az ezt bizonyító tetteket kérte számon.

Jézus viszont a jó hírt hozza: „azért jöttem, hogy meggyógyítsam a megtört szívűeket, hogy meggyógyítsam az embereket, és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”

Később, amikor Kersztelő János már jó ideje ott ült a börtönben, kételyei támadtak Jézussal kapcsolatban, mert Jézus még nem rúgta ki Heródest a trónról, amit szerintem meg kellett volna tennie. Ezért elküldte néhány tanítványát Jézushoz a kérdéssel: „Te vagy a Messiás, vagy mást várunk?” Másszóval, miért késlekedsz, unom már ezt a börtönt. Jézus válasza pedig:

„Menjetek, és mondjátok el Jánosnak, amiket hallotok és láttok: vakok látnak, és bénák járnak, leprások tisztulnak meg, és süketek hallanak, halottak támadnak fel, és szegényeknek hirdettetik az evangélium,

Ahelyett, hogy Jézus direkt választ adott volna: „Igen, én vagyok az, akire vártatok”, a saját tanúbizonysága helyett, az általa végzett tettekre mutatott, amelyek tanuskodhattak helyette. Később azt mondta Jézus:

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig másért nem, magukért a cselekedetekért higgyetek.”

Ne azért higgyetek, mert én azt mondom magamról, hanem azért, mert bemutattam nektek a Messiás cselekedeteit, azokat a dolgokat végzem, amelyeket az Írások a Messiásról megírtak. Ezek tanuskodnak arról, hogy Jézus valóban a Messiás.

A zsinagógában mindenkinek a szeme rajta fűgött; ő pedig szólni kezdett hozzájuk: „Ma teljesedett be ez az írás fületek hallatára.”

Ez egy hihetetlenül dinamikus pillanat lehetett. Mindenki tudta, hogy ezek a próféciák a Messiásról szólnak, és ma beteljesültek!

Amikor Ő a samaritánus asszonnyal beszélt a kútnál, az asszony azt mondta, hogy

„Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent.”

Jézus ezt mondta neki: „Én vagyok az, aki veled beszélek.”

Képzeljétek el ennek a pillanatnak a dinamikáját! Amikor ott áll előtted! És mindezt kijelenti az embereknek itt a szolgálata kezdetén.

Mindnyájan egyetértettek vele, majd elcsodálóztak azon, hogy a kegyelem igéit hirdeti, és azt kérdezték: „Nemde a József fia ez?”

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Biztosan azt a közmondást mondjátok rám: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottuk, hogy megtörtént Kapernaumban, tedd meg itt is, a saját hazádban.”

Majd így folytatta: „Bizony, mondom néktek, hogy egyetlen próféta sem kedves a maga hazájában.

Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett azon az egész vidéken, de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz.

Jézus olyan dolgokat mond itt, amiért nagyon meg fognak haragudni, mert a zsidók nagy nemzeti öntudattal rendelkeztek. A korabeli írásokból kitűnik, hogy a zsidók szerint a többi nemzetet a pokol tüzének fenntartására teremtették. Így azt sem hitték el, hogy más nemzet fia is üdvözülhet a zsidón kívül. Mi vagyunk Ábrahám fiai, mindenki más ki van zárva. Ezért aztán nagyon megharagudtak akkor, amikor Jézus néhány dologra rámutatott a történelemükben:

Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.”
Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek a szakadékáig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; de Jézus átment köztük, és eltávozott.

Egyszerűen eltűnt a szemük elől.

Jézus lement Kapernaumba, Galilea egyik városába, és tanította őket szombaton; ők pedig álmélkodtak tanításán, mert szavának hatalma volt.

Abban az időben senki nem szólt hatalommal, hanem minden tanító a felsőbb rabbik tanítását idézte: „Ez és ez a rabbi ezt és ezt mondja...” Olyanok, mint a kormányalkalmazottak, akik soha nem vállalnak semmiért felelőséget, hanem mindig továbbküldenek valaki máshoz.

Jézus nem idézte a rabbikat, hanem így szólt: „Én azt mondom nektek...”, és nem voltak ehhez szokva, ezért álmélkodtak az Ő beszédein.

A zsinagógában volt egy tisztátalan, ördögi lélektől megszállott ember, aki hangosan felkiáltott:
„Ah, mi közünk hozzád Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy, az Isten Szentje!”

A démonok is felismerték Őt.

Jézus azonban ráparancsolt: „Némulj el, és menj ki belőle!” Erre az ördög odavetette őt közéjük, kiment belőle, de semmi kárt nem tett benne. Ekkor rémület fogta el mindnyájukat, és így szóltak egymáshoz: „Milyen beszéd ez? Hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek!”

Akkoriban egy nagyon hosszú, napokon tartó ceremónia volt a démonok távozásra bírása. Jézus csak egyszerűen rájuk parancsolt, és hihetetlenül elcsodálóztak azon, hogy miféle szava és hatalma van annak, aki csak úgy szóval űzi ki őket.

És elterjedt a híre mindenütt a környéken.

A zsinagógából eltávozva elment Simon házába. Simon anyósát pedig magas láz gyötörte, és szóltak az érdekében Jézusnak.

Simon házas ember volt, de érdekes, hogy az apostolok feleségeiről sehol nem esik említés. Ezért aztán róluk nem is kell semmit belemagyarázzunk a történetekbe. Az Írások hallgatnak, nekünk is hallgatni kell. Semmilyen következtetést nem vonhatunk le az Írások némaságából a feleségekkel kapcsolatban. Azok az észrevételek, hogy másodrangú állampolgárok lettek volna, teljesen alaptalanok, és egyben tévesek is.

Elképesztő, hogy amikor az Írások hallgatnak, akkor milyen sokszor szeretnek az emberek beszélni, és könyvet írni a Biblia hallgatásának okairól. De ez mind csak spekuláció. Azt sem tudnánk, hogy Péternek volt-e felesége vagy sem, ha itt nem esne szó az anyósáról.

Jézus ekkor fölébe hajolva ráparancsolt a lázra, mire a láz elhagyta az asszonyt. Ő pedig azonnal felkelt, és szolgált nekik.

A szolgált nekik, azt jelentheti, hogy vacsorát készített nekik, mint egy drága, kedves anyuka.

Napnyugtakor mindenki hozzávitte a különféle bajokban szenvedő betegét; ő pedig mindegyikükre rátette a kezét, és meggyógyította őket.

Ördögök is kimentek sok emberből, és ezt kiáltozták: „Te vagy az Isten Fia!” De rájuk parancsolt, és nem engedte őket beszélni, mert tudták, hogy ő a Krisztus.

Napkeltekor pedig elindult, és kiment egy lakatlan helyre. De a sokaság megkereste őt, odamentek hozzá, és tartóztatták, hogy ne menjen el tőlük.

Ő azonban ezt mondta nekik: „A többi városban is hirdetnem kell az Isten országának evangéliumát, mert ezért küldettem.”

És hirdette az igét Galilea zsinagógáiban.

Emlékszünk, hogy 204 településnek volt több, mint 10 ezer lakosa, így hát elég sok időbe kerülhetett, amíg mindegyikbe elment, és hirdette az Igét.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 5-6. Fejezet

Jézus szolgálatának népszerűsége növekedőben van, egyre többen értesülnek az általa tett csodákról, és most már akár merre indul, az emberek furakodnak és lökdösődnek, hogy valahogy a közelébe férközhessenek. Emiatt Jézus vándorútjai egyre nehezebbek voltak.

Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét

Nagyon izgalmas dolog, amikor a emberek ennyire akarják hallani az Isten Igéjét.

Ő a Genezáret-tó partján állt.

Más néven Tibérius-tava, vagyis a Galileai-tenger.

Amikor tengerről beszélünk, mindig sós víztömeg jut eszembe, de a Genezáret-tónak édes vize van.

Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálójukat mosták.

Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot.

A hozzátóduló sokaság miatt beszállt Simon hajójába, és kérte őt, hogy egy kissé távolodjon el a parttól, hogy taníthassa az embereket anélkül, hogy a zsúfoltságtól elveszítené velük a szemkontaktust.

Kapernaum környékén a Galileai-tó partja elég meredek, és ha egy kissé eltávolodott a parttól, akkor egy amfiteátrumhoz hasonló hely állt rendelkezésükre. Ez az elrendezés nagy segítség volt abban, hogy hatalmas tömeget taníthasson egyszerre.

Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálójukat fogásra!”

Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat.”

Simon udvariasan szembeszegült a parancsolattal. „Uram, én vagyok a halász, tudom, hogy mikor kell halászni, és azt is tudom, hogy ez nem a megfelelő idő erre.”

Ahogy a nap egyre melegebb lesz, a halak egyre mélyebbre mennek, és az ő hálójuk nem voltak alkalmasak mélytengeri halászatra, hanem inkább csak a felszíni halászatra voltak megfelelőek.

Miután kidobták a hálójukat, elkezdtek evezni körbe-körbe, majd végül behúzták a hálójukat a hajóba.

de a te szavadra mégis kivetem a hálójukat.”

Egész éjjel eredménytelenül dolgoztak az emberek, és hirtelen Jézus arra utasítja őket, hogy ugyanoda vessék ki a hálójukat, ahol eddig semmit sem fogtak, és lám, hihetetlen eredményt érnek el. Ez számomra azt az ellentétet mutatja meg, amely a saját erőfeszítéseink és az Úr által vezérelt erőfeszítések között vannak.

Mennyi időt, energiát és pénzt pazarolnak el az ember által ihletett erőfeszítésekre! Van egy feladat, amit el kell végezni, hát eltervezzük, hogy miként lehetne azt a legjobban elvégezni. Kifejlesztjük a programot, megszerezzük az anyagi eszközöket, felállítjuk a bizottságokat, és a program gyakorlatba ültetésének módjait is eltervezzük.

Abban a gyülekezetben, ahol éveken keresztül szolgáltam, a felekezet programcsomagokat kínált az egyes gyülekezetek számára, és ez nagyon kényelmes volt, mert még gondolkodni sem kellett ezeken, csak fel kellett állítani a bizottságokat, és el kellett kezdeni azok megvalósítását. Minden évben volt egy tavaszi és egy nyári program.

Volt egy pásztor barátom, aki nekifogott, hogy megvalósítsa a gyülekezetében e program minden lépését. A helyi telefonkönyv minden lapját felhasználva mindenkit felhívtak, hogy az embereket elhívják a templomukba. Megszámíthatatlan lufit töltöttek meg héliummal, amelyeken számok voltak, és ezeket a város központjában elengedték, és aki megtalálta a számokat és elhozta a templomukba, az egy speciális sorsoláson vett részt, hogy megnyerhesse a díjak valamelyikét.

Azután megszervezték a szállítási bizottságot, hogy elhozhassák azokat, akiknek szüksége van arra, hogy érte menjenek és elhozzák a templomba. Ezeket és még sok ehhez hasonló dolgot is csinálták ennél a gyülekezetnél.

A program után hat hónappal beszélgettem a pásztorral, és megkérdeztem, hogy hogyan értékeli az erőfeszítéseiket.

Hány embert tudtak állandó tagként hozzáadni a gyülekezetükhöz?

Ezt válaszolta: „Van egy süket 85 éves ember, akit 40 kilométer távolságról hozunk a gyülekezetbe. Nem sok emberrel találkozik a hét során, ezért örömmel jön olyan helyre, ahol emberek vannak, és ő az egyedüli, akivel a taglétszámunk gyarapodott, miután több ezer dollárt költöttünk ezekre a programokra.”

Az ember munkája nagyon eredménytelen lehet, ha azt nem az Úr irányítja.

Itt viszont Jézus irányítja Pétert a halfogásra. Péter egy kis morgolódás után engedelmeskedik, de nem sok jót vár a dologtól, mert már sok ellenkező tapasztalata van.

Hányszor találkoztam már olyan elbátortalanodott emberekkel, akiknek hasonló tapasztalataik voltak? Milyen sokszor válaszolták a javaslatainkra, hogy ezt már megpróbáltam. De vajon az Úr irányítása alatt próbálkoztál, vagy csak a saját erődből?

Nagy a különbség, mert biztos lehetsz abban, hogy amikor az Úr irányít, akkor az érte végzett szolgálatod nem fog kárba veszni.

S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók;

ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek.

A siker a legvadabb álmaikat is felülmúlta, egyszerűen csak azért, mert engedelmeskedtek Jézus parancsának.

Amikor előre eltervezett programjainkba minden emberi energiát és erőfeszítést befektetünk, és ennek eredményeképpen valami történik, akkor az a tendenciánk, hogy ezt egy jó módszernek kiáltjuk ki, és máshol is kipróbáljuk ugyanezt.

Sikerszemináriumokat tartunk és másokat is arra ösztönzünk, hogy tanulják meg, hogy miként kell a horgot kivetni, hogy hogyan lehet vonzóvá tenni a csalit, és ezáltal hogy tudunk még több halat fogni. De amikor az Úr dolgozik, akkor a szemináriumok és az öndicsőítés helyett, csak azt teheted amit Péter:

Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!”

Hirtelen világossá válik előtted Isten munkája, hatalma és jelenléte, és ez mindig egy nagyon alázatra indító megtapasztalás. Egyetlen ember sem büszkélkedhet semmivel az Isten jelenlétében.

A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek;

de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.

Az Úr a választott mesterségük sikerének csúcsára juttatta őket, és után azt kérte tőlük, hogy hagyjanak mindent ott, és kövessék Őt. A kis hajók majd meg szakadtak, amint a part felé tartottak a hatalmas halrakománnyal – ez volt minden Galileai halász álma. És mindezt otthagyták és Jézussal indultak tovább.

A többi evangéliumban nem találjuk meg Péter és János elhívásának hátterét, és azokból úgy tűnhet, hogy Jézus egyszer csak a Galileai tenger partján járt, és

meglátott néhány halászt, akiknek azt mondta, hogy hagyják ott a hálójukat, és kövessék őt. Ezek eldobálták a hálójukat és követték anélkül, hogy korábban már megismerték volna Őt.

De ez nem így van, mert ezek az emberek előtte megtapasztalták és megismerték az Urat, és Jézus nem volt idegen számukra. Itt viszont teljes elkötelezettséget kért tőlük, hogy kövessék Őt.

Amikor Jézus az egyik városban járt, egy leprával borított ember meglátva őt, arca borult, és kérte: „Uram, ha akarod, meg tudsz tisztítani engem.”

Erre Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és így szólt: „Akarom, tisztulj meg!” És azonnal letisztult róla a lepra.

Itt a Jézus által tett csodákról egy listát állított össze Lukács: először a halfogási csoda, amely egy természettel kapcsolatos csodatétel, majd itt egy gyógyíthatatlan betegség meggyógyítása következett.

A leprától mindenki rettegett az ókorban, mert a leprást teljesen kiközösítették, és senki nem érhetett hozzá, mert, ellenkező esetben tisztátalanná vált volna az illető.

Jézus itt megérintette a leprást, de volt egy másik gyógyítása is, ahol nem érintette meg.

Látható, hogy Jézus nem módszereket alkalmazott a munkája során, és ezért én nagyon hálás vagyok, mert mi állandóan módszereket keresünk.

Jézus azt mondta, hogy

A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született.”

Isten nem alkalmazkodik a mi útjainkhoz és módszereinkhez.

A teológián a Metódológia volt az egyik tantárgyunk, amelyen azokat a módszereket próbálták megtanítani, amelyek alapján Isten dolgozik.

Az érdekes dolog az, hogy Istennek különböző ajándékai és különböző cselekvési módjai vannak.

Még egy és ugyanazon ajándék is különbözőképpen működik különböző egyéneken keresztül, mert a Szentlélek úgy osztja az ajándékokat, ahogy Ő akarja, és ezáltal mindig ellenőrzése alatt tartja a munkát és a módszereket. Legjobb esetben is csak egy eszköz lehetek, amelyen keresztül Isten munkálkodik.

Jézus itt megérinti az embert. Érdekes kérdés az, hogy „Ha akarod, Uram, megtisztíthatasz.” Gyakran mondjuk mi is, hogy, „Uram, ha ez a Te akaratod...” és én ezt egyáltalán nem akarom lekicsinyelni, mert ez a helyes út.

Kimondva vagy kimondatlanul ez minden imám alapmotívuma, mert nem akarom az én akaratomat beteljesíteni az Isten akarata ellenére.

Az ima célja sosem lehet az én akaratom megvalósítása, kivéve, ha az én akaratom teljesen az Ővéhez alkalmazkodik. Az ima célja mindig Isten akaratának a megvalósítása kell legyen ezen a földön, és ezt mindig eszünkben kell tartanunk. Jézus azt mondta, hogy „a Te akaratod legyen meg, ne az enyém.” Miután Isten elé visszük a kéréseinket, mi is ugyanezzel kell befejezzük az imánkat.

Gyakran az Úr meg akarja azokat tenni, amiket mi szeretnénk. Itt is azt mondja Jézus, hogy „Akarom, tisztulj meg!”

Amikor a tíz leprás jött Jézushoz, akkor nem érintette meg őket, és ők a távozásuk után gyógyultak meg, ez az ember viszont azonnal meggyógyult. Nem mindig dolgozik ugyanúgy, amint már korábban említettük. Ha ugyanúgy dolgozna mindig, akkor az emberek összehasonlítanák a tapasztalataikat, és ha nem ugyanúgy történne az én esetemben, mint a tiedben, akkor azt gondolnám, hogy Isten nekem nem teszi meg azt, amit neked megtesz. Isten különbözőképpen dolgozik, hogy ne mások tapasztalataira alapozzuk a saját dolgainkat.

A tanubizonyságokkal teli összejöveteleknek van jó és rossz oldala is, mert gyakran mi is a másikhöz hasonló tapasztalatokat akarunk szerezni, és a hangsúly mindig a tapasztalatokon van.

Ő pedig megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak

Isten törvényével kapcsolatban az a csodálatos, hogy arról is rendelkezik, hogy amikor egy ember egy gyógyíthatatlan betegségből felépül, akkor miként tud visszatérni a társadalomba. Isten megteremtette az alapot arra, hogy dolgozhasson az emberek között.

Ez a poklos emberre vonatkozó törvény, amikor megtisztulva a pap elé kerül:

Pedig a poklosság, a lepra a mai napig gyógyíthatatlan betegség. Ma már meg lehet fékezni a tovább terjedését, de továbbra sem gyógyítható.

Isten mindig meghagyta magának azt a lehetőséget, hogy gyakorlatba ültethesse az ő legfelsőbb törvényeit, amelyek az általunk ismert természeti törvények felett vannak.

A leprás meg kellett mutassa magát a papnak, és miután az látta, hogy nincsen rajta fehér hús, elkülönítette 7 napra egy külön házba, majd a hét nap eltelte után ismét megvizsgálta, és ha ekkor is tiszta volt, akkor két galambot kellett áldozzon. Az egyiknek a vérét vízzel együtt egy medencébe öntötték, a másikat pedig belefürösztötték ebbe a véres vízbe, és elengedték.

És amint ennek a galambnak a szárnyairól lepergett a véres víz, ez a betegség elvételét jelképezte, amelynek következtében visszatérhetett az emberek közösségébe.

El tudjátok képzelni a leprás érzelmeit, miközben a repülő galambot követi a szemével?! Hirtelen felfogja, hogy teljesen meggyógyult, és az emberek visszafogadják őt maguk közé! Nemrég még reménytelenül kítaszított volt e megalázó betegség miatt, és most láthatja Isten hatalmas munkálkodását.

Ő pedig megparancsolta neki: „Senkinek ne mondd el ezt, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és ajánlj fel áldozatot megtisztulásodért, ahogyan Mózes elrendelte, bizonyosságul nekik.”

De a híre annál jobban terjedt, és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák, és meggyógyítsa őket betegségeikből.

Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott.

Ebben az evangéliumban Jézus emberi voltát hangsúlyozza Lukács. Ennek részeként Lukács az aki a legtöbbször említi Jézus imaéletének részleteit.

Én pedig azt kérdezem, hogy ha Jézus, Isten Fiaként ennyire érezte az ima fontosságát, akkor kinek képzeljük mi magunkat, hogy ima nélkül élhetjük az életünket?

Ha számára ennyire szükséges volt, akkor a mi életünk fontos és szükséges rész kell ez legyen.

A mennyek csodálkozásának csúcsa talán az, hogy milyen keveset imádkoznak az emberek. Biztos vagyok benne, hogy az angyalok gyakran beszélgetnek erről, amikor végignézik azt a sok nyomorúságot és megpróbáltatást, amiben részünk van.

Pedig ők csak azt várják, hogy segítségül hívjuk őket, mi pedig elesünk, összetörünk, vérzik az orrunk, felállunk, aztán ismét kapunk egyet, és ismét elesünk. Ők pedig így csodálkoznak: „Mikor fog már ez az eszetlen segítséget kérni tőlünk? Meddig megy tovább anélkül, hogy segítségért kiáltana? Bárcsak tudná azt, hogy Isten milyen erőforrásokat bocsájtott a rendelkezésére!

Amikor az egyik napon tanított, és ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galilea és Júdea különböző falvaiból, továbbá Jeruzsálemből jöttek, az Úr ereje gyógyításra indította őt.

Jézus munkálkodása magára vonta egy ellenséges tömeg figyelmét, akik egészen Jeruzsálemből képesek voltak Galileába jönni, mert hallottak róla. Azért jöttek, hogy elsősorban kritizálják ezt a növekvő mozgalmat.

Ők vallási vezetőkként nagyon kényelmes helyzetbe hozták magukat, és ez egy fenyegetés volt számukra. Ezért hibát akartak találni benne, hogy bebizonyítsák, hogy ez az ember nem Istentől való, tehát nem lehet a Messiás sem.

És íme, férfiak ágyon hoztak egy béna embert, és igyekeztek bevinni és letenni eléje.

Mivel a sokaság miatt nem találták módját, hogyan vigyék be, felmentek a háztetőre, és a cseréptetőn át eresztették le ágyastól Jézus elé a középre.

El tudjátok képzelni ezt a jelenetet? Jézus ott ül a ház közepén, az emberek sokasága körülötte, és egyszer csak hangos kopogások hallatszanak a tetőről, és megjelenik egy lyuk a mennyezeten, majd lassan egy kötél leengedik a beteget.

Ezeknek az embereknek csodálom a hihetetlen találékonyságát és eltökéltségét, mert elhatározták, hogy bármi áron segítenek a barátjukon.

Ilyen barátokra van szükség! Semmi nem tudja őket megállítani!

És pont Jézus elé engeték le a beteget.

Ő pedig látva hitüket, így szólt: „Ember, megbocsáttattak a te bűneid.”

Képzelem, hogy a mennyezeten levő emberek lekiáltják, hogy „Uram, nem ezért hoztuk ide, hanem azért, hogy saját lábán mehessen haza!”

Abban az időben gyakran a betegséget valamilyen bűnnek tulajdonították. Emlékeztek, hogy a tanítványok megkérdezték Jézustól a vak emberrel kapcsolatban, hogy „Uram, ki vétkezett azért, hogy ez az ember vakon szülessen?” Azt is elhitték, hogy még az anyád méhében is vétkezhettél a születésed előtt!

Jézus nem mondta meg, hogy az ember miért született vakon. Sokan félreértve Jézus szavait azt mondják, hogy azért született vakon, hogy az Úr dicsősége megnyilvánuljon.

Jézus csak azt mondta, hogy Ő maga az Isten dicsőségére munkálkodik, és meggyógyította az embert, de nem válaszolt a kérdésre, csak azt mondta, hogy sem ő, sem a szülei nem vétkeztek.

Mégis abban az időben is, néha még manapság is, az emberek gyakran azt hiszik, hogy bűnök miatt beteg egy ember. És tragikus, hogy amikor egy beteggel találkozunk rögtön vádolni kezdjük. Ha az emberek bűnei mind betegséget eredményeznének, akkor senki sem tudna egyetlen lépést sem tenni.

Hibás és kegyetlen azzal vádolni egy beteg embert, hogy nincs elég hite az egészséges élethez. Nem elég neki az ő nehézsége, hanem azt mások tetézik is büntudatának erősítésével. Isten legnagyobb szentjei közül nagyon sokan szenvedtek betegségekben, és gyakran ezek a nehézségek hozták bennük létre azt a csodálatos jellemet, amivel rendelkeztek.

Jézus először a legfontosabb dologgal kezdett foglalkozni, mert fontosabb, hogy megbocsájtassanak a bűneink, mint a fizikai gyógyulásunk. Jobb ha csonkán megyünk a mennyországba, mint épen a pokolba.

Jézus tudta, hogy a farizeusok árgus szemekkel figyelik őt, és szándékosan cselekedett így, mert tudta, hogy hogyan fognak erre reagálni.

Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Igazuk volt abban, hogy csak Isten bocsájthatja meg a bűnöket, és Jézus azt akarta, hogy ezt kimondják. Ezzel beleestek az Ő csapdájába.

Abban viszont hibáztak, hogy Jézust istenkáromlással vádolták, mert Jézus azt bizonyította nekik itt, hogy Ő Isten maga. A „megbocsájtattak a bűneid” kifejezéssel isteni kiváltságát gyakorolta, tudván, hogy csak Isten bocsájthat meg bűnöket. Dávid azt mondta az Istennek:

Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz.

Ha tehát a bűn egyedül Isten ellen van, akkor csak Ő egyedül tud megbocsájtani minden vétket, és Jézus pont ezt a reakciót akarta előidézni. Aztán pedig rájuk zárta a csapdát.

Jézus átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „Miről tanakodtok szívetekben?”

Mi könnyebb: ezt mondani: Megbocsájtattak a te bűneid, - vagy pedig ezt mondani: Kelj fel és járj?

Hát persze, hogy könnyebb azt mondani, hogy „megbocsájtattak a bűneid”, mert ki tudja megnézni ennek a bizonyítékát az ember szívében?

Hogyan tudod bebizonyítani a szavaid hatalmát? Nem lehetséges.

De ha azt mondod egy bénának, hogy „kelj fel és járj”, ez esetben nagyon könnyen látható lesz, hogy mekkora valóságtartalma és hatalma van a szavaidnak.

Azért pedig, hogy megtudjátok: van hatalma az Emberfiának bűnöket megbocsátani a földön: Neked mondom, - így szólt a bénához, - kelj fel, vedd az ágyadat, és menj haza!”

Ez pedig szemük láttára azonnal felkelt; fogta ágyát, amelyen feküdt, és Istent dicsőítve hazament.

Ámulat fogta el mindnyájukat, és dicsőítették az Istent, megteltek félelemmel, és ezt mondták: „Hihetetlen dolgokat láttunk ma!”

Jézus bemutatta nekik azt, hogy Ő Isten. Megteremtette a megfelelő légkört, és bebizonyította, hogy a szavainak hatalma van.

Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült.

A római kormány felmérte a területeket, és utána árverés alá bocsájtotta a vámszedés lehetőségét. A vámszedő annyit kellett fizessen a rómaiknak,

amennyire a felmérésben azt a területet taksálták, és minden az övé maradt, amit azon felül kivetett az emberekre. Ezért ők mindig azt vizsgálták, hogy mit lehet megadóztatni.

Még azért is adót kellett fizetni, mert éltél. A termésed 10%-át és a gyümölcs, és bortermés 20%-át hajtották be.

Azt hiszitek, hogy a mi kormányunk sok adót vet ki? Csak az kellene, hogy elolvassák, hogy miket adóztatott meg a római kormány, és akkor aztán lenne még nagyobb sírás ebben az országban. Az emberek akkoriban a gyilkosokkal és rablókkal együtt emlegették a vámszedőket. És nem voltak távol az igazságtól!

A becsületes vámszedő olyan ritka volt, mint a fehér holló. Az ásatások alkalmával találtak egy emlékművet, amelyet egy tisztességes vámszedőnek állítottak, ezzel is megerősítvén, hogy ez mennyire ritka dolog lehetett. A zsidók még árulónak is tartották őket, mert a római kormány bérencei voltak, és nem engedték a vámszedőket belépni a zsinagógáikba.

Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. Így szólt hozzá: „Kövess engem!”

Az otthagyt mindent, felkelt, és követte őt.

Lévi nagy vendégséget készített neki a házában, és nagy sokaság volt ott, vámszedők és mások, akik velük együtt telepedtek asztalhoz.

Miután az emberek megismerik Jézust, az első dolguk az, hogy mindenkinek beszélni kezdenek róla. Ez a vámszedő is összeszedte a vámszedő barátait, mert senki más nem barátkozott vele, és bemutatta nekik Jézust.

A farizeusok és a közülük való írástudók pedig zúgolódtak, és ezt mondták tanítványainak: „Miért esztek és isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?”

Ha egy farizeus egy vámszedő közelébe ért, akkor szorosan összehúzta magán a köpenyét, mert nem akarta, hogy véletlenül a köpenyének sarka hozzáérjen a vámszedőhöz. Ha ez megtörtént, akkor tisztátalanná vált, haza kellett menjen, megfürödjön, kimossa a ruháit, és egy napig nem mehetett be a zsinagógába sem a tisztátalansága miatt.

Jézus pedig együtt eszik velük. Ez az ő elképzelésük szerint még rosszabb, mert amikor valakivel eszel, akkor ugyanazt a kenyeret érinted, és ezt meg is eszed. Hogy lehet, hogy Jézus vámszedőkkel eszik? Ha valakivel együtt ettél, azt jelentette, hogy nagyon szorosan azonosultál vele.

Jézus így válaszolt nekik: „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”

Jézus odament, ahol a vámszedők éltek, és ott szolgált nekik, a lelki betegeknek.

Mi pedig gyakran alakítjuk a gyülekezeteinket steril kórházakká. Olyan légkört teremtünk, ahol nagyon kényelmetlenül érezné magát egy bűnös, ha véletlenül betévedne oda.

Angliában van egy barátunk, aki a kocsmákban szolgál heti 3-4 estén keresztül. Hatalmas szolgálata van, ott a kocsmákban osztja meg Jézust az emberekkel. Kiváló biznyságtévő, ugyanakkor nagyon sok figyelmeztetést kap a város többi papjától, mert oly sok időt tölt a kocsmákban. Ő az Úr példáját követi, oda megy, ahol a bűnösök vannak, hogy elérje őket, és kihozza őket onnan.

Ők pedig ezt mondták neki: „János tanítványai gyakran böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusok tanítványai is; a tiéd pedig esznek és isznak.”

Erre Jézus így válaszolt: „Rávehetnétek-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény?”

De jönnek majd napok, amikor elvételük tőlük a vőlegény, akkor azokban a napokban böjtölni fognak.”

Akkoriban amikor egy pár összházasodott, akkor az esküvő két hétig tartott: egy hét az esemény előtt, és egy utána.

A második héten a közeli barátok és rokonok vehettek részt, és együtt ünnepelhetek a vőlegénnyel és a menyasszonnyal.

Akkoriban nagyon nehéz és kemény volt az élet, és talán ez volt életükben az a kis rész, amikor nem dolgoztak, csak ünnepeltek. Azokat a különleges barátokat, akiket erre az egy hétre hívtak, a nász gyermekeinek hívták, és így nevezte Jézus is az Ő tanítványait. A vőlegény velük van, és azért vannak itt, hogy ünnepeljenek. Amikor majd elmegyek, akkor majd ideje lesz a böjtnek is.

Mondott nekik egy példázatot is: „Senki sem tép ki foltot új ruhából, hogy régi ruhára varrja, mert így az újat is eltépné; és nem is illene a régihez az új ruhából való folt.”

Ha új foltot teszel a régi ruhára, akkor a mosás alatt az új anyag összemenne, és ezért elszakítaná a varrás mentén a régit, mert a régi már teljesen összement a sok mosástól.

Senki sem tölt új bort régi tömlőbe

Amikor új bort töltöttek egy tömlőbe, akkor olyan gázok keletkeztek, amelyek a tömlő erjedését idézték elő. Ha tehát régi, megkeményedett tömlőbe töltötték az új bort, akkor azok a gázfejlődés következtében felfújódtak, és kiharadtak. Ezért az új bort új tömlőkbe tették, amelyek puhák és rugalmasak voltak, és ezáltal kihasadás nélkül engedtek a gázok nyomásának.

Senki sem tölt új bort régi tömlőbe, mert az új bor szétrepesztené a tömlőt, és elfolyyna, sőt a tömlő is tönkremenne.

Hanem új bort új tömlőbe kell tölteni és a kettő együtt megmarad.

Aki pedig óbort ivott, az nem akar újat, mert ezt mondja: Az óbor a jó.”

Jézus a régi vallási rendszerről beszél, amellyel szemben Ő egy új, friss tanítást vezet be. Ahelyett, hogy a régi rendszert megreformálná, új foltot tenne régi ruhára, vagy új bort öntene régi tömlőbe, Ő egy teljesen új tömlőt fog használni Isten új munkájához.

Akik a régi, megszokott rendszerekhez szoktak, mindig ellenkeznek egy új bevezetése ellen. A régi jobb – mondják. Az új ötletek, új gondolatok nagyon gyakran találhatnak azonnali elutasítást.

Az én mottóm viszont: „Áldottak a rugalmasak, mert ők nem fognak megtöretni.”

Isten tartson meg minket rugalmasnak. Az idő előrehaladtával én is szokásokat alakítok ki, de imádkozom Istenhez, hogy ne engedje, hogy elzárkózzak az új dolgok elől. „Istenem, segíts, hogy mindig nyitott legyek arra, amit Te akarsz tenni.”

Az egyháztörténelem során amikor az Isten egy új munkát akart végezni, minden esetben a korabeli vallási rendszeren kívül kellett azt elkezdje, mert a régi tömlő nem tudta az újat befogadni.

Egy szombaton gabonaföldeken ment át, és tanítványai kalászokat tépdestek, tenyerük között morzsolták és ették.

Május második felében a búza már érni, barnulni kezd a Galileai földeken. A kalászokat úgy tisztították meg, hogy összemorzsolták a tenyerükben, majd a tenyerüket kinyitva feltartották, kifújták belőle a polyvát, és utána megették a búzamazagokat. Ez nagyon egészséges eledel, rágás közben rágószerű anyaggá válik, és ha akarod egész nap rághatod, vagy akár le is nyelheted.

A törvény megengedte, hogy amikor egy mezőn keresztül mentél, akkor annyit ehettél a termésből, amennyit akartál, de nem vihettél el onnan semmit, nem arathattad le a szomszédod termését.

Szombaton viszont ez is törvénybe ütköző volt, mert ez a művelet munkának számított. Semmit sem cipelhettél szombaton, és a búza súlya a kezekben megszegte ezt a törvényt.

A farizeusok közül némelyek megkérdezték: „Miért tesztek olyat, amit szombaton nem szabad?”

Jézus így válaszolt nekik: „Vajon azt sem olvastátok, amit Dávid tett, amikor megéhezett ő is, meg azok is, akik vele voltak?”

Bement az Úr házába, elvette a szent kenyereket, és megette, sőt azoknak is adott, akik vele voltak; pedig a kenyereket nem lett volna szabad megenni, csak a papoknak.”

Dávid menekült Saul elől az embereivel együtt és az Úr házában kért a paptól valami ennivalót, de a papnak semmi étele sem volt, csak a szent kenyerek. Ezekből csak a pap ehetett, és bárki más törvényszegést követett el, ha evett belőlük.

Az asztalra kihelyezett 12 kenyér Izrael tizenkét törzsét jelképezte, és Isten jelenlétét a 12 törzsből. Hét napon keresztül hagyták ott az asztalon, és utána a pap megette azokat.

Dávid és emberei nagyon éhesek voltak. Elvették és megették a szent kenyereket, amely nem volt törvényes cselekedet. Viszont az emberi szükséglet felülbírálta a törvényt. A tanítványok is éhesek voltak, és ez esetben is az emberi szükséglet ismét felülbírálta a törvényt.

És kijelentette nekik: „Az Emberfia ura a szombatnak.”

Egy másik szombaton bement a zsinagógába, és tanított. Volt ott egy ember, akinek a jobb keze sorvadt volt.

Az írástudók és a farizeusok figyelték Jézust: gyógyít-e szombaton; hogy ily módon találjanak valamit, amivel vádolhatják.

Ő azonban, ismerve gondolataikat, ezt mondta a sorvadt kezű embernek: „Kelj fel, és állj a közepre!” Az felkelt és odaállt.

Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Megkérdem tőletek: szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni, életet menteni vagy kioltani?”

Ti mit válaszolnátok erre a kérdésre? Mikor törvényes dolog a rossz cselekedet? Mikor törvényes dolog elpusztítani egy életet? A farizeusok nem tudtak válaszolni.

És végignézve mindnyájukon így szólt a beteghez: „Nyújtsd ki a kezedet!” Ő kinyújtotta, és meggyógyult a keze.

Azokat pedig esztelen indulat szállta meg, és arról beszéltek egymás között, hogy mit tegyenek Jézussal.

Nagyon felidegesítette őket Jézus, és most már láthatjuk, hogy milyen tarthatatlan pozícióba kerültek.

Amikor a helyzeted ennyire nevetségessé válik, akkor az egyetlen dolog ami megmaradt: az erőszak. Egyetlen érved sem maradt, teljesen lefegyvereztek, mit tehetsz? Harcolni kezdesz, mert már minden egyéb értelmetlenné vált.

Amikor Jézus azt mondta, hogy „Nyújtsd ki a kezéd”, akkor lehetetlen dolgot kért az embertől, aki vitatkozhatott volna vele, és mondhatta volna, hogy, „azt hiszed ha ki tudnám nyújtani a kezemet, akkor állandóna itt lógnék magam mellett?”

De ahelyett, hogy vitába bocsájtkozott volna, inkább megpróbált engedelmeskedni Jézusnak, és hirtelen kiderült, hogy ez sikerült neki.

Jézus lehetetlen dolgot parancsolt. Az ember eldöntötte, hogy engedelmeskedni fog, és e döntés következtében az Úr minden szükséges dolgot rendelkezésére bocsájtott.

A mi hibánk legtöbbször az, hogy megállunk és vitatkozunk. Jézus lehetetlen dolgot kér: pl. „légy tökéletes, mint a mennyei Atyám.” „De Uram, én nem lehetek tökéletes, tudod ugye..”

Jézus azt mondja: „Légy erős!” „De Uram, azt hiszed, ha erős lennék, akkor itt fetrengnék ebben a szörnyű gyengeségemben?” Ahelyett, hogy engedelmeskednénk, inkább vitatkozunk.

Abban a pillanatban, amikor engedelmeskedni akarsz Jézus Krisztus parancsának annak ellenére hogy mindez lehetetlennek tűnik, Ő minden szükséges dolgot biztosítani fog ahhoz, hogy engedelmeskedni tudjál Neki. Ő semmi olyat sem parancsol, amire nem hatalmaz fel téged, csak akarnod kell az engedelmességet.

Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát.

Miért imádkozott egész éjjel? Mert másnap nagyon fontos döntések elé nézett: ki kellett válassza a tanítványok közül a tizenkét apostolt.

Jézus mindig imádkozott a fontos döntések előtt.

Ez számunkra is egy követendő példa kell legyen – imádkozzunk, és keressük Isten tanácsát a döntések előtt.

Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett:

Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,

Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, Júdást, a Jakab fiát, és Júdás Iskárióttest, aki árulóvá lett.

Azután lement velük, megállt egy sík helyen, vele együtt tanítványainak nagy sokasága és nagy néptömeg egész Júdeából, Jeruzsálemből, a Tenger-mellékéről, Tíruszból és Szidónból. Azért jöttek, hogy hallgassák őt, és meggyógyuljanak betegségeikből.

Most már az emberek nemcsak délről, Júdából és Jeruzsálemből, hanem a tengermelléki észak városokból is jönnek hozzá.

Akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.

Az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle, és mindenkit meggyógyított.

Lukács, a doktor szerint erő áradt ki belőle. Számunkra érdekes tanulság, hogy mindez az egész éjjeli imádkozás után történik.

Mostantól a fejezet végéig a Hegyi beszéd rövidített változatát olvashatjuk. A Máté 5, 6, 7 fejezetekben olvashatjuk a hosszabb változatát, néhány eltéréssel.

Az eltérések miatt vannak akik azt mondják, hogy ez nem a Hegyi beszéd, csak egy másik beszéd, amelyben Jézus ugyanazokat a pontokat érinti, és a különbségek miatt, lehet, hogy igazuk van.

Ő pedig tanítványaira nézett, és így szólt: „Boldogok vagytok, szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok, akik most éheztek, mert majd megelégtettek. Boldogok vagytok, akik most sírtok, mert nevetni fogtok.

Boldogok vagytok, amikor gyűlölnék titeket az emberek, és amikor kiközösítenek, gyaláznak benneteket, és kitörlik neveteket mint gonosz nevet, az Emberfiáért.

Örüljete az azon a napon, és ujjongjatek!

Nem sok embert láttam ujjongani, ha valaki azért szólt ellene, mert keresztény. Sokan panaszkodnak ezért, és fel akarják adni, de Jézus azt mondja, hogy

Örüljete az azon a napon, és ujjongjatek! Íme, nagy a ti jutalmatok a mennyben, mert ugyanezt tették atyáik a prófétákkal.”

„De jaj nektek, gazdagok, mert megkaptátok vigasztalástokat!

Jaj nektek, akik most jóllaktatok, mert éhezni fogtok! Jaj, akik most nevettek, mert gyászolni és sírni fogtok!

Jaj, amikor jót mond rólatok minden ember, mert ugyanezt tették atyáik a hamis prófétákkal!”

„Nektek azonban, akik hallgattok engem, ezt mondom: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnék titeket;

áldjátok azokat, akik átkoznak, és imádkozzatek azokért, akik bántalmaznak titeket.

Jézus itt hirtelen egy csomó teljesíthetetlen parancsot ad, és én azonnal vitatkozni kezdek: „Uram, hogyan szeressem az ellenségeimet? Ez lehetetlen! Nem akarok jót tenni azoknak, akik gyűlölnék engem. Nem akarom áldani azokat, akik átkoznak engem.”

Ezek mind természetellenes parancsolatok, idegesítenek, és ezért vitatkozni kezdek velük. De mindaddig, amíg vitatkozom, a kezem béna marad, és sohasem fogok változni, mert mindig csak ki akarom egyenlíteni a számlát. Szemet szemért, fogat fogért, - mindig csak bosszút akarok állni, és végül felőröl a gyomorhajom.

Ha viszont engedelmeskedni akarok, és azt mondom: „Istenem, akarok szeretni, de én nem tudok, Te kell ezt megtegyed helyettem.” És azt tapasztalom, hogy ha megvan bennem az akarat, akkor Ő mindent meg fog adni ahhoz, hogy

engedelmeskedni tudjak Neki. Az én részem csak annyi, hogy akarjak engedelmeskedni, ebben áll a győzelem titka.

*Aki arcul üt, annak tartsd oda a másik arcodat is, és aki elveszi felsőruhádát, attól alsóruhádát se tagadd meg.
Mindenkinek, aki kér tőled, adj, és attól, aki elveszi a tiedet, ne követeld vissza.
És amint szeretnétek, hogy az emberek veletek bánjanak, ti is úgy bánjatok velük.”*

Sok tanító mindezt fordított előjellel tanította: Ne tégy olyat senkinek, amit nem akarsz tőlük elviselni. Hallel, Konfúcius, és a többiek mindnyájan ehhez hasonlókat tanítottak.

Jézus mindezt pozitívvá változtatta: Nem azt mondta, hogy: Ne üsd meg, ha nem akarsz, hogy visszaüssön, hanem amit szeretnél, hogy veled tegyenek az emberek, azt tedd te is velük.

Hogyan szeretnéd, hogy veled viselkedjenek, amikor te hibázol? Azt akarsz, hogy kedvesek és megértőek legyenek? Akkor te magad légy ilyen velük, amikor ők hibáznak. Jézus negatívból pozitívba fordítja ezeket, és mindezek így jó cselekedeteket eredményeznek, ahelyett, hogy csak egyszerűen a rossztól próbálnánk megóvni magunkat.

„Ha azokat szeretitek, akik szeretnek titeket, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, mi a jutalmatok? Hiszen a bűnösök is ugyanezt teszik.

És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől reméletek, hogy visszakapjátok, mi a jutalmatok? Bűnösök is adnak kölcsönt bűnösöknek, hogy visszakapják azt, ami jár nekik.

Ti azonban szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót, és adjatok kölcsön, semmit sem várva érte: nagy lesz akkor a jutalmatok, és a Magasságos fiai lesztek, mert ő jóságos a hálátlanok és gonoszok iránt.

Legyetek irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas.”

Ugye, ismét vitatkozni van kedvünk? De ezek az Úr parancsolatai. Ahelyett, hogy vitába szállnánk, inkább válasszuk az engedelmességet.

„Ne ítéljetez, és nem ítéltettek. Ne kárhoztassatok, és nem lesz kárhoztatásotok. Bocsássatok meg, és nektek is megbocsáttatik.

Adjatok, és adatik nektek: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak öletekbe. Mert amilyen mértékkel ti mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.”

Az adakozás törvénye egy lelki törvényen alapul. Nem tudom, hogy hogyan lehetséges a működése, de azt tudom, hogy működik.

Pál azt mondta, hogy ha bőven vetsz, bőven aratsz, ha ritkán vetsz, keveset aratsz. Az adakozásban is ez érvényesül: az Úr is aszerint fog adni, ahogyan te adsz másoknak.

Példázatot is mondott nekik: „A vak vezetheti-e a világtalant? Nem esnek-e mind a ketten verembe?

A tanítvány nem feljebb való mesterénél; aki pedig teljesen felkészült, az lesz olyan, mint a mestere.

Miért nézed a szálkát atyádfia szemében, a saját szemedben pedig nem veszed észre a gerendát?

Biztos vagyok benne, hogy Jézus mindezt mosolyogva mondta, mert a kép igen vicces: egy fickó ki akarja rángatni a szomszéd szeméből a szálkát, amikor a gerenda ott lóg az ő szeméből.

Ez aztán nagyon tipikus is közöttünk, mert vannak olyanok akik a nagyon kritikusak, és másokat folyamatosan kritizálnak... A legjobbjainkban is annyi rossz van, és a legrosszabbjainkban is annyi jó van, hogy senki sem beszélhet a másikról, csak önmagáról.

Hogyan mondhatod atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki szemedből a szálkát! - mikor a saját szemedben nem látod a gerendát? Képmutató, előbb vedd ki a gerendát a saját szemedből, és akkor jól fogsz látni ahhoz, hogy kivehesd a szálkát atyádfia szeméből.”

„Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem, és viszont nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Mert minden fát a gyümölcséről lehet megismerni. Hiszen túskebokorról nem szednek fűgét, csipkebokorról sem szüretelnek szőlőt.

A jó ember szíve jó kincséből hozza elő a jót, és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.

Csak egy kis ideig kell hallgatni az emberek beszélgetését, és azonnal kiderül, hogy milyen szívük van.

Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?”

Az Úr kifejezés azt kell jelentse, hogy léteznie kell egy úr-szolga viszonynak. A mi kultúránkban nem igazán értjük, hogy mit jelentett rabszolgának lenni, semmilyen tulajdonnal se rendelkezni, hogy milyen egy másik ember tulajdonának lenni.

Szó nélkül és azonnal engedelmeskedni kellett minden követelésüknek. Ezt fel sem bírjuk fogni a mai nagy függetlenségünkben. Ezért aztán könnyen mondjuk, hogy „Uram, Uram”.

Mennyire következetlen dolog Jézust úrnak hívni akkor, ha nem engedelmeskedünk neki. Az előzőekben igen sok engedelmességre intő dolgot sorolt fel. Jakab azt mondta, hogy

Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat.

Jézus előző intéseire azt mondjuk-e, hogy „Uram, én ezt nem tudom megtenni”. Erre válaszolja Ő azt, hogy „akkor miért hívtok Úrnak, ha nem teszitek azt, amit parancsolok?”

Ha nem engedelmeskedsz annak amit Ő parancsol, akkor Ő nem az Urad.

Önvizsgálatra van szükségünk. Pál azt mondja, hogy amikor az Úr asztalához járunk, akkor vizsgáljuk meg magunkat, mert ha ezt mi megteszük, akkor Isten nem fog megítélni minket.

Gyakran csak elengedjük a fülünk mellett Krisztusnak azon parancsolatait, amelyekkel nem egészen értünk egyet. Kiválogatjuk azokat, amelyek tetszenek, a többiek pedig kimagyarázzuk, mert nem értünk velük egyet.

De ha az Úr címet használom az Ő megszólításásra, akkor minden törvényével szemben akarnom kell az engedelmisséget. Nem vitatkozni kell, hanem az engedelmisséget kell választani.

Hasonló ahhoz a házépítő emberhez, aki leásott, mélyre hatolt, és a kősziklára alapozott: amikor árvíz jött, beleütközött az áradat abba a házba, de nem tudta megingatni, mert jól volt megépítve.

Nagyon fontos, hogy a Jézus Krisztusban és az Isten Igéjébe vetett hitünk jó mélyre ásott alapokon nyugodjék. Nagyon sok ember sekély alapra építi a házat: érzelmekre és tapasztalatokra, izgalmas időkre. De amikor megérkezik a vihar, a háza nem fog megállni csak akkor, ha sziklára építette.

Aki pedig hallotta beszédeimet, de nem azok szerint cselekedett, az hasonló ahhoz az emberhez, aki alap nélkül a földre építette a házat: beleütközött az áradat, és azonnal összeomlott az a ház, és teljesen elpusztult.”

Mindkét esetben a vihar próbájának voltak kitéve. Az Úr nem ígért nehézségmentes életet senkinek. Mindenkit egyformán érinteni fognak a próbatételek, olyanok is, amelyeket nem fogunk megérteni. Nem tudjuk majd felfogni, hogy egy igaz és szerető Isten hogyan tud ilyeneket megengedni. Az áradat jönni fog hatalmas erővel, és ha nem vetted a fárdságot arra, hogy megalapozd a hitedet, akkor az egész rendszer össze fog dőlni körülötted, és téged is maga alá temet.

Ássunk mélyre, engedelmeskedjünk Jézus parancsainak. Gyakoroljuk őket, ahelyett, hogy vitába szállnánk velük. Ő nem azt akarja, hogy kimagyarázd magad, hanem azt, hogy megváltoztasd a dolgokat.

„Nem tudom megtenni” – mondod. És ez így is van. Ő tudja ezt, de tedd meg ennek ellenére. És amikor akarsz engedelmeskedni, akkor azonnal mindent megad majd ahhoz, hogy engedelmeskedni tudj. Istenem, tégy minket az Ige cselekvőivé.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 7-8. Fejezet

A következőkben Lukács a Jézus által végzett csodák egyik sorozatát írja le.

Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba.

Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott.

Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját.

Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.”

A római századosok kivételes emberek voltak, és a Szentírásban mindig előnyösen mutatják be őket. Kornéliusz, aki Cezáreában lakott, imádkozott Istenhez, és az Úr arra utasította, hogy küldje a szolgáit Joppéba, hogy elhívják Pétert magukhoz, aki majd az Isten útjairól fog tanítani nekik. Az ő házában történt meg először, hogy az evangéliumot a pogányoknak hirdették, és az ő háza népére is kiáradt a Szentlélek.

Ez a kapernaumi százados, akiről itt ír Lukács, méltónak mondatott a zsidó vezetők által. Ez nagyon érdekes, mert a zsidóknak mind a mai napig az szokása, hogy kitüntetik az arra méltó embereket. A kitüntetést olyan nem-zsidó kaphatja, aki kivételes kedvességet és megértést tanúsított a zsidók iránt. Ez a kapernaumi százados is méltónak találtatott, mert zsinagógát építtetett a zsidóknak, és szerette a zsidó népet. Ezért kérték a zsidók, hogy gyógyítsa meg a százados szolgáját.

Szokatlan dolog volt, hogy egy úrnak közvetlen kapcsolata legyen a szolgájával. A római birodalomban a szolgáknak nem voltak jogaik.

Egy római író szerint, minden ember évente fel kellene mérje a birtokait, és csak azokat tartsa meg belőle, amelyek termelnek és előnyösek, ugyanakkor meg kellett volna szabadulni azoktól, amelyek nem termelékenyek, beleértve azokat a rabszolgákat is, akik már nem voltak képesek egész napon keresztül dolgozni. Amikor már hasznavehetetlenek lettek, akkor egyszerűen kirúgták, és hagyták meghalni, mert étel nélkül éhen haltak.

Abban az időben a rabszolgát az ura szabadon, minden következmény vagy felelősségrevonás nélkül akár meg is ölhetette.

Ennek fényében még inkább szokatlan, hogy a kapernaumi százados így viszonyult az ő szolgájához. Szerette ezt a szolgáját, és nagyon sajnálta, hogy a halálán van.

Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj.

De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám.

A zsidók szerint ez az ember méltó. Amikor viszont Jézus közeledik a házához, a százados a barátai által azt üzeni neki, hogy: „én nem vagyok méltó arra, hogy a házamba gyere”.

Abban a kultúrában törvénytelen dolog volt egy zsidónak a pogányok házába lépni. A százados tudta, hogy ha Jézus belép az ő házába, akkor az emberek meg fogják Őt bélyegezni.

Amikor Péter belépett Kornéliusz házába, akkor magával vitte néhány zsidó barátját Joppéból, és elnézést kért, hogy belépett, mert ez tilos volt a zsidók számára.

Amikor a Szidon környékén élő asszony arra kérte Jézust, hogy űzze ki a lányából az ördögöt, Jézus azt válaszolta, hogy „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”

Jézus azt mondta, hogy az általa tett csodák a zsidókat szolgálják. A százados ezért nem tartotta méltónak magát arra, hogy Jézus hozzá jöjjön, és egy kissé rosszul érezte magát azért, amikor Jézus tényleg elindult hozzá. De aztán egy nagyon figyelemre méltó kijelentést tett:

Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másíknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt, megteszi.”

Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.”

A zsidók között nem látott akkora hitet, mint amekkora ennek a századosnak volt.

Mire a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták.

Ezután elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt.

Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte.

Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!”

Igen szánalmas kép, amint az özvegyasszony megy kifelé a temetőbe, hogy eltemesse az egyetlen fiát.

Abban az időben nem voltak koporsók, hanem általában egy kosárban vitték ki a halottat a temetőbe, és ott egy szarkofágba helyezték.

A szarkofág latin eredetű szó, és azt jelenti, hogy hús evő. Izraelben márvány szarkofágokba helyezték a halottakat, és miután egy hónap alatt a hús eltűnt, mert „megette a márvány”, utána csak a csontokat temették el a földbe.

Jézusnak megesett a szíve az özvegyasszonyon:

Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!”

Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának.

Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.”

Az „Isten meglátogatta az ő népét” kifejezés még Zakariástól, Keresztelő János apjától származik, aki azt mondta:

„Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét,

Itt pedig ennek a próféciának a beteljesülését olvashatjuk, miközben az emberek kijelentik, hogy Isten meglátogatta az ő népét.

Ez a hír elterjedt róla az egész Júdeában és az egész környéken.

Judea kb. 100 kilométerre délre volt ettől az eseménytől, tehát a történet híre igen nagy területen ismertté vált.

Mindezt hírül vitték Jánosnak a tanítványai. Ő pedig magához hívatott tanítványai közül kettőt,

és elküldte őket az Úrhoz ezzel a kérdéssel: „Te vagy-e az Eljövendő, vagy más várjunk?”

Amikor odaértek hozzá ezek a férfiak, ezt mondták: „Keresztelő János küldött minket hozzád ezzel a kérdéssel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy más várjunk?”

János evangéliumában olvashatjuk, hogy amikor Keresztelő János látta, hogy az Isten Lelke Jézusra szállt, akkor tudta, hogy Ő a Messiás, mert az Úr ezt előre megmondta neki.

És János ezt mondta tanítványainak, amikor Jézus megjelent közöttük:

„Ime az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.”

Az embereket pedig mind Jézus Krisztushoz irányította.

Aztán egy ideig Heródes foglyaként a börtönben szenvedett. Nem nagyon szerette a szűk helyeket, mert a természet embere volt, a vadonban nőtt fel, az erdők fia volt, és ez a fogvatartottság nem esett jól neki.

El tudom képzelni, hogy ő is, mint Jézus többi tanítványa, arra várt, hogy Jézus azonnal alapítsa meg Isten királyságát itt a földön. Valószínű, hogy azon elmélkedett, hogy meddig kell még itt ülni a börtönben.

A kérdése, hogy „Te vagy-e az eljövendő?” nem igazán kérdés volt, hanem inkább felhívás arra, hogy indítsuk már el a dolgokat. De lehet, hogy Jánosban kételyek is kezdtek felmerülni Jézussal kapcsolatban.

Jézus abban az órában sok embert meggyógyított különféle betegségekből és bajokból, megszabadított gonosz lelkektől, és sok vaknak adta vissza a látását. Ezért így válaszolt nekik: „Menjetek el, vigyétek hírül Jánosnak, amit láttatok és hallottatok: Vakok látnak, sánták járnak, leprások tisztulnak meg, süketek hallanak, halottak támadnak fel, a szegényeknek az evangélium hirdettetik, és boldog, aki nem botránkozik meg én bennem.”

Jézus azt mondta a tanítványaink, hogy „higgyetek bennem, vagy a cselekedeteimnek higgyetek”. Azt is mondta, hogy „az általam végzett dolgok tesznek bizonyosságot én rólam”. Cselekedeteit hívta bizonyosággul azért, hogy azonosíthassák Őt az emberek, és ezek igen erős bizonyítékai az Ő személyazonosságának és hatalmának, mert senki sem tudja megtenni ezeket, csak ha az Úr van vele.

Az általa végzett munkák a Királyság idejére vonatkozó próféciaokban találhatóak, és Jánost is ez érdekelte: a Királyság. A Jézus által végzett dolgok pedig a Királyság próféciainak beteljesedései voltak, ahol a sánta úgy fog ugrálni, mint az őzbak, a vak meglátja az Isten dicsőségét, a néma dicséretet fog énekelni Neki, és a szegényeknek hirdettetik az evangélium. Jézus tudta, hogy János ismeri az Írásokat, és ezért küldte vissza ezekkel a szavakkal a tanítványait. Tudta, hogy ebből János látni fogja, hogy valóban Ő az Eljövendő, akit megígért Isten.

Amikor János követői elmentek, elkezdett beszélni a sokaságnak Jánosról: „Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni?”

A Jordán azon területe, ahol János keresztelt, tele volt nádasokkal, ezt mindenki nagyon jól tudta. Bizonyára nem azért mentek az emberek, hogy szélingatta nádszálakat nézegessenek.

Ugyan miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Hiszen, akik pompás öltözetben és bőségben élnek, azok a királyi palotákban vannak.

Akik ilyen pompásan öltözködnek, azok a királyi udvarokban vannak, nem a király börtönében.

Akkor miért mentetek ki? Prófétát látni? Azt láttatok, sőt - mondom nektek - profétánál is nagyobbat!

Ő az, akiről meg van írva: Íme, elküldöm követemet előtted, aki elkészíti neked az utat.

Mondom nektek, hogy asszonytól születettek közül nincs senki nagyobb Jánosnál

Jézus a próféták listájának legtetejére helyezi Jánost, de aztán egy nagyon fontos kijelentés következik:

de aki a legkisebb az Isten országában, nagyobb nála.”

A te kiváltságaid Isten gyermekeként sokkal nagyobbak, mint amelyek a régi idők prófétáinak megadatott. Az Ótestamentumban Isten a törvényen keresztül volt az emberrel kapcsolatban. A törvény általi kapcsolat idejéből Keresztelő János volt a legnagyobb, és mégis az Isten országában a legkisebbnek is mélyebb kapcsolata van Istennel a Szentléleken keresztül. Nekünk nem törvényi, hanem szeretet kapcsolatunk van Istennel.

Miután meghallgatta őt az egész nép, még a vámszedők is igazat adtak Istennek azzal, hogy megkeresztelkedtek a János keresztségével, a farizeusok és a törvénytudók azonban elvetették Isten akaratát, és nem keresztelkedtek meg általa.

Később Jézus ezt fel is használta ellenük amikor olyanokat kérdeztek tőle, amikre Ő nem akart azonnal válaszolni.

Honnan való volt a János keresztsége: mennyből vagy emberektől?” Ők pedig így tanakodtak egymás között: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani nekünk: Akkor miért nem hittetek neki?

Ha pedig azt mondjuk: emberektől, akkor félünk kell a sokaságtól, mert Jánost mindenki prófétának tartja.”

Ezért ezt felelték Jézusnak: „Nem tudjuk.” Ő pedig így válaszolt nekik: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal teszem ezeket.”

„Kihez hasonlítsam tehát e nemzedék tagjait? Kihez is hasonlók?

Hasonlók azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek, és azt kiáltják egymásnak: Furulyáztunk nektek, és nem táncoltatok, siratót énekeltünk, és nem sírtatok.

Mert eljött Keresztelő János, aki nem eszik kenyeret, nem iszik bort, és azt mondjátok: ördög van benne.

Eljött az Emberfia, aki eszik és iszik, és azt mondjátok: Íme, falánk és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja.

De minden gyermekében igazolódott az ő bölcsessége.”

Másszóval, mit akartok valójában? Semmi sem jó nektek. János aszkétaként élt, és azt mondjátok, hogy ördög van benne. Én a nép között élek, és azzal vádoltok, hogy falánk és részeges vagyok. Valójában mi lenne jó nektek?

Egy farizeus arra kérte őt, hogy egyék vele. Be is ment a farizeus házába, és asztalhoz telepedett.

Egy bűnös asszony pedig, aki abban a városban élt, megtudta, hogy asztalhoz telepedett a farizeus házában, kenetet hozott egy alabástromtartóban.

Megállt mögötte a lábánál sírva, és könnyeivel kezdte öntözni a lábát, és hajával törölte meg; csókolgatta a lábát, és megkente kenettel.

Amikor pedig látta ezt az a farizeus, aki meghívta őt, ezt mondta magában: „Ha ő volna ama próféta, tudná, ki ez, és tudná, hogy ez az asszony, aki hozzáér: bűnös.”

Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta neki: „Simon, van valami mondanivalóm neked.” Ő pedig így szólt: „Mester, mondd!”

Erre ezt mondta Jézus: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel.

Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon melyikük szereti őt jobban?”

Simon így válaszolt: „Úgy gondolom, hogy az, akinek többet engedett el.” Ő pedig ezt mondta neki: „Helyesen ítéltél” -

és az asszony felé fordulva beszélt tovább Simonhoz: „Látod, ezt az asszonyt? Bejöttem a házába: vizet lábamra nem adott, ő pedig könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg.

Te nem csókolnál meg, ő pedig mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolni a lábamat.

Te nem kentél meg olajjal a fejemet, ő pedig kenettel kente meg a lábamat.

Ezért mondom neked: neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatott meg, kevésbé szeret.”

Simon egy udvariatlan vendéglátó volt, pedig abban a kultúrában a vendégszeretet nagyon fontos dolog volt.

Amikor valakit meghívtál a házába, akkor a vendégek kint hagyták a szandáljaikat az ajtónál, és azonnal jött egy szolga, aki megmosta a lábukat egy tálban és megtörölte, hogy bejöhessenek a házba. Ezt a szolgát a ház tulajdonosa bocsájtotta rendelkezésükre.

Akkoriban poros utakon jártak nyitott szandálokban, és ez a lábmosás egy kölcsönösen elfogadott udvariassági szokás volt. Ugyanígy szokás volt, hogy a barátaidat csókkal fogadjad, ez általában mindkét arcra adott csók volt, és azon a vidéken még a mai napig is sokfelé ez a szokás.

Ezenkívül az is szokás volt, hogy a vendég fejét megkentéd olajjal abban a reményben, hogy örömteli időt fogtok közösen tölteni.

Ezután következett az első csésze kávé felszolgálása. Cukor nélküli erős török kávé volt ez, igen keserű. Ez azt jelképezte, hogy lemoshatod vele azokat a keserű tapasztalataidat, amelyekben eddig részed volt. A második csésze kávé már nagyon édes volt, a közösen eltöltendő idő örömet és édességét szimbolizálva.

Simon igen gyatra vendéglátó volt, mert ezen udvariassági szokások közül egyet sem tartott meg Jézus vendégeskedése alkalmával: nem mosta meg a lábát, nem kente meg a fejét olajjal, és nem is csókolta meg amikor belépett a házába. De az asszony könnyeivel öntözte a lábát, folyamatosan csókolgatta, és megkente fejét a kenőccsel. A farizeus Simon pedig ott ült önelégülten, és azt gondolta, hogy ha Jézus igazán próféta lenne, akkor tudná, hogy milyen nővel van dolga.

Simon nem érintette volna meg ezt a nőt, mert akkor tisztátalanná vált volna, hiszen az asszony bűnös volt.

Én nagyon örülök, hogy Jézust még a bűnösök is megérinthetik. Akár mekkora hibát is követek el, csak ki kell nyújtsam a kezem és megérinthetem az Urat, mert Ő mindig elérhető.

Jézus pedig elmondta a történetet a két adósról, és rámutatott, hogy akinek többet bocsájtanak meg az jobban szeret, így ez az asszony is jobban szereti Őt, mert sok bűne bocsájtatott meg neki.

Az asszonynak pedig ezt mondta: „Megbocsáttattak a te bűneid.”

Az asztalnál ülők erre kezdték kérdezgetni egymás között: „Kicsoda ez, aki a bűnöket is megbocsátja?”

Ő pedig így szólt az asszonyhoz: „A te hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Jézus az emberek számára egy teljesen új kapcsolatot tett Istennel lehetővé, egy olyan kapcsolatot, amely hit általi üdvözülésen alapul.

Itt az asszony hite volt az, amely őt Isten új kegyelmi kapcsolatába juttatja. A megbocsájtásunk eredménye pedig mindig a békesség lesz.

Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő

és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek

Sok Mária volt, és ez a Mária egy Magdala nevű helységből jött. Azért, hogy megkülönböztessék a többiektől magdalai Máriának hívták. Jézust is azért nevezték Názáretinek, mert a Jézus név abban az időben igen gyakori volt a zsidó fiúk között.

Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki,

Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból.

Másszóval ezek az asszonyok követték a tanítványokat, és a vagyonukból töltötték be a szükségleteiket. Ők adták nekik az ételt, és minden egyebet, amire szükségük volt.

Biztos vagyok benne, hogy ezek az áldozatvállaló asszonyok akik Jézus szükségleteire figyeltek az Ő földi szolgálata során, különleges helyet foglalnak el a mennyországban. Nem sokat hallunk róluk, de bizonyára nagyon különleges asszonyok, és nagyon érdekes lesz találkozni velük, és meghallgatni az ő elbeszélésüket a történekekről.

Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát.

Pál apostol a milétoszi tengerparton beszélt utoljára az efezusi vénekkel, és azt mondta, hogy

„Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt:

szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek.

Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként.

Azt mondta, hogy eképpen viselkedtem, és így tanítottam.

Sokminden megtanulható egy tanításból, de nem minden. Vannak dolgok, amiket csak megfigyelés által lehet megtanulni mások életéből. Gyakran az emberek által tanított dolgokat megsemmisíti az általuk élt élet, amely teljesen ellentétes az üzenetükkel.

Jézus azt élte amit tanított. Az Isten országának üzenete volt Jézus tanításának lényege.

Sok ember összezavarodik, amikor az Isten országáról vagy a mennyek országáról beszél, és vannak akik a kettőt megpróbálták elválasztani egymástól, és lelki misztikumokat emlegetnek.

De ez a két kifejezés ugyanazt a dolgot jelöli: Máté általában a mennyek országáról beszél, a többi evangéliumíró pedig Isten országáról, de az Írásokat vizsgálva láthatjuk, hogy egyik kifejezés a másik szinonímájaként használatos.

A mennyek országa általában arra vonatkozik, amikor az Isten országa eljön a földre, de minden az Isten országában található ami fölött Isten a király.

Amikor Jézus azt mondta, hogy „Isten országa közöttetek van”, akkor Ő maga mutatta meg az Isten országát, mert életét teljesen alárendelte az Atyának, és bemutatta, hogy milyen az az élet, amelyet teljesen az Atyának alárendelve él valaki.

Azt mondta, hogy „én mindig azt cselekszem, ami kedves az Atya szemében”. Ha tehát Istennek alárendelt életet élünk, akkor Isten országában élünk. Ilyen egyszerű, és semmi értelme, hogy mindezt misztifikálni. Ez annyira egyszerű, hogy egy gyermek is megértheti, és annyira egyszerű, hogy ha nem leszel olyan, mint egy gyermek, akkor nem léphetsz be abba.

Ha engedelmeskedünk Istennek és alárendeljük neki az életünket, akkor beléphetünk Isten országába.

Jézus erről prédikált az embereknek, és azok már várták, hogy ez a királyság mikor fog eljönni a földre. Főleg a tanítványok gondolták azt, hogy amikor a Messiás eljön, akkor azonnal megalapítja Isten országát a földön. De nem ez volt Isten terve.

Emlékezzetek csak, hogy ez mennyire fontos volt nekik!

Jézus azt mondta, hogy „most el fogok menni és *kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét.*

„Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tőlem,

hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szentlélekkel kereszteltettek meg.”

Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?”

Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.

Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek”

Nagyon türelmetlenek voltak az Isten országáért, teljesen jogosan, mert nyomorúságos körülmények között éltek. Mi magunk is türelmetlenek kell legyünk az Isten országáért, és meg kell mondjam, hogy vannak olyan alkalmak, amikor sírok és kiáltok az Isten országáért, pl. amikor a gyerekekkel való visszaélési statisztikákat olvasom.

Meddig késlekedesz még Istenem, meddig engeded, hogy az ember lázzadjon az országod ellen? Meddig viseled el ezeket?

Azért imádkozom, hogy az Úr hamar jöjjön és alapítsa meg a királyságát, mert nem hiszem, hogy az emberiség még hosszú ideig kibírja ezt az életet.

Jézus a jó hírt hozta el a világ számára, azt az üzenetet, hogy el fog jönni az a dicsőséges nap, amelytől kezdve az emberek békében fognak élni egymással, és Isten fog uralkodni a földön. Akkor majd meg fogjuk látni, hogy milyenné teremtette eredetileg az Isten a földet: a sivatagok kivirágzanak, mint a rózsák, patakok és folyók fognak folyni a kiszáradt medrekben, és a kiszikkadt földön tavak keletkeznek.

A vak látni fog, a sánta járni és ugrálni..., ezekre mutatott Jézus, amikor meggyógyította a betegeket, amikor megetette a sokaságot – azt mutatta meg, hogy milyen lesz majd az Isten országa és hirdette, hogy milyen szép és dicső dolog az embernek az Isten iránti engedelmisségben élni.

Amikor Jézus megszületett, az angyalok ezt mondták a pásztoroknak:

„Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz.

Az angyalok az Isten országát hirdették, és azt, hogy megszületett a Király Betlehemben, ott fekszik egy jászolban,

És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták:

„Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.”

Isten országának állapotát hirdették.

Ezt a királyságot pedig az a gyermek fogja elhozni, akiről ezt mondta az angyal:

Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.

És azok, akik uruknak fogadták Jézus Krisztust, beléptek az Isten országába, és már itt és most is élvezhetik ennek a királyságnak egyes előnyeit: Isten betölti a szívünket szeretettel és békességgel.

Amikor nagy sokaság gyűlt össze azok közül is, akik városról városra csatlakoztak hozzá, ezt mondta nekik példázatban:

„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak.

Némelyik a sziklás földre esett, és amikor kihajtott, elszáradt, mert nem kapott nedvességet.

Némelyik a tövisek közé esett, és amikor vele együtt felnőttek a tövisek is, megfojtották.

Némelyik pedig a jó földbe esett, és amikor felnövekedett, százszoros termést hozott.” Majd emelt hangon hozzátette: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

Jézus gyakran mondta ezt: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”

És valóban mennyire fontos, hogy legyen fülünk meghallani azt, amit Isten mond nekünk!

Folyamatosan azért imádkozom, hogy az Isten adjon nekem fület arra, hogy meghalljam, amit Ő mond. Ez nemcsak a hallást, hanem a megértést is jelenti – hogy megértsük azt, hogy mit üzen Isten a mai embereknek.

Istenem, mi az üzeneted? Mit akarsz mondani nekem?

Istenem, add, hogy megértsem, adj fület a hallásra! Meg kell értenem, hogy nem tudok tanulni a Lélek tanítása nélkül. Bármilyen intelligens is vagyok, nem tudok lelki igazságokat megtanulni, ha Isten Lelke nem nyitja értelemre a szívemet.

A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.

Istenem, adj nekem fület a hallásra!

Ekkor megkérdezték tőle tanítványai, hogy mit jelent ez a példázat.

Ő ezt mondta: „Nektek megadatott, hogy értsétek az Isten országa titkait, de a többieknek példázatokban adatik, hogy akik látnak, ne lássanak, és akik hallanak, ne értsenek.

A példázat pedig ezt jelenti: A mag az Isten igéje.

Az Isten Igéjét tehát az emberek különbözőképpen fogadják, és az Úr itt jelképesen bemutatja nekünk az emberek négy különböző csoportját.

Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözljenek.

Velük semmi nem történik, nem érinti meg a szívüket az Ige, olyan mintha meg sem hallották volna.

Akiknél a sziklás földre esett, azok amikor hallják, örömmel fogadják az igét, de nem gyökerezik meg bennük: ezek hisznek egy ideig, de a megpróbáltatás idején elpártolnak.

Ez azokra vonatkozik, akik nagy érzelmi fellángolásban hallják meg az Igét.

Akiknél a tövisek közé esett, azok hallották az igét, de mikor elmennek, az élet gondjai, gazdagsága és élvezetei megfojtják azt, és nem érlelnék termést.

Meghallják, megértik, de a gyümölcsözési képességüket az élet gondjai és élvezetei megakadályozzák.

Akiknél pedig a jó földbe esett, azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal.”

Ha megvizsgálod a saját életedet, milyen földbe esett az Isten Igéje a te esetedben? Melyik kategóriába tartozol? Vizsgáld meg őszintén a szívedet, és kérdezd meg, hogy hozok-e gyümölcsöt, és ha nem, akkor miért nem?

A gondok, a gazdagság, az élvezetek iránti vágy fojtják-e meg a terméseimet? Milyen a te szívedben a talaj az Ige számára?

Istenem, segíts, hogy állhatatosan és türelmesen tegyük a jót, és akkor a gyümölcs nem fog elmaradni a maga idejében.

„Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem a lámpatartóra teszi, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napvilágra ne kerülne, és nincs olyan titok, amely ki ne tudódna, és ismertté ne válna.

Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok! Mert akinek van, annak adatik, de akinek nincs, attól az is elvételik, amiről azt gondolja, hogy az övé.”

Milyen fontos, hogy felhasználjam azt, amit Isten nekem adott, az Ő dicsőségére. Ha ezt megteszem, akkor Isten még többet fog adni. Az Úr azt mondta:

Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.

Mindig ez az Isten munkamódszere. Ha a kis dolgokon nem vagy hűséges, akkor Ő nem fog tovább vezetni.

Sokan azt akarják, hogy már az elején valami hatalmas dolgot végezzenek Istennek. Nincs idejük a gyerekeket tanítani a vasárnapi iskolában, vagy a kicsikre vigyázni, mert nagy dolgokat akarnak tenni. De Isten mindig a ranglétrán keresztül léptet előre. Azok akik a kis dolgokban szorgalmasak, később többet fognak Istentől kapni. De ha nem vagy hűséges a kicsin, akkor ki fogja rád bízni Isten országának dolgait?

Egyszer elmentek hozzá anyja és testvérei, de nem tudtak Jézushoz jutni a sokaság miatt.

Ezért tudtára adták neki: „Anyád és testvéreid kint állnak, és látni szeretnének.”

Ő azonban így válaszolt: „Az én anyám és az én testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják, és megtartják.”

Az előző történetben is és itt is a cselekvésen van a hangsúly. Jézus azt mondja, hogy a vele való kapcsolatunk testvéri kapcsolat abban az esetben, ha megtesszük, amit kér tőlünk.

Történt egy napon, hogy Jézus tanítványaival együtt hajóra szállt, és így szólt hozzájuk: „Menjünk át a tó túlsó partjára!” El is indultak.

Miközben hajóztak, ő elaludt. Ekkor szélvihar csapott le a tóra, és a hajó kezdett vízzel megtelni, úgyhogy veszélyben forogtak.

Ekkor odamentek hozzá, felébresztették, és így szóltak: „Mester, Mester, elveszünk!” Ő pedig felkelt, ráparancsolt a hullámokra, mire azok lecsillapodtak, és csendesség lett.

Aztán ezt kérdezte tőlük: „Hol van a ti hitetek?” Ők pedig megrettenve és csodálkozva így szóltak egymáshoz: „Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?”

Jézus megfeddi őket a hitetlenségük miatt, pedig a hajó majdnem elsüllyedt. Minden arra mutatott, hogy a víz alá fognak merülni, mégis azt kérdezte tőlük, hogy „Hol van a ti hitetek?” Nem figyeltek rá igazán, amikor előzőleg azt mondta nekik, hogy „Menjünk át a tó túlsó partjára!”

Amikor Jézus azt mondja, hogy átmegyünk a túlsó partra, akkor semmiképpen sem lehet elsüllyedni! „Akinek van füle a hallásra, hallja!” – de ők nem hallgattak rá figyelmesen. Ezért fedtte meg őket a hitetlenségük miatt.

Azután áthajóztak a gadaraiak földjére, amely Galileával átellenben fekszik.

Gadara városát nemrég fedezték fel, és jelenleg az archeológusok dolgoznak a területen. A Golán fensíkon keresztül kezdtek építeni egy utat, és így bukkantak a romokra. Az érdekesség az, hogy nem messze ettől a helytől található az egyetlen meredek sziklás part a Galileai tengeren. Így kikövetkeztethető, hogy Jézus hol szállt partra ebben a történetben.

Amikor partra szállt, a város felől szembejött vele egy ember, akiben ördögök voltak. Már régóta nem vett magára ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban.

Amikor meglátta Jézust, felkiáltott, leborult eléje, és hangosan ezt mondta: „Mi közöm hozzád Jézus, a magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!”

Jézus megparancsolta ugyanis a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki ebből az emberből. Mivel az régóta tartotta megszállva, láncokkal és bilincsekkel kötötték meg, úgy őrizték, de ő elszaggatta a kötelékeket, a gonosz lélek meg a pusztába hajtotta.

Jézus erre megkérdezte tőle: „Mi a neved?” Az így felelt: „Légió!” - mert sok ördög költözött bele.

Ezek nagyon kérték őt, ne parancsolja őket vissza az alvilágba.

Az Írásokban négy különböző helyet említenek a gonosz halottak, és az engedetlen angyalok és lelkek számára.

A Tartarus az a hely, ahol egyes engedetlen angyalok láncokba verve várják az ítélet napját.

A föld középpontjában található a Hádész, amelyet a héberben Seol-nak hívnak, és gyakran sírhelynek vagy pokolnak fordítanak. Krisztus halála és feltámadása előtt a Hádész két részből állt, és Lukács 16.-ik fejezetében lesz szó róla.

Amikor Jézustól egy jelet kértek, akkor Ő azt válaszolta:

E gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Amikor tehát Jézus meghalt, akkor lement a pokolba, a föld gyomrába. Péter szerint pedig az ott fogva tartott lelkeknek prédikált, és Pálnak az efezusiakhoz írt levele szerint, amikor feltámadt, akkor szabadon engedte ezeket a fogva tartottakat, beteljesítve Ézsaiás próféciját, és ők vele együtt felmentek a mennyországba.

Valahol a Földön található egy csatorna, amely a föld felszínéről kiindulva lemegy a Hádészba. Ezt a Bibliában Abuso-nak hívják, lefordítva pedig a feneketlen kút. Ebben a csatornában laknak a gonosz lelkek, és az Antikrisztus is innen fog színre lépni.

Amikor a Sátánt megkötözik Krisztus 1000 éves földi uralmának idejére, akkor őt is ebbe a csatornába fogják bedobni.

A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy egy angyal átveszi az Abuso kulcsát a Nagy nyomorúság idején, és kinyitja a csatornát, ahonnan különböző teremtmények, démonok hordái fognak előjönni, és megtámadják a földön levő embereket. A fantáziafilmek rendezői meg sem közelítik e démoni teremtmények működését, amelyek következtében a föld lakosságának egyharmada el fog pusztulni. Az első hat hónapban csak az emberek megsebesítésére lesz hatalmuk, de később nagyon sok embert meg is fognak ölni.

Amikor Jézus ismét eljön, és elpusztítja az Antikrisztust és a hamis prófétát, akkor ezeket élve fogják a Gyehennába dobni. A Gyehenna pedig külső sötétséget jelent.

Vajon milyen távolra terjed az univerzum? Olyan galaxisokat is ismernek, amelyek 12 milliárd fényévnnyire vannak a Földtől. Ha a legtávolabbi galaxison túlhaladsz az univerzumban, egészen addig, amíg a galaxisok fénye már nem ér el, lehet, hogy ott található a Gyehenna.

Az is lehet, hogy a Gyehenna egy fekete lyuk, amely mindent magába szív, és ahol olyan nagy a gravitáció, hogy még a fény sem tud megmaradni. Ezt a Bibliában külső sötétségnek hívják.

Ezer évvel a megkötözése után a Sátánt és a démonokat kiengedik az Abusóból, a kútból.

Ebben a történetben a démonok azért könyörögnek Jézusnak, hogy ne dobja őket ebbe a feneketlen kútba, az alvilágba. Tudják, hogy egyszer el fog jönni az az idő, amikor ők oda fognak kerülni, de most még szabadságot akarnak. Nagyon érdekes, hogy Jézus engedett a kérésüknek.

Ott a hegyen legelészett egy nagy disznónyáj

A disznók tartása törvénytelen volt a zsidóknál, és ezek az emberek fekete üzlet tulajdonosai voltak.

azt kérték tehát a gonosz lelkek, engedje meg, hogy azokba mehessenek. Ő pedig megengedte nekik.

Kijöttek hát az ördögök az emberből, és belementek a disznókba. Ekkor a nyáj a meredekről a tóba rohant, és belefulladt.

A pásztorok a történetek láttára elfutottak, és hírül vitték ezt a városba és a falvakba.

Az emberek erre kijöttek, hogy lássák, mi történt. Amikor odaértek Jézushoz, és ott találták azt az embert, akiből kimentek az ördögök, amint felöltözve és ép elmével ül Jézus lábánál, megrettentek.

Akik látták, elbeszélték nekik, hogyan szabadult meg a megszállott.

Ekkor Gadara vidékének egész népe kérte őt, hogy távozzon közülük, mert nagy félelem lett úrrá rajtuk. Jézus ekkor hajóra szállt, és visszatért.

Hát nem tragikus, hogy az embereket jobban érdekelte a disznóik elvesztése, mint ennek az embernek a szabadulása?

Az az ember pedig, akiből kimentek az ördögök, arra kérte, hogy vele maradhasson. De Jézus elküldte, ezt mondva neki:

„Térj haza, és beszéld el, mit tett veled az Isten.” Ő pedig elment, és hirdette az egész városban, hogy milyen nagy jót tett vele Jézus.

Amikor Jézus visszatért, a sokaság örömmel fogadta, mert mindnyájan várták őt.

Mekkor ellentét! Az egyik parton azért könyörögnek, hogy menjen el közülük, a másik parton pedig örömmel várja Őt a sokaság.

Ekkor egy Jairus nevű ember jött hozzá, aki a zsinagóga elöljárója volt; és Jézus lába elé borulva kérte, hogy jöjjön el a házába, mivel egyetlen leánya, aki mintegy tizenkét éves volt, halálán van. Menet közben a sokaság minden oldalról szorongatta.

Ekkor egy asszony, aki tizenkét éve vérfolyásos volt (és minden vagyonát az orvosokra költötte), de senki sem tudta meggyógyítani, odament, hozzáférközve megérintette a ruhája szegélyét, és azonnal elállt a vérfolyása.

Jézus ekkor ezt kérdezte: „Ki érintett engem?” Amikor mindnyájan tagadták, Péter így válaszolt: „Mester, a sokaság szorongat és tolong körülötted!”

De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.”

Nagyon érdekes, hogy egy ekkora nagy tolongó sokaság közepette, egy valaki megérinti Őt. Az ő érintése különbözött a többiek szorongatásától és lökdösődésétől. Érdekes, hogy az Úr még egy nagy sokaság közepette szorongatva is tud egyéni szolgálatot tenni az embereknek.

Ma este mi is itt vagyunk, egy nagy sokaság, sokan szorongatnak, tolakodnak, de vajon hányan érintik meg Őt? Vajon hányan fogadják el Jézus érintését az életükben, hányan nyúlnak ki hitben, és hányan érintik meg igazán az Urat?

Két egymással ellentétes eset áll előttünk. Tizenkét évvel ezen események előtt ez az asszony egy gyógyíthatatlan betegségbe, vérfolyásba esett. Sok doktort meglátogatott már, és azok addig kezelték őt, amíg elfogyott a pénze, de az állapota nem javult, hanem csak egyre romlott.

Abban a társadalomban ha egy nő vérfolyásos volt, az tisztátalanságot jelentett, és ezért nem léphetett be az istentisztelet helyére. Tizenkét éve küzdött ezzel a betegséggel, a törvény szerint elvesztette a férjét, mert az nem érinthette őt, nem imádhatta Istent a zsinagógában, és valószínűleg hogy nagyon le is gyengült a betegsége következtében – tizenkét évig sötétségben élt reménytelenül.

Tizenkét évvel a történetünk előtt Jáirusz házában született egy kislány, aki nagy örömet és boldogságot, fényt és nevetést hozott abba a házba. Tizenkét éven keresztül szeretettel és örömmel figyelték a szülei, hogy hogyan növekedik, hogyan kezd kifejlődni az ő kedves kis személyisége.

Egyik házban tizenkét év sötétség és reménytelenség, a másikban pedig tizenkét év nevetés és gyönyörűség. Két egymástól teljesen eltérő helyről közelítenek Jézushoz. Mindkét esetben a fény kihúnyt: az asszony egyre rosszabbul érezte

magát, nem volt már több pénze, csak egyetlen reménye – hogy megérintse Jézust.

Ennek az apának a lánya pedig haldoklott: az a lány aki annyi örömet és boldogságot okozott neki. Egyetlen reménye volt neki is – hogy elérjen Jézushoz.

Amint Jézus az ő háza felé sietett, hiszen sürgős volt, mert a lány haldoklott, hirtelen megállt. El tudom képzelni, hogy Jáirus bosszankodni kezdett, hogy minek áll meg ilyen semmiség miatt, hogy ki érintette meg. Menet közben a tömeg toladott, szorongatta Őt, és elképzelhető, hogy Jáirus ezt mondta: „Uram, gyerünk a házamhoz, mert haldoklik a kislányom. Nem érted, hogy ez milyen sürgős? Miért állsz meg egy ilyen apróságért, hogy ki érintett meg ebben a hatalmas tömegben?

De Jézus kitartó maradt annak ellenére, hogy a tanítványok is azt kérdezték, hogy miért kérdezel ilyen dolgot itt a tömeg közepette?

De Jézus ezt mondta: „Valaki érintett engem, mert észrevettem, hogy erő áradt ki belőlem.”

Mikor az asszony látta, hogy nem maradhat észrevétlen, remegve előjött, eléje borult, és elbeszélte az egész nép előtt, hogy miért érintette meg őt, és hogy miként gyógyult meg azonnal.

Tizenkét éve száműztek a társadalomból, de abban a pillantában amikor megérintettem, tudtam, hogy meggyógyultam! Megállt a folyás, éreztem, tudom!

Jézus pedig ezt mondta neki: „Leányom, hited megtartott téged, menj el békességgel!”

Még beszélt, amikor jött valaki a zsinagógai elöljáró házatól, és így szólt: „Leányod meghalt, ne fáraszd tovább a Mestert!”

Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta neki: „Ne félj, csak higgy, és meggyógyul.”

Amikor bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot, meg a kislány apját és anyját.

Mindnyájan sírtak és gyászolták a leányt, de ő így szólt hozzájuk: „Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik!”

Erre kinevették, mert tudták, hogy meghalt.

Ő azonban megfogta a leány kezét, és szólította: „Leányom, ébredj!”

Ekkor visszatért bele a lélek

Ez a mondat arra utal, hogy a lelkünk elhagyja a testünket a halálkor, és egy új testbe költözik. Én valójában nem ez a test vagyok, hanem az a lélek, amely ebben a testben lakozik.

A test csak egy sátor, amelyben eltöltök egy kis időt. Isten ezt arra teremtette, hogy a földi körülmények között élhessek benne, és arra, hogy ezen keresztül kifejezhessem magamat. De a test nem én vagyok, hanem én a lélek vagyok, amely e testben lakik.

A kislány már halott volt, mert a lélek kiköltözött belőle, de aztán ismét visszaköltözött.

és azonnal felkelt. Jézus pedig meghagyta, hogy adjanak neki enni. Szülei nem tudtak hová lenni az ámulattól, ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt.

Érdekes kis betekintések Jézus szolgálatának csodatételeibe, amelyet Lukács a doktorok gyógyítás iránti érdeklődésével írt le. Gyakran használt görög orvosi kifejezéseket, amelyeket a klasszikus görögöknél is olvashatunk.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 9-10. Fejezet

A 9.-ik fejezetben Lukács a tizenkettő kiküldését írja le, akik Isten országát hirdették és betegeket gyógyítottak. Jézus arra utasítja őket, hogy könnyű teherrel és gyorsan jussanak el a lehető legtávolabbra.

Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására.

Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak.

Ezt mondta nekik: „Semmit ne vigyetek az útra, se botot, se tarisznyát, se kenyeret, se pénzt, két-két alsóruhátok se legyen.

Amikor betértek egy házba, ott maradjatok, és onnan induljatok tovább.

Ha valahol nem fogadnak be titeket, amikor kimentek abból a városból, verjétek le még a port is lábatokról, bizonyítékul ellenük.”

Útra keltek tehát, és jártak faluról falura, hirdették az evangéliumot, és gyógyítottak mindenütt.

Heródes, a negyedes fejedelem meghallotta mindazt, ami történt, és zavarban volt, mert némelyek azt állították, hogy János támadt fel a halálból,

némelyek azt, hogy Illés jelent meg, mások pedig azt, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta.

Heródes ekkor így szólt: „Jánost lefejeztettem, de ki lehet ez, akiről ezeket hallom?” És látni akarta őt.

Ez az óhaja csak Jézus keresztre feszítésének napján teljesült.

Amikor Jézus elküldte tanítványait, akkor azt mondta, hogy ne vigyenek magukkal se pénzt, se tarisznyát, se kenyeret. Bárhová mentek, mindig az emberek között kellett legyenek és azt kellett egyék, amit adtak nekik, „mert a munkás méltó az ő bérére”- mondta.

Az ő küldetésük lényege Isten országának hirdetése volt, és emellett még a betegeket is meggyógyították. De nem a gyógyítás volt a céljuk!

És ennek mindig így kell lenni! A gyülekezet az ember teljes lényét figyelembe kell vegye. A társadalom szükségleteivel kell foglalkoznunk, nem hanyagolhatjuk azt el.

De nem követhetjük el azt a hibát, hogy a szociális segítséget helyezzük a gyülekezetünk munkájának középpontjába. Ez csak kiegészítése lehet annak, hogy Isten országát hirdetjük.

Isten dicső országának eljövételét hirdetjük, amelynek bárki azonnal része lehet, ha alárendeli magát Isten akaratának.

Sajnos manapság a modern gyülekezetekben a szociális munka és a szociális evangélium hirdetése áll a középpontban.

A tanítványok bizonyos értelemben szegények voltak, mert nem vihettek pénzt vagy egyéb ruhát magukkal, de mégis nagyon gazdagok voltak azáltal, amit Jézus nekik adott. Erőt és hatalmat kaptak arra, hogy használják ezeket. Az erő szó a görög „dunamis”-ből származik, amely energiát, dinamikát jelent.

Annyira hatékonyak voltak a szolgálatukban, hogy a hírük egészen Heródesig jutott, aki meghallotta, hogy miket cselekedtek, és ő szerette volna látni Jézust.

Amikor az apostolok visszatértek, elbeszélték neki mindazt, amit tettek. Akkor maga mellé vette őket, és elvonult velük külön egy Bétsaida nevű városba.

Visszajöttek az útkról, és Jézus gondolta, hogy jó lenne átmenni a tó másik oldalára, hogy meghallgassa a történeteiket, és hogy megbeszéljék, hogy mi történt az útjaik során.

Betsaida kb. 8 km-re van Kapernaumtól, és mivel igen jók a tavon a látási viszonyok, ezért az emberek meglátták, hogy melyik irányba mennek, és körbefutottak a tó partján, hogy ők is odaérjenek. Amint a falvakon keresztül futottak az ottani lakosok is megtudták, hogy hová mennek, és ők is csatlakoztak hozzájuk. Amire Jézus megérkezett, már hatalmas tömeg fogadta őket.

Kb. 10-15 ezer ember volt ott. Jézus el szeretett volna vonulni egy csendes helyre a tanítványaival, és emiatt itt könnyen felbosszankodhatott volna, mert ez nem sikerült.

Jézus örömmel fogadta őket; beszélt nekik az Isten országáról, és a gyógyulásra szorulókat meggyógyította.

Jézus üzenetének lényege az volt, hogy van egy olyan ország, amelyben Isten a király és Ő azt akarja, hogy minden ember ott éljen – a világosság és az élet királysága ez, amelyben igazság és öröm, békesség és szeretet van. Ez az ország akkor jön el, ha valaki alárendeli az magát Istennek, és elfogadja Őt az élete Királyának.

Amikor a nap már hanyatlani kezdett, a tizenkettő odament hozzá, és ezt mondta neki: „Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és településekre, hogy ott megszálljanak, és élelmet szerezzenek, mert itt lakatlan helyen vagyunk”.

Ő azonban ezt mondta nekik: „Ti adjatok nekik enni!” Ők így válaszoltak: „Nincs nálunk több, mint öt kenyér és két hal, hacsak el nem megyünk, és nem veszünk edelőt ennek az egész sokaságnak”.

Ugyanis mintegy ötezer férfi volt ott. Jézus erre így szólt tanítványaihoz: „Ültessétek le őket csoportokba ötvenenként!”

Így tettek, és leültették valamennyit.

Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, feltekintett az égre, megáldotta, megtörte, és a tanítványoknak adta, hogy tegyék a sokaság elé.

Ettek és jóllaktak mindnyájan; azután összeszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral.

A következő jelenet Betsaidától kb. 60 km-re történik.

Lukács most Cezárea Filippibe kalauzol bennünket. Ezt a területet ma Baniának hívják, és a Hermon hegy tövében fekszik, ott ahol a Jordán egy hatalmas forrásként tör elő a sziklák közül.

Jézus a tanítványaival együtt elhagyta a sűrűn lakott területeket, és elvonult Cezárea felé.

Lukács nagyon nagy hangsúlyt fektetett Jézus imaéletének bemutatására. Az evangéliumában 7 különböző helyen írja le, hogy Jézus imádkozott különböző események bekövetkezésének alkalmával. Ezek az imák nincsenek leírva a többi evangéliumokban, de Lukács nagyon alapos munkát végez, és elsősorban Jézus emberi oldalát mutatja be.

Az ember egyik legfontosabb szükséglete az, hogy imán keresztül kapcsolatban legyen Istennel. Jézus fontosnak és lényegesnek tartotta ezt, még akkor is, ha Ő Istenként lett emberré.

Történt, hogy amikor egyszer magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele

Ellentmondásos kijelentésnek tűnik, de ez a helyzet akkor, amikor az ember imádkozik. Az imádság egy igen személyes dolog, közösség közted és az Atya között. Ez a közösség még egy nagy sokaság között is meg tudja őrizni személyes jellegét.

Gyakran egy tömeg közepette is erősítőként hatott rám az imádság, amikor az adott helyzet nyomása imára ösztönzött.

megkérdezte tőlük: „Kinek mond engem a sokaság?”

Ők így válaszoltak: „Keresztelő Jánosnak, de némelyek Illésnek; némelyek pedig azt mondják, hogy a régiek közül támadt fel valamelyik próféta”.

Emlékeztek arra, hogy Heródes is ezeket a történeteket hallotta.

Ő ekkor így szólt hozzájuk: „Hát ti kinek mondotok engem?” Péter így felelt: „Az Isten Krisztusának”.

Jézus ekkor rájuk parancsolt, hogy ezt senkinek se mondják el.

Vajon miért mondta Jézus azt, hogy senkinek ne mondják el ezt?

Véleményem szerint azért, mert az embereknek egy teljesen elferdített nézetük volt a Messiással kapcsolatban. Maguk a tanítványok sem értették még, mert a zsidók szerint a Messiás érkezésekor azonnal megalapítja a királyságot, és véget vet az akkori világi uralmaknak.

Nem értették, hogy Ő a halálán keresztül fogja megalapítani ezt a királyságot. Mivel tehát nem értették, hogy milyen következményekkel jár az, hogy Ő a Messiás, ezért azt mondta nekik, hogy ne mondják el senkinek ezt. „Ti magatok sem tudtok erről eleget, ezért ne beszéljetek róla.”

Ő tudta, hogy az Ő küldetése nem a jeruzsálemi trónraülés és a világ uralkodóinak megdöntése volt, hanem a királysága a kereszten való halálban alapozódik meg. Ezt a tanítványok nem értették, nem is érthették, de nem is akarták volna érteni, egészen addig, amíg fel nem támadt a halálból.

Azért nem akarta, hogy ezt hirdessék az emberek között, mert ha az emberek azt hallják, hogy a Messiás itt van, és aztán később a kereszten látják, akkor minden reményük el fog veszni, mert nem értik majd a történeteket. A feltámadás előtt minden Messiással kapcsolatos híresztelés túl korai lett volna, de utána már más volt a helyzet, mert akkor már az Írások beteljesedését is láthatták az ő halálában.

Majd azt mondta, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.

Itt Jézus már kezdi őket felkészíteni, de még nem értik ezeket, nem tudják felfogni amit mond. Máté szerint

Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”

Ő pedig megfordult, és így szólt Péterhez: „Távozz tőlem, Sátán.”

Azután így szólt mindnyájukhoz: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem.

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?

Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.

Itt még többet mond el a Messiással kapcsolatban: engem elutasítanak, meg fognak vetni, meg fognak ölni, de harmadnapon fel fogok támadni és ismét el fogok jönni az Atya dicsőségében. Amikor ismét eljövök akkor jön el majd az Isten országa az egész földre. De aki e királyság része akar lenni, az *tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztyét, és kövessen engem.*

Ezek a tanítványság követelményei mind a mai napig.

Önmegtagadás szükséges, mert az Isten országa nem önzőségből és énközpontúságból áll. Az Isten országa nem emberközpontú, hanem Isten központú. Akinek az élete Isten központú, az nem helyezheti saját magát az

élete középpontjába, hanem az a vágy fogja vezérelni, hogy segítse embertársait, mert ez Isten akarata. Ha Istennek alárendelem magam, akkor Ő fog vezetni arra, hogy ömagamat adjam másokért.

Naponta fel kell vedd a keresztet, ami azt jelenti, hogy a te akaratodat Isten akaratának teljesen alárendeled. Jézus a Gecsemáné kertben azt imádkozta: „*Atyám, ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár; mindazáltal ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem amint te.*”

Ha felveszem a keresztemet, ezzel azt mondom, hogy ne az én akaratom, hanem a Tiéd legyen meg az életemben. Ez az Atya akaratának történő teljes alárendelőds.

A három követelmény a tanítványságra tehát az önmegtagadás, a kereszt felvétele, és Jézus Krisztus követése. A következőkben Jézus meg is indokolja mindezt:

Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti

Ha te magad akarod irányítani a sorsodat, úgy, hogy a saját ambícióidat követed, ha a saját vágyaid kielégítésére élsz, akkor el fogod veszíteni az életedet.

aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt.

Az igazi életet akkor találhatod meg, amikor a saját életedet elveszted Krisztusban. Amikor alárendeled magad Neki akkor tudod igazán felfedezni az élet valódi értelmét.

Vajon miért vagy itt? Vajon miért teremtett téged Isten? Miért helyezett ide? Azért, hogy minden vágyadat és ambíciódat teljesítsd? Nem.

Azért, hogy az élvezeteknek élj? Egyáltalán nem.

Ha az élvezeteknek élsz, akkor halott vagy még mielőtt valóban meghalnál.

Az az ember, aki a saját útján a saját élvezeteit keresi az életben – elveszíti az életét. Aki viszont arra törekszik, hogy Istennek kedves dolgot cselekedjen, az él csak igazán.

Amikor Isten kedvének teljesítésére éled az életed akkor fedezheted fel igazán a kielégítő és beteljesítő életet a maga teljességében.

További indoklás:

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?

Az a célod hogy nagyon gazdag legyél, vagy hogy ezt és azt megszerezzed... Álljunk csak meg egy pillanatra. Mi van akkor, ha mindezt meg is szerzed? Mit ér az, ha az egész világot megszerezted, de a saját lelkedet elveszted, és kitaláznak majd Isten országából?

Bizony, mondom néktek, vannak az itt állók között némelyek, akik nem ízlelik meg addig a halált, amíg meg nem látják az Isten országát.”

Cezárea Filippiben vannak, és azt mondja nekik, hogy vannak olyanok közöttük, akik nem fognak meghalni, mielőtt meglátják Isten országát.

E beszédek elhangzása után mintegy nyolc nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.

Lukács ismét rámutat, hogy azért ment fel a hegyre, hogy imádkozzon.

Imádkozás közben arca elváltozott, és ruhája fehéren tündöklött.

Az elváltozás görögül itt „metamorfis”, amely teljes testi átváltozást jelent. Így megláthatták az Ő dicsőségét, mint ahogy meg is ígérte, hogy lesznek olyanok, akik meglátják az Isten országát még a haláluk előtt.

János 17.-ik fejezetében Jézus így imádkozott az Atyához:
most te dicsőíts meg, Atyám, önmagadnál azzal a dicsőséggel, amely már akkor az enyém volt tenálad, mielőtt még a világ lett.”

Az Atya pedig azt válaszolta: „Megdicsőítettelek, és meg is foglak dicsőíteni.”

A Jelenések Könyvének első fejezetében János igen részletesen és gyönyörűen írja le Jézust az Ő dicsőségében, és azt írja, hogy „az arca úgy ragyogott, mint a nap fénye”.

Itt pedig Lukács azt írja, hogy az arca tündöklött.

És íme, két férfi beszélt vele: Mózes és Illés, akik dicsőségben megjelenve, élete végéről szólottak, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie.

Lukács az élete végére utalva az „exodos” szót használja, amellyel egyszerre kíván Jézus halálára és mennybemenetelére utalni.

Honnan tudták, hogy Mózessel és Illéssel beszélgetett? Talán Jézus bemutatta nekik őket?

Az emberek gyakran azt kérdezik, hogy meg fogjuk ismerni a barátainkat a mennyországban? Remélem nem leszünk még butábbak ott, mit itt. Ha itt ismerjük egymást, akkor bizonyára ott is fogjuk ismerni majd:

Amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes.

...Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre; most töredékes az ismeretem, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert az Isten.

Senkit sem kell majd nekem bemutatni a mennyországban, mert úgy fogok mindenkit ismerni, mint önmagamat. Az Úr úgy fogja programozni a tudatunkat, hogy azonnal automatikusan mindenkit ismerni fogunk. Ezért nem kellett bemutatni nekik Mózeset és Illést.

Érdekes, hogy Mózes és Illés életben voltak, és Jézussal beszélgettek. A tanítványok pedig abban a kiváltságban részesültek, hogy betekínthettek a lelki világba.

Pétert és társait pedig elnyomta az álom. Amikor azonban felébredtek, látták az ő dicsőségét, és azt a két férfit, akik ott álltak vele.

Úgy néz ki, hogy Péter szeretett aludni, amikor Jézus imádkozott. Miután felmentek a hegyre, elfáradtak az úttól, Jézus elment imádkozni, a három tanítvány pedig elaludt.

Bizonyára hangokat hallhattak, felébredtek, és szétnéztek, hogy ki beszél. Akkor pedig meglátták Jézust tündökölni a dicsőségében, valamint Mózeset, a törvényadót és Illést.

És amikor azok távozni akartak tőle, azt mondta Péter Jézusnak: „Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek.” De nem tudta, mit beszél.

Emlékeztek, hogy néhány nappal korábban Jézus elmondta nekik, hogy meg fog halni. Péter pedig most azt mondja, hogy jó itt lenni, maradjunk itt, ne hagyjuk itt ezt a helyet, és ne menjünk vissza Jeruzsálembe.

Egy másik evangélium szerint Péter nem tudta, hogy mit mondjon, ezért mondta ezt. Ha nem tudjuk, hogy mit mondjunk, akkor az a legjobb, ha hallgatunk.

Gondolom, hogy Péternek ez a gondolata volt a kezdete annak, hogy minden Bibliai esemény helyszínén építettek valami emlékhelyet.

Nagyon kiábrándító számomra a Szentföldön látni azokat a templomokat, amelyeket a Bibliai események feltételezett helyszíneire építettek.

Krisztus születésének csodáját semmi sem tudja jobban tönkretenni, mint a Születés Templomába tett látogatás. Az a sok csecse-becse, ismertető füzet és egyebek, egyszerűen nem valók arra a helyre.

Valószínű, hogy Péter indította el ezt a szokást ezen a hegyen, amikor azt javasolta, hogy építsenek három sátot, hogy megörökítsék ezt az eseményt.

Alighogy ezt kimondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Nagyon megrémültek, amikor a felhőbe kerültek.

És hang hallatszott a felhőből: „Ez az én Fiam, akit kiválasztottam, reá hallgassatok!”

Mózes, a néphez szólt a törvényen keresztül, Illés pedig a prófétákon keresztül tette ugyanezt. Az Ószövetség pedig a törvényből és a prófétákból áll.
„Hallottátok a törvényt és a prófétákat, de ez az én Fiam, reá hallgassatok!”

Krisztus szavai felülbírálják a törvényt és a prófétákat. Ezeket Ő így foglalta össze: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes erődből, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat.”

Amikor a hang hallatszott, Jézust egyedül találták. Ők pedig hallgattak, és azokban a napokban senkinek nem mondtak el semmit a látottakról.

A következő napon, amikor lejöttek a hegyről, nagy sokaság ment eléje.

És ekkor egy ember így kiáltott a sokaságból: „Mester, kérlek, tekintsd a fiamra, mert ő az én egyetlenem.

Időnként valami lélek ragadja meg, és hirtelen kiáltozni kezd, rázza őt és tajtékszik, és nehezen távozik tőle, miután meggyötörte.

Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.”

Ekkor Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig szenvedlek még titeket? Vezesd ide a fiadat!”

Még feléje tartott a fiú, amikor letépete az ördög és megrázta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta az apjának.

Ekkor mindnyájan elámultak az Isten nagyságán. Amikor mindnyájan csodálkoztak azon, amit tett, ezt mondta tanítványainak:

„Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: az Emberfia emberek kezébe adatik!”

De ők továbbra sem értették ezt, mert elutasították még a szenvedés gondolatát is.

De ők nem értették ezt a kijelentést, mivel el volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják. És félték őt megkérdezni a kijelentés értelméről.

Azután vita támadt közöttük arról, hogy közülük ki a nagyobb.

Ebből is látszik, hogy nem értették Jézus elutasítását és eljövendő szenvedéseit, hisz magukról, és a királyságban levő eljövendő nagyságukról kezdtek beszélgetni.

Jézus pedig ismerve szívük gondolatát, kézen fogott egy kisgyermeket, és maga mellé állította;

majd ezt mondta nekik: „Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.”

Ha nagyok akartok lenni, akkor tanuljatok meg szolgálni.

Ekkor megszólalt János: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, de megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk együtt.”

Jézus azonban ezt mondta neki: „Ne tiltsátok meg, mert aki nincs ellenetek, az veletek van.”

Már itt kezdődött a felekezetesdi, amikor meg akarják tiltani az embereknek, hogy külön dolgozzanak, de az Úr azt mondta, hogy ha nincsenek ellenünk, akkor velünk vannak.

Ezen a ponton Jézus visszatért Kapernaumba, majd

Amikor közeledett felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe

Dél felé indultak tehát Szamárián keresztül

és követeket küldött maga előtt. Azok útnak indultak, és betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki.

Kb. 40-50 ember utazott Jézussal és ezért az utazásokat elő kellett készíteni, szállást kellett keresni, megvenni előre az ételt, stb.

De nem fogadták be, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni.

A Páska ünnepe közeledett, és tudták, hogy Jeruzsálembe megy erre az ünnepre, de a samaritánusok azt tartották, hogy ezt az ünnepet a Gerizim-hegyen kell megünnepelni Szamáriában. Ők a mai napig is ezen a hegyen ünnepelnek, és egy áldozati bárányt ajánlanak az Úrnak.

Ma a világon kb. 200 samaritánus van, és legtöbbször idióta, mert csak ebből a nagyon közeli rokoni közösségből házasodnak, és így közel vannak a teljes kipusztuláshoz.

Ők azt tartják, hogy ezen a hegyen kell Istent imádni, mert ez volt az a hegy, amelyen Ábrahám feláldozta Izsákot. A zsidókkal való ellenségeskedés miatt nem engedték be Jézust a faluba, és nem adtak neki sehol szállást.

Látva ezt tanítványai, Jakab és János így szóltak: „Uram, akard-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?”

Mindkét tanítvány korábban látta Illést a hegytetőn, és bizonyára ismét eszükbe jutott, hogy mit tett ő az Úr ellenségeivel.

„Mutassuk meg nekik, tanítsuk őket móresre, mert nem fogadták be az Urat!”

De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, és ezt mondta: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek,

mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse.”

Jézus ismét kijelenti eljövételének célját. Miért is jött el Ő? Nagyon sok helyen kijelentette ezt már. Az egyik célja az volt, hogy megkeresse és megváltsa az elveszetteket. Nem elítélni és elpusztítani, hanem megmenteni jött.

Aztán elmentek egy másik faluba.

Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: „Követlek, akárhova mégy.”

Jézus válasza összefoglalva ennyi: számolj a költségekkel! Sokan amikor megismerik Jézust, érzelmi fellángolás következtében kijelentik, hogy bármit megtesznek az Úrért, bárhová elmennek érte. Jézus viszont ezt mondja:

Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaroknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.”

Hajlandó vagy-e megfizetni az árat? Mérlegelj, és csak utána fogadkozz!

Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.”

Látható, hogy miért nem tudta követni Jézust: „Előbb én menjek el, előbb én temessem el”. Senki nem tudja követni Jézust, aki így gondolkozik: „Előbb én...” Jézus követése azt jelenti, hogy önmagadat kell megtagadnod. Abban a pillanatban, amikor azt mondd, hogy „előbb én...”, teljesen kizárod önmagad Jézus követésének lehetőségéből.

A helyes gondolkodás: „előbb Jézus”.

Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!”

Tévesen azt gondolhatjuk, hogy milyen hideg és érzéketlen lehetett Jézus, hogy még azt sem engedte meg, hogy ez az ember elmenjen az apja temetésére. Pedig még a munkából is el szoktak engedni, hogy az apád temetésére elmehess.

De az „engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat” egy érdekes halogatást kifejező kijelentés. Nem azt jelenti, hogy az apja már halott, hanem manapság ezt így mondják: „még egy ideig a szülői házban akarok élni. Várj, amíg meghal az apám, és akkor majd jövök.”

Nem jelenthette azt, hogy az apja már halott volt, mert akkoriban az embereket a haláluk után két órával már el is temették. A kijelentés egyértelmű halogatásra utal.

Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.”

Ismét ugyanaz: „előbb én...elbúcsúzom”

Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.”

Teljes elkötelezettségre van szükség, és még a rokoni kapcsolatok megromlása árán is követnünk kell Őt. Nem haladhatunk előre úgy, hogy közben hátrafelé megyünk.

A 10.-ik fejezetben a 70 tanítvány kiküldéséről olvashatunk:

Ezek után az Úr szolgálatba állított másokat is, hetven tanítványt, és elküldte őket maga előtt kettesével minden városba és helységbe, ahova menni készült.

Így szólt hozzájuk: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés, kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.

Menjetek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.

Ne vigyetek magatokkal erszényt, se tarisznyát, se sarut. Útközben ne is köszöntsetek senkit.

Ha azonban egy házba beléptek, legelőször ezt mondjátok: Békesség ennek a háznak!

Ha ott a békesség fia lakozik, megnyugszik rajta a békességetek, ha pedig nem, reátok száll vissza.

Maradjatok ugyanabban a házban, és azt egyétek, igyátok, amit adnak, mert méltó a munkás a maga bérére. Ne járjatok házról házra.

Ha bementek egy városba, és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek tesznek.

Gyógyítsátok az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített az Isten országa.

Jézus előhírnökei voltak, akik előtte járva hirdették az Isten országát és gyógyítottak.

Ha pedig bementek egy városba, és nem fogadnak be titeket, menjetek ki annak az utcáira, és mondjátok ezt:

Leverjük még a port is, amely városotokból lábunkra tapadt, de tudjátok meg, hogy közel jött az Isten országa.

Vannak, akik közel jutottak Isten országához, de soha nem léptek be oda – és ez hatalmas tragédia. *Agrippa így szólt Pálhoz: „Majdnem ráveszel engem is, hogy keresztyénné legyek!”* Közel jutott, de nem lépett be.

Az Úr azt mondta, hogy ha nem fogadnak be, akkor csak menjetek ki az utcára, és szemük előtt leverve a port a lábatokról mondjátok nekik, hogy az Isten országa közel jött hozzájuk.

Mondom nektek: Sodomának elviselhetőbb sorsa lesz azon a napon, mint annak a városnak.

A világosság elleni bűn a lehető legnagyobb bűn, amit ember elkövethet. Isten felelőssé tesz a nekünk átadott ismeretekért, de nem tesz felelőssé azért, amit nem tudunk. „Sokat várnak el attól, akinek sok adatott, keveset várnak attól, akinek kevés adatott”. Isten igazságosan ítél.

Ennek a városnak a sorsa rosszabb lesz, mint Sodomának a sorsa, mert Isten országa közel jött hozzájuk, de nem léptek be oda.

Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida!

Mindkét város a Galileai-tó partján található, ahol Jézus szolgálatot teljesített, és ezek is visszautasították a fényt és az Isten országát.

*Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, zsákban és hamuban ülve régen megtértek volna.
De Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítéletkor, mint nektek.*

Korazin és Betsaida teljesen eltűntek a föld felszínéről. Jézus egy másik kijelentésében Kapernaum számára is ugyanezt az ítéletet ígérte, és Kapernaum is eltöröltetett a földről. Nem rég megtalálták Betsaida helyét, de nem sok maradt belőle.

*Te is, Kapernaum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni!”
„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.”*

Mindenki számára, aki az Isten országát hirdeti, ugyanezt mondja Jézus: ha az emberek utálnak titeket, azt nem kell magatokra vegyétek, mert csak azért utálnak titeket, mert tudják, hogy kit képviseltek. Valójában Őt vetik meg, és a megvetésüket rád vetítik. De ha Őt utálják, ezzel Istent vetik meg, azt aki elküldte Őt.

Mikor a hetven tanítvány visszatért, örömmel jelentette: „Uram, még az ördögök is engedelmeskednek nekünk a te nevedre!”

Jézus nevében hatalmunk van a démonok felett.

*Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből.
Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek.*

Istenem segíts, hogy jusson ez el a szívünk mélyére. Isten országának gyermekeként minden ellenségünk fölötti hatalmat adott nekünk Isten. Ezért írta Luther Márton: „Nem remegünk a sötétség hercege előtt, mert egyetlen kis szó elbuktatja őt: a név, mely mindenek felett van: Jézus.”

Mégis gyakran azt látjuk, hogy az egyház remeg és meghajol a sötétség erői előtt. De nem kell remegjünk, mert az Úr erőt és hatalmat adott minden sötét erő fölött. Ideje, hogy használjuk ezt a hatalmat.

Emlékeztek, amikor Pál a hajótörést követően partra vetődött, és tűzrakás közben egy mérges vipera rátekeredett és megmarta. A szigetlakók azt mondták, hogy bizonyára gyilkos kell legyen, mert annak ellenére, hogy megmenekült a vihar elől, az istenek nem engedik, hogy éljen.

Pál egyszerűen csak belerázta a kígyót a tűzbe, és az ottaniak figyelték, mert tudták, hogy nemsokára elkezdődik Pál haláltusája a mérge miatt. De ő csak ott ült, melegedett a tűz mellett és beszélgetett velük. Egy idő után megváltozott a véleményük, és azt mondták, hogy bizonyára isten kell legyen, mert semmi sem árt neki.

Az a véleményem, hogy amíg Istennek célja van velünk itt a földön, addig nem árthat nekünk semmi. Azt érzem, hogy Istennek terve van az életemmel, és addig fog megőrizni engem itt, amíg az a cél teljesül.

De ez nem azt jelenti, hogy 200-al vezetek az autópályán, mert Isten úgyis megőriz, mert célja van velem, és semmi sem történhet, amíg az Ő terve nem teljesül. Ez nagyon buta dolog! Isten agyat és óvatosságot is adott nekünk.

De úgy gondolom, hogy isteni védelem van minden olyan emberen, aki Isten útjain jár, és semmi nem történhet vele, amíg a cél nem teljesül.

A Jelenések könyvében szó van a két tanuról, akik a Nagy Megpróbáltatások idején tesznek bizonyosságot, és azt olvashatjuk, hogy „amikor a bizonyosságtételük befejeződött, akkor az Antikrisztus ereje megölte őket”. De az Antikrisztusnak nem volt ereje fölöttük, amíg be nem teljesítették küldetésük célját.

Én is úgy érzem, hogy amíg be nem teljesülnek a bizonyosságtételre kiszabott napjaim, addig elpusztíthatatlan vagyok. De abban a pillanatban, amikor Isten célja teljesül és én befejeztem a bizonyosságtételemet, Isten kegyelmes lesz hozzám, és azonnal hazavisz innen engem. Miért hagyna tovább itt, ha már beteljesítettem a küldetésemet? Azt tudom, hogy addig megtart itt engem, amíg szüksége van rám a földön.

Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek.

Érdekes, hogy János és Júdás kivételével minden apostol mártírhalált halt, de előbb beteljesítették földi bizonyosságtételüket.

Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival.

Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette.

Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak.

Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni.

Bizonyára azért, hogy őt is kivégeztesse, de azon az éjjelen egy angyal jelent meg és oldalbalökvén mondta Péternek, hogy öltözzön, és jöjjön vele. Az ajtók maguktól megnyíltak és becsukódtak mögöttük, és Péter kísértelt a börtönből, majd az angyal eltűnt. Péter pedig kezdte felfogni, hogy ez nem álom, hanem valóság.

Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak.

Amikor megzörgette a bejárati ajtót, odament egy Rodé nevű szolgálóleány, hogy megtudja: Ki az?

Amikor megismerte Péter hangját, örömeiben nem nyitotta ki a kaput, hanem beszaladt, és hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.

De azok azt mondták: „Elment az eszed!” Ő azonban bizonygatta, hogy úgy van.

Ne mondjátok nekem, hogy a hitbuzgó imájuk szabadította ki Pétert a börtönből. Isten szuverén akarata volt ez, mert Péter még nem végezte el Isten előre elhatározott munkáját.

De eljött a nap, amikor mindez beteljesült, és amikor eljöttek, hogy kivégezzék őt, akkor Péter ezt mondta: „Fiúk, tegyetek nekem egy szívességet. Amikor keresztre fogtok feszíteni, akkor ne álló helyzetben feszítsetek meg, mert nem vagyok méltó arra, hogy úgy halljak meg, mint az én Uram. Fejjel lefelé feszítsetek meg.” És így is tettek.

De mindez csak azután történt meg, hogy bevégezte a földi tanubizonyosságát. Isten megtartotta őt, és titeket is meg fog tartani. Semmi sem fog ártani nektek, mert célja van az életetekkel.

De ne annak örüljete, hogy a lelkek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben.”

Ne a csodatételek, a csodajelenségek miatt örüljete, hanem azért, mert Isten országának polgárai vagytok, és a nevetek be van írva az Élet Könyvébe.

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által...

Ujjongtatok már Lélekben? Nagyon csodálatos érzés amikor az Isten Lelke a szívetekben dolgozik, és Lélekben örvendeztek.

Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura azért, hogy elrejtetted ezeket a bölcsék és értelmesek elől, és felfedted a gyermekeknek. Igen, Atyám, így láttad jónak.

Jézus látja az egyszerű emberek ujjongását, akik annyira tudtak örülni a nekik adott hatalom hatásainak, és örült, hogy számukra lehetővé tette az Atya, hogy mindezt megtapasztalhassák.

Olyan jó, hogy engem is egyszerű emberré teremtett Isten engem, mert nem szeretem a bonyolult dolgokat.

Volt egy asszony a gyülekezetünkben, aki egyszer felhívott, és ezt kérdezte: „Smith pásztor, amikor tegnap azt mondta, hogy Jó reggelt, akkor mit is értett ezalatt?”

Hát amikor azt mondom, hogy Jó reggelt, akkor azt értem alatta hogy Jó reggelt. Nem értek semmi mást ezalatt, nem beszélek rébuszokban vagy kettős értelemmel. Nem szeretek mögöttes tartalommal beszélni, hogy elrejtsem a dolgok valódi értelmét: azt mondom, amit gondolok, és azt gondolom, amit mondok.

Jézus sem beszélt kettős értelemmel, és tragikus, hogy sokan ezt akarják róla elhíttetni. „Mit is értett Jézus ezen valójában?” És aztán elkezdik magyarázni az állítólagos mögöttes tartalmat.

Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú ki akarja jelenteni.”

Senki sem tudja, hogy kicsoda Isten valójában, kivéve azokat, akiknek Jézus megmutatja az Atya igazságát. Ha Jézuson keresztül az Atya magához vont, akkor légy ezért hálás, mert Isten Lelkének munkája nélkül soha nem értél volna az Ő közelébe.

Tanítványaihoz fordult, és nekik külön ezt mondta: „Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok.

Mert mondom nektek: sok próféta és király szerette volna meglátni azt, amit ti láttok, de nem látták meg, és hallani azt, amit ti hallotok, de nem hallották meg.”

Sok fontos ember mindenét odaadná, hogy megkaphassa azt, ami nektek van – az Istennel való kapcsolatot Jézuson keresztül.

Ekkor előállt egy törvénytudó, hogy megkísértse őt, és ezt kérdezte: „Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Ő pedig ezt mondta neki: „Mi van megírva a törvényben? Hogyan olvasod?”

Ő pedig így válaszolt: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből és teljes elmédből, és felebarátodat, mint magadat.”

Jézus ezt mondta neki: „Helyesen feleltél: tedd ezt, és élni fogsz.”

Ő viszont igazolni akarta magát, és megkérdezte Jézustól: „De ki a felebarátom?”

Válaszul Jézus ezt mondta neki: „Egy ember ment le Jeruzsálemből Jerikóba, és rablók kezébe esett, akik kifosztották, meg is verték, azután félholtan otthagya elmentek.

Történetesen egy pap ment azon az úton, de amikor meglátta, elkerülte.

Hasonlóképpen egy lévita is odaért arra a helyre, és amikor meglátta, ő is elkerülte.

Egy úton lévő samaritánus pedig, amikor odaért hozzá és meglátta, megszánta; odament, olajat és bort öntött sebeire, és bekötötte azokat. Aztán feltette őt a saját állatára, elvitte egy fogadóba, és ápolta.

Másnap elővett két dénárt, odaadta a fogadósnek, és azt mondta neki: Viselj rá gondot, és ha valamit még ráköltesz, amikor visszatérek, megadom neked.

Mit gondolsz, e három közül ki volt a felebarátja a rablók kezébe esett embernek?”

Ő így felelt: „Az, aki irgalmas volt hozzá.” Jézus erre ezt mondta neki: „Menj el, te is hasonlóképpen cselekedj.”

Ki a felebarátod? Mindenki, aki szükségben van.

Persze Jézus ismét egy kívülállót tesz a történet hőségé. A pap és a lévita semmi jót sem tesz. Ki az, aki segíti őt? Egy utált samaritánus.

Az lesz a történet hőse, aki ellen olyan erős rasszista előítéletet éreznek. Tudja, hogy ezzel kivívja a nemtetszésüket, de Jézust nem érdekelte az ő véleményük.

Amikor továbbhaladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony a házába fogadta.

Volt ennek egy Mária nevű testvére, aki leült az Úr lábához, és hallgatta beszédét.

Tudjuk a többi evangéliumból, hogy Mária és Márta Bethániában laktak testvérükkel, Lázárral.

Márta pedig teljesen lefoglalta magát a sokféle szolgálattal.

Mint tudjuk, Jézus nagy tömeggel együtt utazott, legalább 70 ember volt vele. Képzeljétek, ha ez a csapat valahol ebédelni akart, mennyi munkát jelenthetett ez.

Ezért előállt Márta, és így szólt: „Uram, nem törödsz azzal, hogy a testvérem magamra hagyott a szolgálattal? Mondd hát neki, hogy segítsen!”

Az Úr azonban így felelt neki: „Márta, Márta, sok mindenért aggodsz és nyugtalankodsz,

pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre. Mária a jó részt választotta, amelyet nem vehetnek el tőle.”

Mit választott? Hogy Jézus lábainál üljön.

Gyakran annyira lefoglal minket is az Istennek való szolgálat, annyira belemerülünk a munkába, annyira nyugtalanok és aggodalmasak leszünk szolgálataink közepette, hogy elfelejtjük a legjobb részt: Jézus lábainál ülni, és tanulni.

Istenem segíts, hogy ne essünk ebbe a hibába, ne merüljünk el annyira a szolgálatunkban, hogy ne legyen időnk arra, hogy a lábainál imádjuk Őt és tanuljunk Tőle.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

11. Fejezet

Jézus isteni és emberi oldala tökéletes egyensúlyban volt, és itt ismét Jézus emberi oldalát láthatjuk, aki imádsággal kezdi ezt a fejezetet.

Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, mint ahogy János is tanította a tanítványait.”

A legjobban gyakorláson keresztül lehet megtanulni imádkozni, és mindnyájunknak nagy szüksége van arra, hogy megtanuljunk hatékonyabban imádkozni.

Jézus egy ima-modellen keresztül kezdte őket tanítani. Ezt az imát nem kell kívülről megtanulni, és aztán szóról szóra mondogatni minden nap. Ez a model az ima alapszerkezetét tartalmazza.

Ő pedig ezt mondta nekik: „Amikor imádkoztok, ezt mondjátok: Atyánk, szenteltessék meg a te neved.

Az ima mindig a kapcsolatteremtéssel kezdődik. Ha nincs megalapozott kapcsolat, akkor az imának nincs alapja.

Az Atya füle mindig nyitott a gyermekek kiáltására, és ha az Istennel való kapcsolatod olyan, hogy Atyának szólíthatod Őt, akkor részedről megtörtént a hatékony ima megalapozása.

Ha viszont nincs meg ez a kapcsolat, akkor az ima értelmetlen. Ha nem vagy Isten gyermeke, akkor Isten csak egyetlen imát akar tőled hallani: „Istenem, légy irgalmas hozzám, bűnöshöz”. Ez teremti meg a kapcsolatot, és nagyszerű lehetőséget nyit meg számodra arra, hogy Istenhez imádkozzál.

Szenteltessék meg a te neved, az Isten nevének megadja a megfelelő tiszteletet. Az Isten neve a héberben egy igét jelölt, amelynek a jelentése: az eljövendő.

Azt nem tudjuk pontosan, hogy mi volt ennek az eredeti kiejtése. Egyesek szerint YEHOVA, a többség szerint YAHVEH, de az Írásokban a magánhangzók hiányoznak, és csak a mássalhangzók szerepelnek: az YHVH.

Isten nevének jelentése azért fontos, mert Isten a neve által akarja kifejezni, hogy ki akar Ő lenni számodra.

Ő a te szükségleted betöltője akar lenni, ezért a YAHVEH-t szóösszetételekben használták: Az ÚR a mi Igazságunk, az Úr a mi Gyógyítónk, az Úr a mi Megtartónk, stb. Nagyon fontos megérteni az imával kapcsolatban, hogy Isten azzá akar válni, akire neked épp szükséged van.

Számomra az egyetlen tiszteletre méltó név az Úr neve. Nem szeretem a Charles Smith tiszteletes titulust. Amikor ezt megszólítást használják a levelek címzésében, akkor már tudom, hogy akik ezeket írták, azok nem ismernek engem.

Az imánk célja nem az, hogy a mi akaratunk teljesüljön, hanem az, hogy Isten akaratát betöltsük. Az ima az Isten akaratával, az Isten vágyával kezdődik, amelyet Ő eljuttat a szívünkbe, és amelyet mi Neki mondunk vissza imában.

Tragikus dolog, hogy sokan úgy imádkoznak, mintha az ima az ő saját akaratuk beteljesítése lenne: Istenem, ezt és ezt akarom, és elvárom, hogy Te megtegyed mindezt.

Az ima nem az ember, hanem az Isten akaratáról kell szóljonk, és ezért az első kérdés az ima során:

Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

Isten akaratának teljesüléséért kell imádkozzunk.

De vajon nem adott Jézus széleskörűen értelmezhető ígéreteket az imára vonatkozóan? Nem mondta-e, hogy

amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban;

Nem mondta-e, hogy *mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok*. Igen, ezeket mondta.

De kivel beszélt, amikor ezeket mondta? A sokasággal vagy a tanítványaival?

Minden esetben a tanítványainak mondta ezeket. És mit jelent tanítványnak lenni?

Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem.

Kinek mondta hát, hogy amit csak kértek, megteszem? Azoknak a tanítványoknak, akik megtagadták önmagukat, felvették a keresztyüket, és Őt követték. Ezért az imáik is az önmegtagadás fényében fognak elhangzani, és Isten céljának teljesüléséért fognak ezekben imádkozni.

Az ima célja sohasem lehet az ember akaratának teljesülése, hanem az ima egy olyan eszköz, amelyen keresztül Isten szándékai teljesülnek itt a földön.

Jelenleg a föld Isten ellen lázzad, és a Sátán hatalmában van, ezért az ő akarata teljesül a földön. A Sátán ül a trónján, és uralkodik a föld felett. Isten szándéka az, hogy a földet visszahozza a saját uralma alá, és erre a munkára a hozzá hűséges embereket használja.

A harc célja a föld feletti uralom. Mi, akik Istennek alárendeltük magunkat, hatalmat kaptunk arra, hogy imán keresztül növeljük Isten királyságának területét

itt a földön, elhozva az Ő szeretetét és kegyelmét, erejét és hatalmát a körülöttünk levők életébe.

Ezért küldött ide Isten titeket is. Ha mással foglalkoztok, csak az időtöket pocsékoljátok Isten szempontjából, mert mindnyájatok életével egy terve és egy célja van: az Ő országának növelése itt a földön.

Vannak ma olyan evangelisták, akik ezt az imát megváltoztatnák:

„Jöjjön el az én országom, legyen meg az én akaratom itt a földön és a mennyben is” – de Jézus nem ezt imádkozta.

Mennyi önzőség található az imáinkban! Mennyi imát mondanak saját nyereségért és saját tulajdonok növeléséért, és olyan dolgokért, amelyek mérhetetlenül rontják az Úrban való életüket!

Jézus tovább lép, és a saját kéréseket tárja fel az imájában. Ezeknek is helye van az imákban, de a megfelelő sorrend a fontos:

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.

Istenem, adj elegendő kenyeret a jövő évre, mondanánk. De Isten naponta adja a kenyerünket, hogy állandóan Benne bízzunk.

Gyakran csak annyit ad Isten, amennyi mára elég nekünk, és nem kellene aggódnunk azért, ha nincs elegendő kenyerünk holnapra.

Az Úr azt mondta, hogy ne aggódj a holnapért, mert elegendő minden napnak a maga baja. Isten gondoskodott rólunk ma, és holnap is fog, majd holnap után is, meg azután is. Nincs okunk aggodalomra.

És bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk minden ellenünk vétkezőnek.

Jézus azt tanítja, hogy akkor fognak megbocsájtani a bűneink, ha mi is megbocsájtunk másoknak. A megbocsájtás a valódi megtérés egyik ismertetőjele, ugyanakkor az egyik legfontosabb dolog az idegeink egészsége szempontjából az, hogy megbocsájtó lelkünk legyen.

Sokan vannak ma olyan intézményekben, ahol nem lennének akkor, ha a keserűség, a megbocsájtás hiánya nem juttatta volna őket magukon kívüli állapotba.

Eszméletlenül fontos, hogy megbocsájtó lélek legyél! Fontos, hogy Istent kérjük, hogy bocsásson meg nekünk, de ugyanolyan fontos, hogy mi magunk is bocsássunk meg másoknak.

És ne vigy minket kísértésbe. És szabadíts meg minket a gonosztól.

Ez hát az ima model: a kapcsolat, Isten országának eljövetele, és az Ő akarata, majd a mi saját szükségleteink.

Azután így szólt hozzájuk: „Ki az közületek, akinek van egy barátja, és elmegy hozzá éjjélkor, és ezt mondja neki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret, mert útról érkezett egy barátom, és nincs mit elébe tegyek;

- és az így válaszolna belülről: Ne zaklass engem, az ajtó már be van zárva, és velem együtt gyermekeim is ágyban vannak; nem kelhetek fel, hogy adjak neked!

Ennek megértésében sokat segíthet, ha egy kis betekintést nyerünk a közelkeleti kultúrába, ahol a vendéglátás az egyik legalapvetőbb és legfontosabb követelmény. Amikor vendégek léptek a házába, akkor vendéglátóként mindig köteles voltál megetetni őket. Az egész család egy kis szobában lakott, és amikor este lefeküdtek a földre kiterített matracokra, akkor mindenki összebújott egy helyre, hogy egymást melegítsék. A szoba egyik sarkában égett a tűz, és gyakran az állatok is bent éjszakáztak a házban.

Miután mindenki lefeküdt, valaki kopogott az ajtón. Ha az ajtót bezárták, akkor igen nagy udvariatlanság volt ezen kopogni, mert a csukott ajtó azt jelentette, hogy ne zavarj.

Amikor reggel felkeltek, akkor kitérték az ajtót, és az emberek szabadon ki és be sétálhattak, de az esti ajtó becsukás azt jelentette, hogy lefeküdtél. Mivel az egész család szorosan összebújva aludt, ha valaki felkelt, akkor mindenki felébredt, az állatok hangos lármát csaptak, és ez nagy felfordulást okozott.

Mindennek tudatában Jézus bemutatja nekünk, hogy éjjélkor az egész család alszik, és valaki kopog az ajtón, hogy adjanak neki kenyeret, mert vendégei érkeznek. Ő is rossz helyzetben volt, mert ha nem tudott enni adni a vendégeinek, az szintén nagy udvariatlanság volt.

De a házba levő ember azt mondta, hogy menjen el, ne zavarja őket.

Mondom nektek, ha nem is kelne fel, és nem is adna neki azért, mert barátja, tolakodása miatt fel fog kelni, és megadja neki, amire szüksége van.”

A tolakodás szó az eredeti görögben folyamatos szemtelen kopogást jelent. Addig el nem megy, amíg megkapja a kenyeret, és közben mindenkit felkölt. Ezért aztán felkelsz és odaadod neki a kenyeret. Ezt a barátság kedvéért nem tennéd meg, de muszály megtegyed, mert egyébként nem hagyja abba a tolakodó szemtelen kopogást.

Jézus ezt képletesen alkalmazza az imával kapcsolatban. Fontos megjegyezni azonban, hogy Jézus gyakran ellentéteket hozott fel példának. A kopogó ember az, aki imádkozik, kéri, hogy betöltsen a szükséglete, és ez az ember egészen addig kitartóan kopog, amíg megkapja, amit akar. Ez azt jelenti, hogy addig kell imádkozzunk, amíg Isten megunja, hogy ismételten kérünk, beadja a derekát, és megadja amit akarunk? NEM! Ez egy ellentét!

Ha egy ember megtesz valami a másik kitartása miatt, mennyivel inkább fog Isten adni annak, akit Ő szeret. Az emberek esetében lehet, hogy kitartásra van

szükség, de Istennel szemben nem kell kitartónak lenni, mert Isten tudja, hogy mire van nekünk szükségünk.

Egy másik példát is mond Jézus erre:

*Melyik apa az közületek, aki fiának kígyót ad, amikor az halat kér tőle, vagy amikor tojást kér, skorpiót ad neki?
Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?"*

Itt is ellentéttel mutatja be Jézus, hogy Isten mennyivel inkább megadja nekünk, amit kérünk, mint az emberek. Itt tehát nem párhuzamokkal, hanem ellentétekkel van dolgunk ezekben a példákban.

*„Én is azt mondom nektek: kérjétek, és adatik, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitják nektek.
Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyitják.*

Jakab azt írja, hogy azért nincs semmink, mert nem kérünk. És ez igaz, mert az emberek inkább hajlamosak a kétségbeesésre:

„Nem tudom, hogy mit csináljak...”

Hát imádkoztál?

„Nem.”

„Hát akkor azért vagy bajban, mert nem kérsz.”

Jakab szerint az is lehetséges, hogy *ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek: csupán élvezeteitekre akarjátok azt eltékozolni.*

Az a baj, hogy a saját akaratumkat akarjuk érvényesíteni az imáink során, vagy élvezetekre kérünk.

Az ima tehát a kérés, kopogás, és az ígéret, hogy megkapod, amit kérsz. De az is lehet, hogy nem azt kapod meg, amit kértél, mert sokszor Isten valami jobbat akar adni. Gyakran az Ő tagadó válasza sokkal jobb volt, mintha igent válaszolt volna, de azt csak később tudjuk meg.

Sírtam, és toporzékoltam a Nem miatt, de egyszer aztán elérkezett a nap, amikor megértettem, és megköszöntem Istennek, hogy ő milyen okos, és én mennyire örülök, hogy nem adta meg azt, amit akkor kértem Tőle. Mekkora bajba kerültem volna, ha Iggennel válaszolt volna.

Ha tehát ti gonosz létetekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?"

Elegem van az Istennel kapcsolatos mesékből, amikor valaki azt kérte, hogy töltsen be Szentlélekkel, és ehelyett démonok hatása alá került. Ez szöges ellentétben áll azzal, amit Jézus mondott, hiszen ezek azt mondják, hogy a mi

mennyei Atyánk gonosz, és amikor halat kérünk Tőle, akkor ehelyett kígyót ad nekünk.

De ez nem így van, és ez istenkáromlás!

A Biblia azt írja, hogy Isten örömmel ad jó ajándékokat a gyerekeinek.

Hallottam már ilyen kijelentéseket is, hogy „Vigyázz, hogy miként nyitod meg magad Isten előtt, mert sosem tudhatod, hogy mi történhet”. Mese habbal. Istenkáromló szavak ezek, mert Isten valódi természetét kérdőjelezi meg.

Én egyetlen pillanatig sem tartok semmitől, amit Isten adni akar nekem, és mindig nyitott szeretnék lenni Isten előtt. Az egyetlen félelmem az, hogy megtörténhet, hogy nem leszek nyitott arra, amit Ő az életemmel tenni akar, vagy adni akar nekem. Nem félek attól, hogy Isten bolondot fog belőlem csinálni, mert ezt én saját magam is meg tudom csinálni.

Inkább attól tartok, hogy valahol becsukom az ajtót Isten előtt, és Ő nem fogja tudni megtenni az életemben azt, amit Ő akar, az én hitetlenségem miatt. Teljesen nyitott szeretnék lenni, mindent szeretnék megkapni, amit Isten adni akar nekem, mert mindenre szükségem van abból, amit Ő akar nekem adni. Nem akarok egyetlen ajtót sem becsukni előtte, mert tudom, hogy az Atyám annyira szeret engem, hogy az Ő akarata a legjobb számomra.

Egyszer azután egy néma ördögöt üzött ki, és amikor kiment az ördög, megszólalt a néma.

Egyáltalán nem értek egyet azokkal, akik démonokat látnak minden betegség mögött. Vannak olyanok, akik túlzásba esnek, és ez nagyon veszélyes terület. Elismerem, hogy vannak démonok, és nagyon hatalmas erjük van, képesek beköltözni egy emberi testbe, és beteggé tenni azt. De a test különböző részeinek betegsége nem jelenti azt, hogy démonok uralkodnak abban a testben.

Ebben az esetben viszont a démon az ember beszédfunkcióját vette uralma alá, és amint az ördög kiment, a néma megszólalt.

A sokaság pedig elcsodálkozott.

Néhányan közülük azonban így szóltak: „Belzebubnak, az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.”

Mások pedig kísértették, és mennyei jelt követeltek tőle.

Ő azonban ismerve gondolataikat, ezt mondta nekik: „Minden ország, amely meghasonlik önmagával, elpusztul, és ház házra omlik.

Ha a Sátán is meghasonlik önmagával, miképpen maradhat fenn az országa? Ti azt mondjátok, hogy én Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket.

De ha én Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kinek a segítségével űzik ki azokat? Ezért ők lesznek a bírítok.

Jozefusz szerint a zsidóknak még Salamon idejéből való démon kiűzési ceremóniáik voltak. Salamon a maga bölcsességében bizonyos füveket és ritusokat elkülönített a démonűzésre, és Jozefusz szerint Jézus idejében is voltak olyanok, akik ezek segítségével végezték a démonűzéseket.

Jézus bizonyára ezekre utalt itt, amikor azt kérdezi, hogy az ő fiaik kinek a segítségével űzik ki az ördögöket.

Ha viszont én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor bizony elérkezett hozzátok az Isten országa.

Jézus csak annyit kért tőlük, hogy használják a józan eszüket. Jézus is ezt tette, és ezt kéri tőlük is, mert egy nevetséges kijelentést tettek. Hiszen ha Ő Belzebúb segítségével űzi ki az ördögöket, akkor a Sátán királysága meghasonult önmagával, el fog pusztulni, és ennek örülniük kellene.

De nem erről van szó, mert Jézus az Isten erejével űzi ki a démonokat, és ezzel arra utalt, hogy elérkezett hozzájuk Isten országa.

Amikor az erős fegyveres őrzi a maga palotáját, biztonságban van a vagyona. De ha nála erősebb tör ellene, és legyőzi őt, akkor elveszi fegyverzetét, amelyben bízott, és szétosztja a zsákmányt.

Itt egy nagyon fontos tanulság az imával kapcsolatban. Az erős ember itt a Sátán, aki fegyverrel őrzi a palotáját, de Istennek hála mi megtámadhatjuk a Sátán uralmát ha annak a nevében jövünk, aki erősebb nála: Jézus Krisztus nevében. Az Ő neve el tudja pusztítani azt az erődítményt, amelyet a Sátán oly sokak életében felépített.

Csak csodálkozom azon a hatalmon, amelyet Sátán az emberek élete fölött gyakorolni tud. Láttam olyan embereket, akiknek az életét annyira uralta a Sátán, hogy megfosztotta őket a józan eszüktől is. Teljesen kiszámíthatatlanok a lelki dolgokkal kapcsolatban, és amikor hallgatjuk őket, és megfigyeljük szokásaikat, akkor a Sátán olyan nagymértékű hatalmát látjuk rajtuk, hogy önkéntelenül is azt mondjuk: ez az ember menthetetlen.

Ez csak azért van, mert annyira elvakulunk a Sátán erejétől, hogy elfelejtjük, hogy van Valaki, aki erősebb nála is. A Biblia azt mondja, hogy *nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.*

Isten azért helyezett minket ide, hogy használjuk ezt a hatalmat és erőt Jézus nevében azáltal, hogy tönkretesszük a Sátán munkáját úgy, hogy megkötözzük az ő erejét a körülöttünk levő emberek életében, megszabadítva őket a Sátán rabságából, és lehetőséget adva nekik, hogy ismét saját maguk dönthessenek a Jézus Krisztussal való kapcsolatukról.

A Sátán fegyverzete romokban hever, mert hatalmunk és erőnk van felette Jézus Krisztus nevében, és ezt a hatalmat használni kell.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.”

Nincs semleges terület.

Te mit gondolsz Krisztusról?

Nem tudom, de azt hiszem, hogy jó ember volt, és elég jó filozófus is.

Vele vagy?

Nem, inkább semleges maradok.

Nem lehetsz semleges, mert Ő azt mondta, hogy ha nem vagy vele, akkor ellene vagy, ha nem gyűjtesz, akkor tékozolsz.

Csak kétféle ember van: az építők és a rombolók.

Jézus radikális volt, és egy radikálist illetően nem lehetsz semleges – döntened kell. Ha nem vagy vele, akkor ellene vagy.

Miután Jézus kiűzte ezt a démont, egy kis leckét adott a démonokkal kapcsolatban:

„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong nyugalmat keresve, és amikor nem talál, akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem.

Ebből arra következtethetünk, hogy amikor a démonok nem lakoznak egy testben, akkor nyugtalanul keresnek egyet, hogy abba beleszállhassanak.

Nyilván vannak olyan körülmények, amelyek megnyitják az emberi testet a démonok előtt, és vannak más körülmények, amelyek megakadályozzák, hogy a démon az ember testébe költözzön. Az akadály az ember akarata.

Nem hiszem, hogy a démon beköltözhet egy ember testébe az ember akarata ellenére, függetlenül attól, hogy az ember ujjászületett-e vagy sem.

De az emberek gyakran okkultizmussal kezdenek foglalkozni, és a spiritizmus olyan területére tévednek, ahol nyitottá válnak a démonok számára.

És ez akkor is megtörténhet, ha azt szeretnéd, hogy ezek a szellemek misztikus módon irányítsák a sorsodat.

Ezek a szellemek vonzóak, mert belőlük sokan ihletet nyernek érdekes detektív történetek megírására, és hírnevet hozhatnak, mert az embereket nagyon érdekli szellemvilág. Nagyon komolyan figyelmeztetek, hogy hatalmas veszélyeket tartogat ez a világ, mert megnyílhattok a démonok előtt. De tudjátok, hogy a ti akaratotok nélkül ez nem történhet meg, mert ahogy Isten tiszteletben tartja az ember szabad akaratát, úgy a Sátánt is kényszeríti erre.

Évekkel ezelőtt eljött hozzám egy fiatalember, aki nagyon félt valamitől. Bemutatkozott, és azt mondta: a nevem Dave Hunt. Átadott nekem egy újságot,

a Time magazin egyik példányát, amely a szervezett bűnözéssel foglalkozott, és amelyet én már korábban olvastam. A sztori Lucky Luciano-ról szólt, és mellette egy kis cikk, amelynek címe a Titokzatos Ember – Dave Hunt, aki Lucky Luciano segítőtársa.

Ez a fiatalember elmondta nekem a történetét. Gyerekkorában nagyon lenyűgözte őt az erő és a hatalom, és 19 éves korában elhatározta, hogy mindenáron hatalomra fog szert tenni. A társadalmat megfigyelve rájött, hogy akkor az egyik legnagyobb hatalom a maffia volt, amely még a törvényhozásnál is nagyobb erő volt, mert megvette magának a kormány vezetőit is.

Azt gondolta, hogy abban az időben Lucky Luciano volt a világ leghatalmasabb embere. A hatalomvágy miatt elhatározta, hogy bármi áron közel fog kerülni hozzá, hogy eltanulja tőle a hatalom titkát. Sikerült is neki, és ő lett Lucky Luciano állandó segítője, aki mindenhova elkísérhette őt. Élvezte a hatalmat, a pénzt, az emberek és körülmények fölötti uralmat.

Aztán elkezdte tanulmányozni Hitler uralkodását, és rájött, hogy Hitler minden idők egyik leghatalmasabb embere volt. Megtudta, hogy Hitlert a Fehér Mágia emberei irányították, akik okkult tudományokat űztek, és folyamatosan démoni erőkkel voltak kapcsolatban. Eldöntötte, hogy elmegy Peruba, ahová Hitler bukása után ezek az emberek visszavonultak, megkeresi őket, és megtanulja tőlük a hatalmuk titkait.

Elment Peruba, megtalálta a Fehér Urakat, és elkezdte tanulni a Fehér Mágiát. Egy nap a szállodai szobájában ülve ismételtette a szellemidézés módjait, és egyszer csak azt érezte, hogy egy szellem van a szobában. A szellem kezdett beköltözni a testébe, de ő valahogy rájött, hogy ha ez az erő belé költözik, akkor már többé nem lesz a maga ura, hanem a szellem szolgájává fog válni.

Nagyon megrémült ettől. Aztán annak ellenére, hogy csak ritkán ment el gyermekkorában a vasárnapi iskolába eszébe jutott valami, és elkezdett kiabálni: „Jézus, Jézus, segíts Jézus!”, mert tudta, hogy ha ez a szellem átveszi az irányítást, akkor ő elveszett. Azonnal összepakolt, taxiba ült, és a repülőtérré ment. A legelső géppel elutazott Peruból, majd visszajutott Texasba, ahol egy motelben szállt meg.

Annyira megrémült, hogy senkinek sem szólt a történetéről, és senkit sem hívott fel, hogy ne tudják meg, hogy hol van. Miközben ott ült a motelszobában, teljes zavarodottságban, egyszer csak megszólalt a telefon. A fickó a nevéen szólította, és egy kódolt üzenetet mondott a telefonba. Tudta, hogy a Fehér Urak kódolt nyelven beszélgettek egymás között, és próbálta megfejteni ezt az üzenetet.

Már majdnem megfejtette, de volt egy rész, aminek nem emlékezett a megfejtésére. Ott ült a szobájában, és arra gondolt, hogy bárcsak emlékezne erre a részre, mert akkor meg tudná fejteni az üzenetet.

Ismét csengett a telefon, és az előbbi fickó ezt mondta a telefonba: „Az üzenetnek az a része amire nem emlékszel a következő....” Dave belekiáltott a kagylóba: „Várj csak egy pillanatra, ki vagy te?” A fickó ezt válaszolta: „Ember, nem tudom, hogy mi folyik itt, de ti nagyon furcsák vagytok.

Én csak egy őr vagyok itt a motelben, és egy öregember idejött, adott nekem 100 dollárt, hogy elmondjam neked ezt az üzenetet.” – Hogy nézett ki az öreg? – Az őr leírása pontosan ráillett arra Fehér Mágiás öregre, aki őt tanította Peruban. „Aztán néhány perc múlva visszajött, adott még 100 dollárt, hogy hívjalak fel, és mondjam el neked az üzenetnek azt a részét, amire nem emlékeztél.”

A fiatalember ott ült az irodámban, és láthatóan remegett a félelemtől, és azt mondta: „Ezek mindehová követnek, nem tudok tőlük megszabadulni, nem engednek el, mert túlságosan belebonyolódtam ebbe a dologba. Itt is itt vannak, és tudják, hogy mi történik ebben az irodában.”

Én azt válaszoltam neki: „Igen Dave, tudom, hogy itt vannak. De soha többé nem fognak követni, miután innen kimentél.”

A Biblia alapján hatalmat gyakoroltunk a sötétség ezen erői fölött, a Fehér Mágia urai fölött, mert a Sátánnál erősebb lakozik bennünk, Aki elpusztította a Sátán fegyverzetét. Legyőztük ezeket a sötét erőket, és szabaddá tettük ezt a fiatalembert. De nem azért, mert nekem valami nagy lelki hatalmam volna, én is egy ugyanolyan gyereke vagyok Istennek, mint bárki közületek. De ismerem az Írásokat, ismerem a rendelkezésünkre álló hatalmat, tudom, hogy kicsoda Jézus, és ki vagyok én Őbenne.

Később levelet kaptam Dave-től, amelyben leírja, hogy evangelizációkat tart, Jézusról prédikál, és azt is megírta, hogy a szellemek attól a naptól kezdve soha többé nem zavarták.

A szellemi erők valóságosak, és nem szabad szórakozni velük, mert ez megnyithatja az ajtót előttük, és eljön az idő, amikor át akarják venni a hatalmat a tested fölött is.

Jézus ezt mondta:

„Amikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken bolyong nyugalmat keresve, és amikor nem talál, akkor így szól: Visszatérek házamba, ahonnan kijöttem.

Amikor odaér, kisöpörve és felékesítve találja.

Aztán elmegy, vesz maga mellé még másik hét, magánál is gonoszabb lelket, bemennek és ott laknak. Annak az embernek az utóbbi állapota pedig rosszabb lesz az elsőnél.”

Nagyon komoly figyelmeztetés ez azoknak, akiket megszabadítottak a Sátán hatalmától. Nem szabad vákuumot, légüres teret hagyni az ilyen ember lelkében, hanem helyettesíteni kell. Nemcsak kiűzni kell a Sátánt, hanem az Isten lelkét

kell befogadni helyette. Ezért nagyon nagy kárt lehet okozni azzal, ha valaki csak egyszerűen démonokat űz ki az emberekből.

Sokszor kérik, hogy imádkozzák a démonok kiűzéséért, de én mindig azt válaszolom, hogy a befogadásért fogok imádkozni: Jézus Krisztus erejének beköltözéséért. Amikor Ő beköltözik, akkor a sötétségnek úgymint el kell tűnni, mert a világosság és a sötétség nem fér meg egymás mellett.

Veszélyes dolog csak a gyógyulásért imádkozni, mert magára a Gyógyítóra van szükség; nemcsak szabadulásra van szükség, hanem magára a Szabadítóra. A rossz erőket mindig jóval kell helyettesíteni, mert ellenkező esetben még rosszabb állapotba juthatsz.

Amikor ezt mondta, a sokaságból egy asszony felemelte szavát, és így szólt hozzá: „Boldog az az anyaméh, amely téged hordozott, és boldogok azok az emlők, amelyek tápláltak!”

A Mária-imádás egyik első kísérlete ez. Mit mondott erre Jézus:

Erre ő így felelt: „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják.”

Amikor pedig egyre nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, elkezdett beszélni: „Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint a Jónás próféta jele.

Mert amiképpen Jónás jellé vált a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek.

Hogyan volt jel Jónás a ninivéieknek?

Úgy, hogy miután három napon keresztül a hal gyomrában volt, élve jött ki onnan. Ugyanígy Jézus is három napon és három éjszakán keresztül a föld gyomrában lesz, és így a Jónáséhoz hasonló jelet fog látni e nemzedék is, amikor Jézus feltámad.

Dél királynője feltámad az ítéletkor e nemzedék férfival, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét; de íme, itt nagyobb van Salamonnál.

A ninivei férfiak feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására; de íme, itt nagyobb van Jónásnál.”

Ez a vers teljesen értelmetlenné teszi a reinkarnáció gondolatát, mert azt mondja, hogy a niniveiek is együtt fognak feltámadni ezzel a nemzedékkal. Ha a reinkarnáció egy olyan folyamat lenne, amelyen keresztül az ember lépésenként elérhetné a tökéletességet, akkor az ítélet napján ők már nem lennének ninivei férfiak, hanem egy továbbfejlődött állapotban volnának. De az, hogy ők maguk fognak feltámadni, teljesen kizárja a reinkarnációt.

A niniveiek is megtértek Jónás prédikációjára, pedig ő haragudott rájuk, utálta őket, és egyetlen monoton üzenetet mondott el, amelyben semmi remény, semmi kegyelem, semmi szeretet sem volt. Annyit mondott csak, hogy 40 nap múlva pusztulás jön rájuk, és ennek ellenére megtértek.

És itt jön Jézus, aki Isten szeretetét hozta el, Isten kegyelmét prédikálta, és Isten irgalmát adta át az embereknek, de mégsem tértek meg. Az ítéletkor Jónás emberei igen jól fognak állni ezzel a generációval szemben.

„Aki lámpást gyújt, nem teszi rejtett helyre, sem véka alá, hanem a lámpatartóra, hogy a belépők lássák a világosságot.

A test lámpása a szem. Ha a szemed tiszta, az egész tested világos, de ha gonosz, a tested is sötét.

Mit ültetünk az agyunkba a szemünkön keresztül? Ki mint vet, úgy arat. Ha a testnek vetsz, akkor gonoszszágot aratsz. Ha a szemed egyedül Istenre tekint, akkor a testedben világosság van, de ha gonosz dolgokat nézel, akkor a tested is sötét lesz.

Vigyázz tehát, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne legyen!

Ha tehát az egész tested világos, és nincsen benne egyetlen sötét rész sem, akkor olyan világos lesz az egész, mint amikor a lámpás megvilágít téged a fényével.”

Beszéd közben egy farizeus arra kérte őt, hogy ebédeljen nála. Jézus bement, és asztalhoz telepedett.

A farizeus pedig elcsodálkozott, amikor meglátta, hogy ebéd előtt nem mosdott meg.

Ez azt jelentette, hogy Jézus nem vetette magát alá a kézmosás ceremóniájának. Ez abból állt, hogy egy kanna vizet hoztak, te kinyújtottad a kezéd magad előtt, felfelé mutató függőleges helyzetben, és miután rátöltötték a vizet, akkor összedörzsölted az ujjaidat és a kezeidet, de nagyon kellett figyelj, hogy a víz nehogy a karodra folyjon, hanem egyenesen le kellett csepegjen. Ha a karodra folyt, akkor a karod is tisztátalanná vált, mert kezeden levő piszkot lemosó víz a karodra került.

Ezután a kezedet függőlegesen lefele kellett tartani, és a víz ismét le kellett csepegjen.

Ezt a ceremóniát az evés közben gyakran megismételték, de Jézust nem izgatták ezek az értelmetlenségek. A farizeusok pedig sokkolva ültek ott, mert látták, hogy Ő nem tartja be ezt a ceremóniális kézmosást.

Az Úr azonban ezt mondta neki: „Ti farizeusok a pohár és a tál külsejét megtisztíjátok, de belül telve vagytok rablásvággyal és gonoszszággal.

Esztelenek! Aki megalkotta a külsőt, nem az alkotta-e meg a belsőt is?

Azt adjátok oda alamizsnául, ami belül van, és minden tiszta lesz nektek.”

Azt tartották, hogy ha alamizsnát adnak, akkor minden tiszta lesz.

„De jaj nektek, farizeusok, mert tizedet adtok a mentából, a kaporból és minden veteményből, de elhanyagoljátok az igazságos ítéletet és az Isten szeretetét, pedig ezeket kellene cselekedni, és amazokat sem elhanyagolni!

A törvény nem követelte, hogy a fűszerekből tizedet fizessenek, de a farizeusok ezt is megtették. És tudjátok, hogy milyen apró magokból állnak a fűszerek – hát ők képesek voltak egyenként kiszámolni, hogy 9 nekem, 1 Istennek, hogy pontosan egy tizedét adják oda.

Nagyon alaposak voltak ezekben a dolgokban, de a sokkal fontosabb igazságot és szeretetet pedig nem gyakorolták. Jézus a tizeddel kapcsolatban azt mondta, hogy ezt meg kell tenni, de a fontosakat sem szabad elhanyagolni.

Jaj nektek, farizeusok, mert szeretitek a főhelyet a zsinagógában, és a köszöntéseket a tereken!

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a jeltelen sírok: az emberek mit sem sejtve járnak felettük!

Abban az időben a sírokat a földbe süllyesztették, és így ugyanazon a szinten voltak, mint a talaj. Fontos volt tehát lemeszelní őket, hogy az emberek láthassák, hogy hol vannak a sírok, és ne járjanak rajtuk. Ha véletlenül ráléptek egy sírhelyre, akkor tisztátalanok lettek, és 7 napig nem mehettek be a zsinagógába, mert ennyi volt a tisztulási periódus.

Jézus azt mondta a farizeusokra, hogy olyanok, mint a jeltelen sírok, és ezáltal úgy csapják be az embereket, hogy azok nem is tudnak róla.

Vannak olyanok, akik ma is a romlottságra befolyásolják a tömegeket, és a legrosszabb az, hogy az emberek nem is tudják, hogy mindez romlottság.

Ekkor megszólalt egy törvénytudó, és ezt mondta neki: „Mester, amikor ezt mondod, minket is megbántasz.”

Ezek az emberek nem ügyvédek voltak, hanem abban az időben ezek az emberek voltak Mózes törvényeinek ismerői és magyarázói.

De ő így válaszolt: „Jaj nektek is, törvénytudók, mert megterhelitek az embereket elhordozhatatlan terhekkel, de magatok egyetlen ujjal sem érintitek azokat.

És valóban Mózes törvényeinek magyarázatait olvasva láthatjuk, hogy mekkora terhet raktak az emberekre.

Pl. „Semmi munkát ne végezz a szombat napon”.

És mi számított munkának? ...

Hát, ... van műfogad? Annak a cipelése is munka volt, ezért szombaton ezt ki kellett vegyed.

Üvegszemed volt? Ezt sem viselheted.

Falábad volt? Szintén le kellett vegyed szombaton.

Aztán ott voltak az értelmetlen szabályok. Csak egy kilométert gyalogolhattál, de ha egy kötelet húztál a házad sarkától az utca végéig, akkor attól a ponttól még 1 kilométerre gyalogolhattál. Ha egy nappal azelőtt elvitted az ebédedet fél mérföldnyire a házadtól, akkor attól a ponttól még egy kilométert mehettél.

A tenyeredben semmit sem vihettél, de a hónod alatt vagy a kezéd hátán igen. Nem köthettél meg egy kötelet, de az asszonyok megköthették a kötényüket. Ha vizet akartál meríteni a kútból, akkor nem köthettél a vödörhöz kötelet, de az asszonyok hozzáköthették a kötényüket a vödörhöz, és így felhúzhatták a vizet.

Amikor Isten azt mondta, hogy szombat napon ne munkálkodj, akkor nem voltak ilyen eszetlenségek a fejében.

De adjatok a törvénytudók kezébe egy egyszerű irományt és olyan bonyolultat fognak kihozni abból, hogy ők maguk sem fogják érteni azt.

El akarom adni neked a tollamat és egy dollárt kérek érte. Egyszerű tranzakció, de mondd ezt el egy ügyvédnek, és kérd meg, hogy írjon egy adásvételt erről. Megtudod, hogy hogyan lehet egy tollból bonyolult ügyet csinálni.

Jézus így folytatta:

Jaj nektek, mert síremlékeket építetek a prófétáknak, pedig atyáitok ölték meg őket.

Tehát egyetértetek atyáitok tetteivel, és helyeslitek azokat, hiszen azok megölték őket, ti pedig síremlékeiket építitek.

Ezért mondta az Isten bölcsessége is: Küldök hozzájuk prófétákat és apostolokat, és közülük némelyeket megölnék és üldöznek, hogy számot adjon ez a nemzedék minden próféta vééréért, amelyet kiontottak a világ kezdete óta,

Ábel végétől Zakariás véréig, aki az áldozati oltár és a templom között pusztult el. Bizony, mondom néktek, számot kell adnia ennek a nemzedéknek.

Miért? Mert hamarosan meg fogják ölni azt, Akit a próféták ígértek.

Jaj nektek, törvénytudók, mert magatokhoz vettétek az ismeret kulcsát: ti nem mentek be, és azokat is megakadályoztátok, akik be akarnak menni.”

Nagyon időszerű ez a mai teológia professzorok esetében, akik megkérdőjelezik Isten Igéjét, és akik magukhoz vették az ismeretek kulcsát. Azt állítják, hogy egyedül ők értik igazán az Írásokat, és csak ők tudják, hogy mely Írások ihlettek

Istentől, és melyek nem. Nem fognak bejutni Isten országába, de a baj az, hogy azokat is megakadályozzák ebben, akik szeretnének belépni oda.

Sok olyan gyülekezet van, amely aktívan ellenál az evangelizációs törekvéseknek. Ők sem jutnak be, de azokat is megakadályozzák, akik egyébként be szeretnének jutni Isten országába.

Amikor kiment onnan, az írástudók és a farizeusok hevesen támadni és mindenféléről faggatni kezdték őt, és csak azt lesték, hogy beszédében valamin rajtakaphassák.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 12-13. Fejezet

Jézus szolgálatának utolsó hónapját tanulmányozzuk, amikor lassan ismét elhagyja Jeruzsálemet, hogy a Jordánon túli Jerikó környékére menjen majd. Ide fog elvonulni a hatalom elől egészen addig, amíg végül ismét visszatér Jeruzsálembe a Páska ünnepre, és megtörténik végső dicsőséges bevonulása.

Lukács leírásából nem tudjuk pontosan, hogy mikor hagyja el Jeruzsálemet, és mikor megy Jerikóba – mindezt János evangéliuma adja tudunkra. Ebből tudjuk meg azt is, hogy a Jordán mellett volt, amikor Lázár halálának híre eljutott hozzá, és ezért aztán elindult visszafelé, majd ezután vonult be Jeruzsálembe.

Minden valószínűség szerint ennek a fejezetnek az eseményei még Jeruzsálemben játszódtak le, majd a következő fejezettől kezdve már a Jordán mellett tanított Jézus.

Miközben megszámlálhatatlan sokaság gyűlt össze, úgyhogy majd letaposták egymást, beszélni kezdett, de először csak tanítványaihoz: „Óvakodjatok a farizeusok kovászátlól, vagyis a képmutatástól.

A kovász valójában az az élesztő volt, amelyet a kenyérsütéshez használtak. Ettől kelt meg a kenyértészta erjesztés hatására, ami valójában az élesztő rothadási folyamatának következménye volt. A rothadási folyamat alatt levegőbuborékok távoznak a kovászból, és ezek felfújják a kenyértésztát. Igen kis darab kovászra volt szükség ahhoz, hogy egy nagy darab kenyértészta rothadásnak induljon és megkeljen.

Pál a gyülekezeti kovász hatásáról ezt írja:

Hát nem tudjátok, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti? Takarítsátok ki a régi kovászt.

Jézus a farizeusok kovászátlól, a képmutatástól óv minket. Valóban egy kis képmutatás hihetetlen mértékben el tud terjedni az emberek között.

Nincsen olyan rejtett dolog, amely le ne lepleződnék, és olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Ezért tehát amit a sötétségben mondtatok, azt a világosságban fogják hallani, és amit fülbe súgva mondtatok a belső szobában, azt a háztetőkről fogják hirdetni.

Nem igazán értekem ezt, mert vannak olyan dolgok, amiket bizalmasan mondtam embereknek, és nem szeretném, ha mindenkinek kihírdetnék. Az Úr itt arra int, hogy legyünk egyenesek és nyíltak, ne játszunk meg magunkat.

Sok évvel ezelőtt, amikor még a rádió a kezdeteit élte, volt egy bemondó egy gyermekműsorban, aki humoros gyermektörténeteket olvasott fel a gyerekeknek.

Nagyon közvetlen és vicces volt ezekben a műsorokban. Egyszer aztán azt hitte, hogy már kikapcsolták az adásból, és elkezdte sorolni, hogy valójában hogyan is érez a gyerekek iránt. Szerencsétlenségére a mikrofon nem volt kikapcsolva, és ez a karrierje végét jelentette.

Úgyhogy vigyázatok a képmutatásra!

Nektek, barátaimnak mondom: Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de azután többé nem árthatnak.

Megmondom nektek, kitől féljete: attól féljete, akinek azonfelül, hogy megöl, arra is van hatalma, hogy a gyehennára vessen. Bizony, mondom néktek: Tőle féljete.

„Ugye öt verebet adnak két fillérért: mégsem feledkezik meg közülük egyről sem az Isten.

Nektek pedig még a hajatok szálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljete, ti sok verébnél értékesebbek vagytok!”

Itt Jézus a tanítványokat biztatja, mondván, hogy az Atya ismeri a szükségleteinket, érdeklődik irántunk, és érdekes statisztikát vezet mindannyiunkkal kapcsolatban. Az életünk legapróbb részletei is érdeklik Őt.

„Mondom nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Emberfia is vallást tesz arról az Isten angyalai előtt.

Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, azt én is megtagadom az Isten angyalai előtt.

Ha valaki az Emberfia ellen szól, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlelket káromolja, annak nem bocsáttatik meg.”

„Amikor a zsinagógákba a hatóság és a többség elé hurcolnak titeket, ne aggódjatok amiatt: hogyan vagy mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok, mert a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket arra, amit mondanotok kell.”

Ekkor így szólt hozzá valaki a sokaságból: „Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget!”

De ő így válaszolt: „Ember, ki tett engem bírónak vagy osztónak köztetek?”

Azután ezt mondta nekik: „Vigyázatok, és őrizkedjete minden kapzsiságtól, mert ha bőségben él is valaki, életét akkor sem a vagyona tartja meg.”

A körülöttünk levő világ ennek pontosan az ellenkezőjét vallja, mert azt mondják, hogy az ember élete attól függ, hogy mi mindennel rendelkezünk, és ezért aztán az emberek mind több és több dolgot próbálnak maguknak összegyűjteni.

Jézus arra int, hogy ne legyünk kapzsi emberek, mert nem a dolgok tulajdonlásából áll az életünk.

De hát akkor miből áll az élet? Kapcsolatokból, amelyek sokkal fontosabbak, mint a tulajdonaink.

Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?

Az Istennel való kapcsolatunk sokkal fontosabb és értékesebb mint minden lehetséges tulajdon, amit összeszedhetünk magadnak. Tragikus, hogy sokan csak azért, hogy gyorsan meggazdagodhassanak, no meg kapzsiságuk és irigységük miatt azzal foglalkoznak, hogy vagyonokat gyűjtsenek maguknak. Ezáltal aztán minden értelmes kapcsolattól elidegenítették magukat.

Hány és hány család ment tönkre csak azért, mert a férjet az előretörés, a meggazdagodás vágya hajtotta előre, és emiatt elhanyagolta a családi kapcsolatait. Hányan hajtották magukat egész addig, amíg a szívroham elvitte őket: ma is ez az üzletemberek egyik leggyakoribb betegsége.

A kapzsiságot nem lehet kielégíteni, mert addig hajt gyorsabban és egyre gyorsabban, amíg végül tönkreteszi a legfontosabb dolgokat az életünkben. Az élet elsősorban az Istennel való kapcsolatból áll, amely aztán hatással van a többi emberrel levő kapcsolatunkra is. De a kapzsiság mindezt tönkreteszi.

Aztán példázatot mondott nekik: „Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje,

ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet.

Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csûreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat,

és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál!

Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?

Így jár az, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag.”

Érdekes összehasonlítani az ember véleményét saját magáról az Isten véleményével. Ő azt gondolta, hogy befutottam, az Isten pedig azt, hogy bolond. Ez az ember még mindig az álomvilágban élt, még nem teljesült be az álma, mert nem építette meg a nagyobb csûrjeit, ezek még csak tervek voltak.

„Amikor megépítem a nagyobb csûrt, amikor betakarítom a sok gabonát akkor majd azt fogom mondani, hogy most már hátradőlhetek, ehetek, ihatok és vigadozhatok.” De még nem érte el célját.

Meg merem kockáztatni, hogy ha nem halt volna meg azon az éjjelen, és megépítette volna a nagyobb csûrt a sok gabonával, akkor sem lett volna megelégedve, és nem mondta volna azt, hogy „most már hátradőlhetek, most már elég.”

Az életben nagyon kevés ember jut el arra a pontra, hogy azt mondja: most már elég annyi, amennyim van. Vannak közmondások azokról a dolgokról, amelyek sosem teljeseznek be, és az egyike ezeknek a vágy, amely beteljesíthetetlen.

A kérdés persze logikusan következik, hogy ha ma éjjel elkérik a gazdag lelkét, akkor ki fogja élvezni a felhalmozott gazdagsága előnyeit? Kié lesz ez a sok minden?

Kinek szól ez a példázat? Annak, aki magának gyűjt, és nem Isten szerint gazdag. Azoknak, akik nagyon gondosan gyűjtögettek a saját kincseiket, de az Istennel való kapcsolatuk szenvedett ennek következtében.

Tanítványaihoz pedig így szólt: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál.

Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál!

De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét?

Ha nem tudjátok elérni a legfelső polcon levő tárgyakat vajon ez sikerülni fog-e, ha leültök, és elkezdtek aggódni és siránkozni emiatt. Meg fogtok-e ezáltal növekedni egy arasszal is? Még egy centivel sem lesztek magasabbak.

Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt? Nézzétek a liliumokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak,

Abban az időben a ruhaszövetet fonással állították elő az asszonyok.

nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik.

Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek!

Ebben a részben Jézus az Atyának a gyerekeiről való gondoskodásáról beszél. Az Atya minden kis szükségletünkre gondol, és nem kell aggódjunk ezekért. A problémák jönni fognak, de ne rágódjatok azon, hogy mit fogtok majd mondani, mert a Szentlélek adja majd a szátokba a megfelelő szavakat. Az Atya minden helyzetben gondoskodni fog rólatok.

Vigyázzatok a kapzsiságra, nem kell aggódjatok az anyagi dolgok miatt.

A következő verstől kezdve pedig a választ olvashatjuk mindezekre:

Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalanodjatok.

Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre.

Ő tudja hogy kell egyetek, hogy ruhára van szükségetek, ismeri az életek minden problémáját.

Inkább keressétek az ő országát, és ráadásul ezek is megadatnak nektek. Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!”

„Adjátok el vagyonotokat, és adjátok alamizsnául, szerezzetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férdőzhet hozzá, a moly sem emészti meg.

Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”

„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.

A felövezett derék egy olyan kifejezés, amely az akkori kultúra sajátossága volt. A férfiak hosszú köpenyeket viseltek, és ezekben igen körülményes volt dolgozni, futni. Ezért aztán, amikor a férfi dolgozni indult, akkor övet kötött a dereka köré, és így a köpeny csak a térdéig ért ahelyett, hogy bokáig lelógott volna. Így aztán könnyebb volt dolgozni vagy akár futni is.

Jézus arra figyelmezteti őket, hogy készüljenek fel a szolgálatra

„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva.

Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk

Itt következik az az életfilozófia, amely Isten minden gyermekére vonatkozik.

Egy ember életfilozófiája nagyon fontos, mert ez határozza meg hozzáállását és cselekedeteit. Az emberek különböző beszédfordulatokkal szokták kifejezni életfilozófiájukat: „Az élet egy utazás, az élet egy verseny, az élet egy háború, az élet egy nagy ünneplés.”

Jézus azt mondta, hogy az életek olyan legyen, mint egy szolgáló, aki az urát várja, aki bármely pillanatban bejelentés nélkül megérkezhet. Ezért azzal a várakozással kell élnünk az életünket, hogy az Úr bármely pillanatban itt lehet. Ha ezt tesszük, akkor mindez látható nyomot fog hagyni a világi dolgokkal kapcsolatos hozzáállásunkon és főleg a tetteinken.

Vajon mi a hozzáállásom az anyagi dolgokkal kapcsolatban?

Mi történik akkor, ha ma éjjel eljön az Úr, akkor milyen értéket fognak ezek az anyagi tulajdonok képviselni számomra?

Ha az Úr még ma eljön értem, akkor mit fog érni mindez amikért annyit aggódtam, amikre annyi időt áldoztam?

A legmegfelelőbb életfilozófia, hogy úgy éljek, mint az Urát váró szolgáló, és akkor nem kell aggódnom az anyagiakkal kapcsolatos helytelen hozzáállásom miatt, mert önkéntelenül is megfelelő hozzáállásom lesz.

Nem fog érdekelni az anyagi dolgok utáni hajsza, mert megértem, hogy ezek nem fontosak. Az Istennel való kapcsolatom a legfontosabb, és amikor az Úram megjelenik, akkor kész akarok lenni számára, hogy azonnal megnyissam az ajtót.

Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki.

Ne legyen elvégzetlen munkátok az Úr érkezésekor. „Uram, várnál itt néhány órát, amíg befejezem ezeket a dolgokat?”
Azt tudjuk, hogy az Úrunk bármely pillanatban itt lehet.

Az összes ettől eltérő életfilozófiában a cél a legfontosabb. Könnyen láthatjuk, hogy ezeket a célokat mikor fogják elérni.
„Az élet egy verseny: ha versenyt futsz, akkor tudod, hogy hol a cél, tudod, hogy mennyi van még hátra a célszalagig.
Az élet tanulás: tudod, hogy még mennyi tárgyból kell levizsgázzál, hogy megkapjad a diplomádat.”

De én nem tudom, hogy mikor fog az Úr eljönni, és nem tudom, hogy hol a vége. Megtörténhet ez bármely pillanatban, megtörténhet mielőtt ma este lefeküdnénk, vagy mielőtt holnap reggel felkelnénk. Az Úr azt szeretné, hogy ebben az állandó várakozásban élj, mert ez minden tetteidnek egy sürgető motívumot kölcsönöz, hisz lehet, hogy ez lesz az utolsó alkalom, hogy mindezt megtegyed.

Az utolsó alkalom, hogy Jézus Krisztus szeretetét megosszam, hogy az Urat szolgáljam, hogy a mennyekben halmozzak fel kincseket. Ez az életfilozófia az életem tisztaságára is nagy hatással van, mert
most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.

Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.

Ez az ami számomra nehezen képzelhető el, nehezen fogható fel, hogy az Úr milyen hatalmas ajándékokat fog adni azoknak a hűséges szolgáinak, akiknek derekuk fel van övezve, és akik állandóan készen vannak az Úr eljövételére. Ez lesz a Bárány dicsőséges lakodalma, ahol az Úr fog nekünk felszolgálni!

És ha a második vagy ha a harmadik örváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák!

*Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába.
Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!”*

Hányan gondoljuk azt, hogy az Úr a következő órában fog eljönni? Őszintén...szerintem egyikünk sem gondol erre igazán. De vigyázzatok, mert ezt olvassuk:
legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!”

Péter ekkor megkérdezte: „Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek?”

Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hü és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket?

Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál!

Milyen munkában? Felővezve az Urra való várakozásban.

Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt.

A Máté evangéliumában mondja Jézus: *Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.*

János a Jelenések könyvének első fejezetében pedig ezt írja

Jézus Krisztustól, aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.

Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram...

... és mondjuk nem fog eljönni az Antikrisztus felfedéséig, vagy a Nagy Megpróbáltatás kezdetéig, vagy annak a végéig - de az Úr bármely pillanatban eljöhet, és azt akarja, hogy készek legyünk erre.

Mindig nagyon veszélyes azt mondani, hogy az Úr késik, mert ennek gyakran hanyagság a következménye. „Ó, az Úr késik, csapjunk egy nagy bulit.”

Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni;

azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja.

Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akaratát szerint, sok verést kap;

aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”

Isten azért tesz felelőssé, amit tudunk. Aki tudja mindezeket, annak sokkal nagyobb a felelőssége Isten előtt.

Gyakran azt kérdezik, hogy mi lesz azzal a szegény dzsungellakó emberrel, aki sohasem hallotta Jézus Krisztus nevét, és meghalt a kanibálokkal vívott törzsharcokban. Végleg elveszett, mert nem hitt Jézus Krisztusban? Hogyan is hihetett volna Jézus Krisztusban, ha sohasem volt alkalma hallani róla? Igazságos dolog az Isten részéről, hogy őt is örökkévaló büntetéssel súlytsa azért, amit nem is tudhatott?

Jézus erre itt válaszol, és azt mondja, hogy nem minden büntetés lesz egyforma, mert akik hallották, azoknak nagyobb a felelősségük, és súlyosabb a büntetésük, akik viszont nem hallották, de verést érdemlő dolgokat műveltek, a tudatlanságuk miatt kisebb lesz a büntetésük is.

Tehát, jobb ha abbahagyjátok az aggódalmaskodást azért a szegény tudatlan dzsungellakóért, és elkezdtek saját magatokért aggódni.

Ti hallottátok, tudjátok, és felelősek vagytok az ismertekért. Minél nagyobb az ismeret, annál súlyosabb az ítélet, ha nem cselekedtek a tudásotoknak megfelelően.

„Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre, és mennyire szeretném, ha már lángolna!

Keresztséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!

A halál keresztségéről beszél.

János és Jakab ezt mondták neki: *„Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, a másikunk a bal kezed felől üljön majd dicsőséges uralkodásod idején.”*

Jézus így válaszolt: *„Nem tudjátok, mit kértek. Vajon ki tudjátok-e inni azt a poharat, amelyet én kiiszom, és meg tudtok-e keresztelkedni azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?”*

Mire ők így feleltek neki: *„Meg tudjuk tenni.”* Jézus ekkor ezt mondta nekik: *„Azt a poharat, amelyből én iszom, kiisszátok, és azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek, de hogy ki üljön jobb vagy bal kezem felől, azt nem az én dolgom megadni, mert azoké lesz az, akiknek elkészítettett.”*

Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem - mondom nektek -, hanem inkább meghasonlást.

Jézus Krisztus evangéliuma két csoportra osztja az embereket: megváltottakra és elveszettekre, hívőkre és hitetlenekre, azokra, akiben az örök élet reménye van és azokra, akiknek nincs reményük az örök életre.

Mert mostantól fogva öten lesznek egy családban, akik meghasonlottak, három kettővel, és kettő hárommal.

Meghasonlik az apa a fiával, és a fiú az apjával, az anya a leányával, és a leány az anyjával, az anyós a menyével, és a meny az anyósával.”

Az evangélium általi megosztás főleg a zsidó családokban volt nyilvánvaló, mert családi kitagadással járt az, ha valaki befogadta Jézus Krisztust. Gyakran még temetkezési ceremóniával is nyomatékosá tették, hogy számukra az a családtag halott.

Jézus eddig csak a tanítványaihoz beszélt.

Azután szólt a sokasághoz is: „Amikor látjátok, hogy felhő támad nyugatról, mindjárt azt mondjátok, hogy eső jön; és úgy lesz.

Amikor pedig azt halljátok, hogy a déli szél fúj, azt mondjátok, hogy hőség jön; és úgy lesz.

Képmutatók, a föld és az ég jelenségeit felismeritek, e mostani időt miért nem tudjátok felismerni?”

Ha képesek vagytok előrejelezni az időjárást az előjelekből ítélve, akkor miért nem tudjátok az Isten jelei alapján meglátni a Messiás érkezését?

Megfeddte őket, mert nem ismerték fel érkezésének idejét.

És ez ránk nézve is igaz a mai időkben. Az Úr hatalmas mennyiségű bizonyítékot adott arra, hogy a próféciákat tanulmányozva a jelek alapján meg lehessen ítélni Jézus Krisztus visszajövetelének körülményeit. *Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteket, mert közeledik a megváltásotok.*

Mégis vannak emberek, akik képesek előrejelezni időjárást, részvényt piacot, de nincsenek tudatában annak, hogy az utolsó napokat, az utolsó időket éljük. Ugyanaz a fajta lelki vakság van rajtuk, mint Jézus idejében a zsidókon.

Még a lekipásztorok közül is sokan gúnyolódnak Krisztus azonnali visszajövetelének lehetőségével kapcsolatban. Nagyon szomorú, hogy az emberek éppen annyira érzéketlenek a második eljövettel kapcsolatban, mint az elsővel.

„De miért nem ítélitek meg magatoktól is, hogy mi az igazságos?

Amikor ellenfeleddel az előljáró elé mégy, még útközben igyekezz megszabadulni tőle, nehogy a bíró elé hurcoljon és a bíró átadja a börtönörnek, a börtönőr pedig tömlőcbe vessen téged.

Mondom neked: nem jössz ki onnan addig, amíg meg nem adod az utolsó fillért is.”

Próbálj kiegyezni vele még a bíróságra menetel előtt, mert jobban jársz.

A két fejezet között eltelt idő hosszát nem ismerjük pontosan, de valószínű, hogy Jézus már Jerikó környékén volt ekkor.

Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette.

A galileaiak gyakran forróvérűek voltak, mindig elégedetlenek voltak a följük rendelt hatalommal, és a római uralom elleni lázadások többsége Galileában történt.

Az itt említett galileaiak valószínűleg szintén lázadtak Róma ellen, és Heródes elküldte a katonáit ellenük, akik lemészárolták őket, miközben azok Istennek áldoztak, és a vérük összekeveredett az áldozatuk vérével. Természetesen a zsidók számára ez egy égbekiáltó szörnyűség volt.

Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvetniük?”

Azt gondoljátok, hogy ez Isten ítélete volt ellenük, mert nagyobb bűnösök voltak, mint a többiek?

Gyakran azt a hibát követjük el, hogy amikor valakivel valami rossz dolog történik, akkor mindezt ítéletként fogjuk fel, és úgy gondoljuk, hogy azt kapják amit megérdemeltek. De Jézus elveti ezt a gondolkodásmódot.

Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen vesztek el.

Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizenhét, akire rádőlt a torony Siloámban, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik?

A Siloám-i tó egy mélyen fekvő területen található, és valószínű, hogy azon a környéken építhették ezt a tornyot, ahová nagyon sok ember járt, mert ez volt Jeruzsálem fő vízforrása. Az asszonyok ott mosták a ruhákat, állandó tömeg volt arrafelé, és amikor ledőlt a torony, akkor 18 embert temetett maga alá.

Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy vesztek el.”

Azután ezt a példázatot mondta: „Egy embernek volt egy fügefája a szőlőjében, és kiment, hogy gyümölcsöt keressen rajta, de nem talált.

Azt mondta erre a vincellérnek: Íme, három éve, hogy idejárom gyümölcsöt keresni ezen a fügefán, de nem találok. Vágd ki, miért foglalja a földet hiába?

De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az évben, míg körülásom és megtrágyázom,

hátha terem jövőre, ha pedig nem, akkor vágd ki.”

A fügefafa az izraeli népet jelképezi. Az Úr gyümölcsöt akar látni, de hiába keresi, nem találja. Még egy lehetőséget ad nekik, és ha nem élnek vele, akkor kivágnak.

Sajnos nem tudtak élni vele, és Izrael népe elpusztított.

Egyszer valamelyik zsinagógában tanított szombaton.

Íme, volt ott egy asszony, akiben betegség lelke lakott tizennyolc éve, és annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni.

A betegségének oka a démoni erők munkája volt.

Amikor Jézus meglátta őt, előszólította, és ezt mondta neki: „Asszony, megszabadultál betegségedből.”

És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

Képzeltetik, hogy milyen hangulat lett ettől a zsinagógában, amikor az asszony tizennyolc évi görnyedtség után egyenesen állt, dicsőítve az Istent!

A zsinagógai előjáró azonban megharagudott, hogy szombaton gyógyított Jézus, és így szólt a sokasághoz: „Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek gyógyíttatni magatokat, ne pedig szombaton!”

Az Úr így válaszolt neki: „Képmutatók, vajon szombaton nem oldja-e el mindegyikötök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól, és nem vezeti-e ki itatni?”

A zsidókkal kapcsolatban érdemes megjegyezni, hogy nagyon emberségesek voltak, és az emberi és állati életet nagyra értékelték.

Ez az emberségesség a mai napig jellemzi őket. A világ legjobb korházait építették, amelyek mindenki számára nyitva állnak Izraelben.

A törvény engedélyezte, hogy szombaton is megítassák az állatokat.

Hát Ábrahámnak ezt a leányát, akit tizennyolc éve megkötözött a Sátán, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombaton?”

Amikor ezt mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, de az egész sokaság örült mindazoknak a csodáknak, amelyeket ő vitt véghez.

Azután így szólt Jézus: „Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam?”

A vallási vezetőkkel folytatott vitája után kérdezi ezt. Az emberek vallásos rendszere Isten megnyilatkozásait, a törvényeket, az Ő rendelkezéseit olyan bonyolult rendszerre alakították, hogy az egyszerű embernek nagyon nehéz volt Istenhez közelíteni.

Jézus azt mondta nekik, hogy ők maguk sem jutnak be Isten országába, és másokat is megakadályoznak ebben.

Nagy tragédia, mikor a vallás akadálya és nem segítője az ember Istenhez való közeledésében.

Jézus ezt az emberek által felállított hatalmi rendszert támadja, amely az akkori tradíciók nyomán lett olyan népszerű közöttük. Ez volt az akadály az emberek és Isten között.

Azután így szólt Jézus: „Mihez hasonló az Isten országa, és mihez hasonlítsam? Hasonló a mustármaghoz, amelyet fogott egy ember, és elvetett a kertjében; az pedig felnövekedett, és fává lett, úgyhogy az égi madarak fészket raktak az ágain.”

Álljunk csak meg! Valami nincs ezzel rendben! A mustármag egy fűszermag, és nem szokott nagy fává növekedni. Valami rendellenességnek kell lenni itt, hisz ez rendellenes növekedés.

A főiskolán volt egy tanárom, aki azt mondta, hogy meg ne próbáljuk Jézus példabeszédeit tanítani addig, amíg előtte legalább 30 évig nem voltunk lelkipásztorok. „Ennyi időbe kerül, hogy megértsétek ezeket a példabeszédeket”, mondta.

De mit tudnak a főiskolai tanárok az életről? Én azonnal elkezdtem tanítani ezeket a példabeszédeket.

Bárcsak visszaszívhatnám azokat a prédikációimat, amelyeket ezekről tanítottam! Hihetetlen mértékben megváltoztak az utóbbi 30 év során!

Ennek és a következő példabeszédnek két nagyon eltérő értelmezése volt. Egyesek, főleg a liberális teológusok arra használják ezeket a példabeszédeket, hogy bemutassák, hogy az Isten országa egy mustármagnyi kicsi kezdetből hogyan tudott egy hatalmas fává növekedni, egész addig, amíg az egész földet behálózta, és minden ember és minden nemzet fészket rakhat az ágain.

Azt állítják, hogy függetlenül attól, hogy egy ember miben hisz, mindnyájan fészket találnak majd ezen a hatalmas fán, mert itt mindenkinek van hely.

Ezek a teológusok 1935-36 környékén azt hirdették, hogy az élet egyre csak jobb és jobb lesz. Mindez még a második világháború kirobbanása előtt volt. Hitler felemelkedése után már többé nem lehetett ezt a kifejezést hallani, mert a második világháború szörnyűségei elsöpörték ezt.

De sajnos a dolgok nem javultak azóta sem, és a világ talán most van a valaha is tapasztalt legszörnyűbb állapotában.

Az egyház egyre messzebb és messzebb van attól, hogy Isten királyságát elérhetővé tegye a világ számára. A század első felében azt hitték, hogy a vallási vezetők fogják majd átvenni a világ vezetését, a „kardokból ekevasat” fognak csinálni, és elérkezik a nagy világbéke, amely az Isten országát fogja elhozni a földre.

A világ Isten szerinti uralma nem az emberek vagy az egyház érdeme lesz, csak egyedül Jézus Krisztus visszajövele hozhatja el ezt számunkra. Egészen addig viszont a világ egyre csak rosszabb és rosszabb lesz. Jézus is ugyanezt mondta.

E példabeszéd másik értelmezése: a mustármag fává fejlődése rendellenes. A példabeszédekben ha egy dolgot képletesen egy másik dolognak a szemléltetésére használnak, akkor ez mindig ugyanazt jelenti.

A madarak például az összes példabeszédben gonosz dolgot jelképeznek.

„Kiment a magvető vetni. Vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták, vagy megették az égi madarak.

Mit mondott Jézus ezekről az égi madarokról?

Akiknél az útfélre esett, azok meghallották az igét, de azután jön az ördög, és kiragadja szívükből, hogy ne higgyenek, és ne üdvözüljenek.

Jézus tehát azt mondja a mustármagos példázatban, hogy az egyház növekedése rendellenes lesz, és sok gonosz rendszernek ad majd helyet az ágai között. Az egyháztörténelmet tanulmányozva ezt tényként állapíthatjuk meg.

Az egyház legsötétebb órája az volt, amikor Konstantin császár politikai okokból kiadta a kereszténység toleranciájára szóló rendletét, és az egyházat összekapcsolta az állammal. Ennek az összekapcsolásnak a nyomán megszámlálhatatlan pogány gyakorlatot vezetett be az egyházba, amelyektől az egyház sohasem tudott teljesen megszabadulni.

A szárdiszi gyülekezet a protestáns reformációt jelképezi. Jézus ezt mondta nekik:

Ébredj fel, és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak, mert nem találtam cselekedeteidet teljesnek az én Istenem előtt.

A protestáns reformáció a katolikus egyházban kifejlődött pogány gyakorlatok elleni lázadás volt. Ezek közül a bűnbocsájtó cédulák árusítása volt a fő célpont.

A pápa egy hatalmas katedrális akart építtetni Rómában, a Szent Péter katedrális. A pénz nem folyt be olyan gyorsan, hogy ezt a dicsőséges emlékművet megépíthessék, amelyet a kereszténység szimbólumaként szerettek volna emelni. A tanácsban aztán valaki egy brilliáns ötlettel hozakodott elő: Mindenki szeret bűnt elkövetni, miért nem árusítunk bűnbocsánatot nekik?

Meg lehetett vásárolni a bűnök bocsánatát még azelőtt, hogy egyáltalán testi vágyaikat akarták volna kielégíteni. Szeretnél egy kis részegeskedést? Vásárolj meg a részegség bocsánatát. Szeretnél megcsalni a feleséged? Vásárolj egy paráznaság megbocsájtó cédulát. Ezeknek a céduláknak az árusítása annyira felbőszítette Luther Mártont, hogy vette a 95 pontból álló kiáltványát, amely az egyház elleni vádpontokat tartalmazta, és kiszögeztet a templom kapujára, protestálva ezek ellen. Innen ered a protestáns név, és a protestáns reformáció.

A kovász, amint már korábban említettük egy rothadási folyamatot indít el. Amikor az Ótestamentumban az Úr angyala meglátogatta Ábrahámot, akkor Ábrahám mondta Sárának, hogy készítsen neki valamit, és Sára vett három mérce lisztet, és kenyeret sütött belőle. Attól kezdve a három mérce liszt az Istennel való közösséget jelképezte.

A törvény idejében, égőáldozatot ajánlottak az Úrnak, amely az emberi élet Istennek való odaszánását jelképezte, majd utána ételáldozat következett, amelyet három mérce lisztből készítettek. Ez azt jelképezte, hogy a szolgálatomat Istennek ajánlom fel.

De az áldozatok elkészítése során sohasem szabadott kovászt felhasználni.

Ebben a példabeszédben tehát a kovász gonosz dolgot jelképez, amely annyira elterjed, hogy az egész tésztát átszövi.

Sajnos ez pontosan leírja az egyház állapotát. Láthatjuk, hogy a mai egyház nagyon távol van attól, amit Jézus megállapított számára. A kovász az egész egyházat megfertőzte.

Amikor Jeruzsálem felé tartott, városról városra és faluról falura haladva mindenütt tanított.

*Egyszer valaki ezt kérdezte tőle: „Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”
Erre ő így felelt nekik:*

„Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak.

Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok.

Akkor kezditek majd mondani: Előttem ettünk, ittunk, és az utcáinkon tanítottál.

Erre ő így szól: Mondom nektek, nem tudom, honnan valók vagytok, távozzatok tőlem mindnyájan, ti gonosztevők!

Akkor lesz sírás és fogcsikorgatás, amikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákóbot és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve onnan.

Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.

És íme, vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.”

Még abban az órában néhány farizeus ment oda hozzá, és így szóltak: „Menj, távozz el innen, mert Heródes meg akar ölni.”

Erre ő ezt mondta nekik: „Menjetek, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ma és holnap ördögöket űzök ki, és gyógyítok, de harmadnap bevégzem küldetésemet.

Ez az egyetlen személy, akivel kapcsolatban Jézus ilyen lenézően beszélt. Ezenkívül semmi mondanivalója sem volt számára.

Amikor Pilátus a tárgyalása során átküldte Jézust Heródeshez, Heródes örült, mert már régen szerette volna látni Őt, hogy csodákat lásson tőle. Amikor Jézus

megjelent előtte, Heródes egy sereg kérdést tett fel neki, de Jézus nem szólt egy szót sem.

Szomorú dolog, amikor egy ember olyan rossz állapotba kerül, hogy az Úrnak egyetlen szava sincs hozzá.

Viszont ma, holnap és a következő napon úton kell lennem, mert lehetetlen, hogy próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Ne felejtsük, hogy Jézus itt Jeruzsálem felé halad.

„Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint a tyúk a csibéit szárnyai alá, de nem akartátok!

Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. De mondom nektek, nem láttok addig engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úr nevében!”

Többé nem látták Őt nyilvánosan egészen a dicső bevonulása idejéig. És mit kiáltottak a bevonulásakor? Hozsánna, hozsánna, áldott legyen aki az Úr nevében jön!

A bevonulása során ismét Jeruzsálemet siratja:

Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid elől.

Úgy érzem, hogy Jézus itt arra utal, hogy nem látják Jeruzsálemben a dicső bevonulásának napjáig. De az is lehetséges, hogy itt a második eljövételére utal.

Igaz, hogy a bevonulása idején azt kiabálták, hogy Hozsánna, hozsánna!

De az is igaz, hogy visszatérése előtt szörnyű körülmények fognak uralkodni Jeruzsálemben, amikor az Antikrisztus a templom felépítése után azt követeli, hogy istenként tiszteljék. Ekkor ő olyan mértékben kezdi majd üldözni a zsidókat, amelyet még nem látott a világ. És ekkor azt fogják kiáltani, hogy áldott az, aki az Úr nevében jön. Imádkozni fognak a Messiásért, és Jézus el fog jönni.

Hogy melyik változatra utal Jézus? Lehet, hogy mindkettőre.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 14-15. Fejezet

A 14.-ik fejezet elején Jézust egy vacsorára hívják meg szombaton.

Amikor egyszer szombaton bement a farizeusok egyik vezetőjének a házába ebédelni, azok figyelték őt.

Érdekes, hogy Jézus elfogadta a meghívást, pedig tudta, hogy el akarják fogni. Úgy tűnik, hogy Jézus mindig szívesen tett eleget az étkezési meghívásoknak. Még az is megtörtént, hogy meghívatta saját magát Zákeus házába.

A Jelenések könyvében ezt olvassuk:

Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem.

Abban a kultúrában az evésnek különleges jelentősége volt, mert azt szimbolizálta, hogy eggyé válok azzal, akivel együtt eszem. És mennyire vágyik Jézus arra, hogy eggyé váljon velünk!

A szombati ételek különböztek a többi ételektől, mert minden ételt a szombat nap kezdete előtt el kellett készíteni. Szombaton nem lehetett tüzet gyújtani, ezért az ételt korábban meg kellett melegíteni, és valami módon melegen is kellett tartani azt. Akkoriban nagyon szigorú szabályok voltak arra, hogy milyen módon szabad és milyen módon nem szabad az ételt melegen tartani.

Ma egyszerűen csak bekapcsolják az ételmelegítőt mielőtt elkezdődne a szombat. Így melegítik a vizet is a kávénak, és ha ez a víz meleg, akkor szombaton is ki lehet tölteni a csészébe.

Továbbra is nagyon furcsa szabályokat tartanak be ezen a napon. Például, ha étteremben eszel, akkor nem fizethetsz készpénzzel, de fizethetsz hitelkártyával. Ugyanúgy, mint sok más ember, azt tartják, hogy a hitelkártyával igazából nem is fizetsz – de így gondolkodni nagyon veszélyes dolog!

A szombati vacsora tehát más volt mint a többi, és a farizeusok figyelték Jézust. Úgy nézett ki, hogy csapdát állítottak neki.

Íme, ott egy vízkóros ember került elébe.

Ekkor Jézus válaszolt a törvénytudóknak és a farizeusoknak: „Szabad-e szombaton gyógyítani vagy nem?”

Mire válaszolt? Nem kérdeztek semmit tőle. De rájött, hogy ez az egész egy felállított csapda, hisz meghívták szombaton vacsorázni, és idehozták ezt a beteg embert.

De ők hallgattak. Erre kézenfogta a beteget, meggyógyította és elbocsátotta.

*Hozzájuk pedig így szólt: „Vajon, ha közületek valakinek a szamara, vagy ökre szombaton esik a kútba, nem húzza-e ki azonnal?”
Nem tudtak erre mit felelni.*

A törvényeik szerint ha valakinek a szamara vagy ökre kútba esik, - ami igen gyakori volt, mert sok volt a nyitott kút - akkor azt még szombat napon is kihúzhatták.
Jézus a saját törvényeiket állította eléjük, és erre nem tudtak mit felelni.

Azután egy példázatot mondott a meghívottaknak, amikor észrevette, hogyan válogatják a főhelyeket:

Ezeken az ünnepeken általában egy asztal mellett volt három hely, és mindegyiken volt egy-egy párna.
A középső párnás hely volt a tisztelet megillető ember helye.
Ha például kilenc vendéget hívtál meg, akkor három asztalnál elhelyeztél három-három párnát, és minden asztalnál a középső párna a legtekintélyesebb vendégé volt. Ezeken a helyeken hátradőlve ültek, vagy inkább feküdtek, és ebben az elnyúlt helyzetben ettek.

Jézus pedig figyelte, hogy hogyan sakkoznak egymással a legjobb pozíciókért, a tiszteletre méltó helyekért.

*„Ha valaki meghív lakodalomba, ne ülj a főhelyre, mert lehet, hogy nálad érdemesebb embert is meghívott.
És ha odamegy hozzád, aki meghívott téged is meg őt is, és így szól: Engedd át neki a helyet! - akkor szégyenszemre az utolsó helyre fogsz kerülni.*

Megalázó helyzet, mert mindenki látja, hogy a főasztalnál ültél, de nem vagy oda való, és ezért kitessékelnek onnan.

*Hanem ha meghívnak, menj el, ülj le az utolsó helyre, hogy amikor jön az, aki meghívott, így szóljon hozzád: Barátom, ülj feljebb! - s akkor becsületed lesz minden asztaltársad előtt.
Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”*

Azt hiszem, hogy a nagyság egyik ismérve az alázatosság.
A legnagyobb emberek általában igen alázatosak voltak.
Az egyik leginkább alázatra indító dolog az, hogy Isten használja az életedet, amikor tudod, hogy nem vagy méltó erre. De ha magadat akarod felmagasztalni, akkor megaláztatol, az alázatost viszont az Úr fogja felemelni.

Azután szólt Jézus ahhoz is, aki őt meghívta: „Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne a barátaidat hívd meg, ne is a testvéreidet, rokonaidat vagy gazdag szomszédaidat, nehogy viszonzásul ők is meghívjanak téged.

Hanem ha vendégséget rendezel, szegényeket, nyomorékokat, sántákat, vakokat hívjál meg, és boldog leszel, mert nincs miből viszonzniuk. Te pedig viszonzásban részesülsz majd az igazak feltámadásakor.”

Isten országának érdekes szabálya ez.

Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: „Boldog az, aki Isten országának vendége.”

A vendég számára egy pillantara megvilágosodott valami. Jézus arról beszélt, hogy az Isten országában egyenlőség lesz, nem lesz egyik ember felmagsztalva a másikkal szemben, nem lesznek fontos és kevésbé fontos emberek. Mi mindnyájan egyek vagyunk Krisztusban, és mindnyájan részesülni fogunk Isten országának dicsőségében.

Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg.

A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van.

De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem!

A másik azt mondta: Öt iga ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem!

Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek.

Amikor visszatért a szolga, jelentette mindezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város újtjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat.

A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely.

Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljen a házam.

Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat.”

Ebben a példázatban a meghívó maga az Isten, és ez a történet a Bárány esküvői vacsorájára utal.

A kifogások pedig arról szólnak, hogy miért nem jönnek az emberek Jézushoz.

Az első ember kifogása egy kereskedelmi kifogás: házat vettem, meg kell nézzem. De vajon ki az a bolond, aki anélkül veszi meg a házat, hogy előtte megnézte volna? A lényeg, hogy az üzleti ügyeim legfoglalnak.

A második embert pedig a munkája foglalja le, amely fontosabb számára, mint Isten országa: Öt iga ökröt vettem, és ki kell próbáljam.

De vajon ki az aki kipróbálás nélkül venne öt iga ökröt? Ki venne egy autót anélkül, hogy előtte kipróbálta volna?

A harmadik pedig éppen megházasodott, és nem tudott jönni. Miért nem hozta el a feleségét is?

Mindnyájan csak kifogásokat kerestek.

De különbség van a kifogások és az okok között, mert néha teljesen ok nélkül keressük a kifogásokat.

De figyelmeztetlek Benjamin Franklin szavaival: „Aki jó kifogásokat tud találni, az egyébire nem is képes.”

Miután ezek kifogásokat találtak, az Úr azt mondta, hogy hozzák be a szegényeket és a nyomorékokat az utcákról. Jézus a beteljesült próféciaival kapcsolatban mondta, hogy „a szegényeknek hirdetik az evangéliumot”.

Ezen a ponton valószínű, hogy Jézus eltávozott a vacsoráról, mert ezt olvassuk:

Nagy sokaság ment vele, és ő feléjük fordulva így szólt:

Miután kijött a házból, az emberek már vártak rá a ház előtt. Igen sokan voltak, mindenhova követték Őt, és hallgatták, hogy mit mond.

Jézus Jeruzsálem felé indult, és az emberek azt hiszik, hogy azért megy oda, hogy megdöntse a római kormányt, és hogy megalapítsa a saját királyságát. Ezért jön vele ilyen sok ember, ezért kérdezi János és Jakab, hogy „Uram, ülhetünk-e a jobb és a bal oldaladon?”, és megkezdődik a harc a pozíciókért.

Nem értik meg, hogy Jézus nem azért megy Jeruzsálembe, hogy megdöntse a római kormányt, hanem azért, hogy keresztre feszítsék.

Nem lehet csak azért követni Krisztust, mert mások is ezt teszik. A népszerű lelki mozgalmak mindig veszélyesek és felszínesek.

A Jézus mozgalom sajnos azért gyengült meg, mert reklámozni és népszerűsíteni akarták. A parádék és felíratok, a divatosság mind hozzájárultak ehhez.

Krisztust nem lehet futószalagra állva követni. Nem lehet csak azért csatlakozni hozzá, mert mindenki más is ezt csinálja, és mert ez divattá válik. Abban az időben a tömegek pontosan ezért követték, mert mindenki más is ezt tette. Mivel ez egy veszélyes dolog, ezért Jézus feléjük fordulva igen kemény szavakkal illette őket:

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.

„Nem királyságot alapítok, hanem a keresztre megyek. Ha követtek, akkor számoljatok a dolog árával is.”

De ne értsétek félre Jézust, és ne gondoljátok, hogy utálni kell a szüleiteket, mert ez pont az ellenkezője annak, amit az evangélium tanít. A lélek gyümölcse a

szereket, és ha valaki azt mondja: „Szeretem Istent”, a testvérét viszont gyűlöli, az hazug, mert aki nem szereti a testvérét, akit lát, nem szeretheti Istent, akit nem lát.

Akkor mit értett ezalatt Jézus? Ez egy ellentétes hasonlat, amelynek az a lényege, hogy a Jézus Krisztus iránti szeretetünk mindenképpen fölötti kell legyen. Nagyobb kell legyen, mint a családunk, az otthonunk, vagy a saját magunk szeretete, mert lehet, hogy Jézus követéséért le kell mondjunk ezekről a dolgokról. És sok ember le is kellett mondjon ezekről azért, hogy Őt követhesse.

Gyakran a családi kapcsolatok megromlottak, kiteszították őket a hitük miatt, és ez igaz a mai időkben is. Sok ember számára igen drága ára van annak, hogy követi Jézust. Jézus pedig azt mondta, hogy „ha nem vagy hajlandó ezeket feladni, akkor nem lehetsz az én tanítványom. Jobban kell engem szeress bármely más kapcsolatonál.”

Ha valaki nem hordozza a maga keresztyét, és nem jön utánam, az nem lehet az én tanítványom.”

„Nem a világ uraként fogom magamat megkoronáztatni, hanem keresztre feszítenek. Ha nem vagytok hajlandók felvenni ti is a keresztyeteket, akkor nem lehettek a tanítványaim.”

Jézus itt bemutatja a tanítványság követelményeit, amelyek egyáltalán nem könnyű és kényelmes követelmények, hanem igen kemények és súlyosak – fontos dolog előre számolni a tanítványság árával. A következő példázatok is erről szólnak:

„Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni,

Az emberek általában a városban éltek, de vidéken voltak a birtokaik, ahová kiköltöztek tavasszal, és ott voltak ősz végéig a tornyaikban. Ezeket a tornyokat a gyümölcsösök közepére építették, és ezeknek a földszintjén laktak. A felső szintről pedig figyelni szokták a határt, és őrizték, hogy senki ne lopjon a gyümölcsből. Jézus valószínűleg ezekről a tornyokról beszél.

„Mert ki az közületek, aki tornyot akar építeni, és nem ül le előbb, és nem számítja ki a költséget, hogy telik-e mindenre a befejezésig?

Nehogy - miután alapot vetett, de nem tudta befejezni - gúnyolni kezdje mindenki, aki látja,

és ezt mondja: Ez az ember építkezni kezdett, de nem tudta befejezni.”

Számolni kell a költségekkel, mielőtt beleugrunk valamibe.

Jézus nem egy népszerű mozgalmat akar propagálni, hanem csökkenteni akarja a követők hadának számát.

„Vagy ha az egyik király el akar indulni, hogy harcba bocsátkozzék egy másik királlyal, vajon nem ül-e le előbb, és nem tart-e tanácsot arról, hogy szembeszállhat-e tízezer élén azzal, aki húszezerrel jön ellene?

Különböen követséget küld, amikor az még távol van, és megkérdezi a békefeltételeket.

Így tehát, aki közületek nem mond le mindenéről, nem lehet az én tanítványom.”

„Ha nem mondasz le mindenről, és nem veszed fel a keresztedet, és nem szeretsz engem mindenek felett - nem lehetsz a tanítványom.”

A tanítványság követelményei nagyon kemények, és hatalmas hibát követnek el azok, akik azt mondják, hogy „fogadd el Jézust, és minden bajod megoldódik.” Gyakran Jézus befogadása után a bajok csak éppen hogy elkezdődnek.

Nem lesz könnyebb, az Úr nem ezt mondja, hanem azt, hogy nehéz lesz, és számolj az árával. Ne is kezd el, ha nem vagy képes befejezni, vagy ha nem vagy hajlandó megfizetni az árát.

Ha nem vagy hajlandó mindent feladni, nem lehetsz az Ő tanítványa. Súlyos és kemény szavak ezek.

„Jó a só, de ha elveszti az ízét, hogyan tudják azt visszaadni?

Sem a földnek, sem trágyának nem alkalmas: tehát kidobják. Akinek van füle a hallásra, hallja!”

A sót három dologra használták abban az időben:

Először is a hús tartósítására, mert a só megöli a hús felszínén levő baktériumokat, és ezáltal tartósítja azt. Másodsor, a sót ízesítésre használták.

Jézus a Hegyi beszédben szólt a sóról, „Ti vagytok a föld sója”, mondta, de ha a só elveszti az ízét, akkor mire jó az? Semmire.

Harmadszor pedig gyomírtóként használták az ösvényeken.

Isten gyermekeként a társadalom tartósítója kell legyél. A mai romlott társadalmunk az egyház ellen tanuskodik, de nektek minden körülményekben ízt kellene adjatok ehhez az élethez, mert Jézus Krisztusban éltek.

A só szomjassá is teheti az embereket, és ezt a szomjúságot kellene előidézétek az embereken.

A vámszedők és a bűnösök mindnyájan igyekeztek Jézushoz, hogy hallgassák őt.

A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.”

Figyeljük meg, hogy a négy csoport két részre oszlik.

A vámszedők, a társadalom kivetettjei voltak, akiket leginkább utált a zsidók közössége, mert árulóknak tartották őket. Ezeket mindig a bűnösökkel együtt emlegették.

Érdekes, hogy sokan közülük vonzódtak Jézushoz, és például Máté is vámszedő volt, aki otthagya a vámszedést, és Jézus tanítványa lett.

Zákeus is vámszedő volt, és miután találkozott Jézussal, azt mondta:

„Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.”

Jézus így felelt neki: *„Ma lett üdvössége ennek a háznak*

A vámszedők és bűnösök azért vonzódtak Jézushoz, mert Ő a remény üzenetét hozta el számukra.

A farizeusok és az írástudók viszont azért jöttek, hogy hibát találjanak benne, és vádolhassák Őt. Arra vártak, hogy elbotoljon, hogy hibázzon, azért hogy aztán rávessék magukat, és megvádolhassák. Azt mondták, hogy

„Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük.”

Azt hitték, hogy ezzel valami szörnyű dolgot mondanak, de valójában az evangélium dicsőségét hirdették. János azt írta:

Amit tehát láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy nektek is közösségetek legyen velünk: a mi közösségünk pedig közösség az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

Krisztus együtt eszik a bűnösökkel, azonosul velük, és Istennek hála ezért, mert ezáltal lehet van mindnyájunknak reménysége.

Voltak, akik hallgatták őt, és voltak, akik hibát akartak találni Benne.

Ha a farizeusok és az írástudók valóban igaz emberek lettek volna, akkor örültek volna annak, hogy a bűnösök válaszolnak az evangéliumra.

Gyakran hallom, hogy az emberek kritizálják Billy Graham-et, és a kampányait. Az emberek ezrei mennek oda, és fogadják el Jézust. De sokan azt mondják, hogy „Ez igaz, de sokan nem maradnak meg Jézus követőinek”. Savanyú szőlő beszéd ez, ahelyett, hogy azt mondanák, hogy „Azt nézdd, Istennek hála, hogy ennyien elfogadják a Megváltót.” Mindig csak a hibát keresik, és vádaskodnak.

A hippik is százával tértek Jézushoz, és egyes pásztorok azt mondták nekem: „Láttam a képeket a bementésekről, de mikor fogják levágnak a hajukat?” Ahelyett, hogy örülnének Isten dicsőséges munkájának, inkább mindig keresnek valami hibát, ahelyett, hogy annak örülnének, hogy az Úr a bűnösöket fogadja be. Savanyú, irigy szőlők mindahányan.

Jézus a farizeusokhoz és írástudókhöz szólt:

Ő erre ezt a példázatot mondta nekik:

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja?

És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben,

hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat.

Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

Miközben a savanyú szőlők itt lent azt kérdezik, hogy mikor fogják rövidre vágatni a hajukat, az angyalok örömmel ülnék a mennyben, mert az elveszettek megtaláltattak.

„Vagy ha egy asszonynak tíz drahmája van, és elveszít egy drahmát, vajon nem gyújt-e lámpást, nem söpri-e ki a házát, és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja?

És ha megtalálta, összehívja barátnőit és szomszédasszonyait, és így szól: Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem.

Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

Ha egy elveszett dolgot megtalálunk, akkor természetes dolog az, hogy örülünk neki. Egyetlen megtérő bűnös miatt is örülnek a mennyekben, mondja az Úr.

Azután így folytatta: „Egy embernek volt két fia.

A fiatalabb ezt mondta az apjának: Atyám, add ki nekem a vagyon rám eső részét. Erre megosztotta köztük a vagyont.

A törvény alapján, ha valakinek két fia volt, akkor az idősebb a vagyon kétharmadát kapta, a fiatalabb pedig annak az egyharmadát.

Gyakran, amikor egy apa vissza akart vonulni, akkor még a halála előtt megosztotta a fiai között a vagyonát. Az apa halála után pedig ez automatikusan szált volna a fiúkra.

Ennek a fiúnak volt mersze, hogy odamenjen az apjához, és kikérje tőle a vagyon ráeső részét. Így az apja elosztotta az örökséget.

Néhány nap múlva a fiatalabb fiú összeszedett mindent, elköltözött egy távoli vidékre, és ott eltékozolta a vagyonát, mert kicsapongó életet folytatott.

Miután elköltötte mindenét, nagy éhínség támadt azon a vidéken, úgyhogy nélkülözni kezdett.

Ekkor elment, és elszegődött annak a vidéknek egyik polgárához, aki kiküldte őt a földjeire disznókat legeltetni.

Tilos volt a zsidóknak disznót legeltetni.

Ő pedig szívesen jóllakott volna akár azzal az eleséggel is, amit a disznók ettek, de senki sem adott neki.”

„Ekkor magába szállt és ezt mondta: Az én apámnak hány bérese bővelkedik kenyérben, én pedig itt éhen halok!

Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.

Nem vagyok többé méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek, tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.

És útra kelve el is ment az apjához. Még távol volt, amikor apja meglátta őt, megszánta, elébe futott, nyakába borult, és megcsókolta őt.

A fiú ekkor így szólt hozzá: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.

Az apa viszont ezt mondta szolgáinak: Hozzátok ki hamar a legszebb ruhát, és adjátok reá, húzzatok gyűrűt a kezére, és sarut a lábára!

A lábon a saru fontos megkülönböztető jel volt, mert a szolgák sohasem viseltek lábbelit. A fiú azt mondta, hogy nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak neveztessek, de az apa azt sem várta meg, hogy befejezze a mondanivalóját, és máris ráadatta a cipőt.

Azután hozzátok a hízott borjút, és vágjátok le! Együnk, és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek.”

„Az idősebb fiú pedig a mezőn volt, és amikor hazajövet közeledett a házhoz, hallotta a zenét és a táncot.

Előhívott egy szolgát, és megtudakolta tőle, hogy mi történik itt.

Mire a szolga így felelt: A testvéred jött meg, és apád levágatta a hízott borjút, mivel egészségben visszakapta őt.

Ekkor az megharagudott, és nem akart bemenni. De az apja kijött, és kérlelte.

Ő azonban ezt mondta az apjának: Látod, hány esztendeje szolgállok neked, soha nem szegtem meg parancsodat, és te sohasem adtál nekem még egy kecskegidát sem, hogy mulathassak barátaimmal.

Amikor pedig megjött ez a fiad, aki parázna nőekkel tékozolta el vagyonodat, levágattad neki a hízott borjút.

Itt van a példabeszéd lényege, mert mind a három példabeszéd a farizeusok ellen szólt. Mindegyikben van valami elveszett, amit megtaláltak és örültek neki. Jézus bűnösöket fogad – nem lekicsinylően, hanem örömteli hangsúllyal kellene ezt mondani, hiszen van remény! Örüljete!

De a farizeusok ezt negatív felhanggal jelentették ki, haragosan és elítélő módon.

A harmadik történetben az idősebb testvér és az ő hozzáállása a farizeusokat jellemzi, mert az apja bűnöst fogadott. Mérgelődik és fogadkozik, hogy ő nem fog bemenni a lakomára, mert ő sohasem kapott ilyen figyelmet.

Ő azonban ezt mondta neki: Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied.

A fiatalabb fiú elvitte a vagyonát, és minden, ami megmaradt az idősebb testvére volt.

Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”

mert az Úr bűnösöket fogad magához.

Jézus azt mondta, hogy *az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”*

Gyakran hallunk csodálatosabbnál csodálatosabb prédikációkat a tékozló fiúról, de ritkán hallunk olyan üzenetet, amely a példabeszéd igazi okát tárná fel.

Mert az ok nemcsak az, hogy bemutassa az elveszett fiút visszafogadó apa örömét, hanem a farizeusok elítélő magatartásának hibáját is feltárja.

Isten segítsen minket, hogy ne viselkedjünk farizeusként Isten munkájával kapcsolatban, amikor bűnösöket fogad magához. Mert lehet, hogy más gyülekezetekben is megteszi ezt, nemcsak itt.

Nem számít, hogy hol, de örülünk annak, hogy befogadja őket, és imádkozunk, hogy Isten küldjön egy hatalmas lelki ébredést hozzánk minden gyülekezetbe. Ne legyünk oly rövidlátóak, és szűklátókörűek, hogy csak a mi gyülekezeteinkre kérjük Isten áldásait. Isten tudja, hogy a mi épületeink nem fogadhatják be mind őket.

Imádkozunk, hogy Isten újítsa meg az egyházát az egész országban, és a bűnösök Krisztushoz térjenek mindenütt. Ha valahol ébredésről hallunk, akkor ne kezdjünk a hibáikkal foglalkozni, csak azért mert „nem minket követtek, és megmondtuk nekik, hogy ne tegyék”.

Jézus azt mondta, hogy nem kellett volna ilyet csináljatok, mert ha az én nevembe teszik, akkor nem lehetnek ellenünk. Meg ne állítsátok őket!

Istenem, ments meg a szűkagyú szektásodástól, a farizeusok attitűdjétől. Hadd örülhessünk annak, hogy az Úr mindenütt befogadja a bűnösöket.

Istenem, köszönjük, hogy befogadtál minket, és hogy dicsőséges örömben együtt ehetjük Veled az Élet Kenyerét. Imádkozunk, hogy ma a szívünk a Te szíveddel egyesüljön, a vágyaink egyesüljenek a Te vágyaiddal, és örömmel fogadhassuk a munkád gyümölcsét függetlenül attól, hogy hol és ki által történik az.

Uram, óvj meg minket attól a szűklátókörűségtől, amely a munkádat és áldásaidat csak a mi köreinkre akarná korlátozni. Uram, hadd keressük és kívánjuk áldásaidat mindazokra, akik igazságban hívnak Téged magukhoz.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 16-17. Fejezet

Jézus olyan témáról beszél itt, amely kellemetlen lehet egyes embereknek, de számomra nem kellemetlen, mert nincs semmi aggodalmam a pokollal kapcsolatban.

Jézus itt a farizeusokkal vacsorázik szombat napon. Ez még ugyanaz a vacsora, ahová Jézust meghívták a 14.-ik fejezet elején. Ő néha a tanítványaihoz, néha pedig a farizeusokhoz szól. E fejezet elején a tanítványainak beszél.

Majd szólt a tanítványaihoz is: „Volt egy gazdag ember, akinek volt egy sáfára. Ezt bevádolták nála, hogy eltékozolja a vagyonát.

Ezért előhívatta, és így szólt hozzá: Mit hallok rólad? Adj számot a sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.

Erre a sáfár így gondolkozott magában: Mit tegyek, ha uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem bírok, koldulni szégyellek.

Tudom már, mit tegyek, hogy amikor elmozdítanak a sáfárságból, legyen, aki befogadjon házába.

Azután egyenként magához hívatta urának minden adósát, és megkérdezte az elsőtől: Mennyivel tartozol az én uramnak?

Az így felelt: Száz korsó olajjal. Erre azt mondta neki: Vedd az írásodat, ülj le gyorsan, és írd ötvenet.

Azután a másiktól is megkérdezte: Te mennyivel tartozol? Az így válaszolt: Száz kórus búzával. Erre így szólt hozzá: Vedd az írásodat, és írd nyolcvanat.

Az ura pedig megdicsérte a hamis sáfárt, hogy okosan cselekedett, mert e világ fiai a maguk nemében okosabbak, mint a világosság fiai.

Én is mondom nektek: szereztek magatoknak barátokat a hamis mammonnal, hogy amikor elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.

Jézus példabeszéde a sáfárságról szól. Az első dolog, amit erről a sáfárról mondhatunk, hogy mindene ami volt az az ura tulajdona volt, tehát az ura vagyonát tékozolta.

Ennek alkalmazása az, hogy Isten sáfárokká tett minket, és mindenünk ami van, az igazából az Isten tulajdona. A Biblia azt mondja, hogy „az Úré a föld minden gazdagságával együtt.” Isten abban a kiváltságban részesít engem, hogy felügyeljem azt, ami az övé, ugyanakkor mindenért felelősséggel is tartozom neki.

Ha te magadat Jézus Krisztus szolgájaként látod, akkor természetes dolog, hogy mindened, ami van az az Övé, és semmit sem mondasz magadénak.

Egy másik példázatot is mondott a sáfárról Jézus. Az úr egy távoli országba utazott, és mindenét rábízta a felügyelőkre, egyiknek 5 talentumot adott, a

másiknak kettőt, a harmadiknak egyet. Amikor visszajött, akkor el kellett számoljanak azzal, hogy mit tettek az úr vagyonával.

Ezt a felügyelőt azzal vádolták, hogy eltékozolta az úr javait, ezért aztán el kellett számoljon mindennel.

A Biblia szerint egy nap mindnyájan ott fogunk állni Isten előtt, és el kell számoljunk azzal, hogy mit tettünk a földi életünk alatt.

A 2 Korintus 5.-ik fejezetében Pál azt mondja, hogy mindnyájan Krisztus ítélőszéke előtt fogunk állni. Azt is tudjuk, hogy a munkánk alapján fognak minket megítélni. Sok minden el fog égni a tűzben ezek közül, de a megmaradókért jutalmat kapunk majd.

A történetbeli felügyelő tudta, hogy bajban van, mert bűnösnek találtatott az ura tulajdonának tékozlása miatt, és tudta, hogy el fogja veszíteni a munkahelyét. Mindez aggodalommal töltötte el, mert tudta, hogy nem bír kapálni, és a kéregetést pedig szégyenli. Aztán egy tisztességtelen ötlete támadt, és behívatta urának adóseit, majd csökkenteni kezdte ezek kötelezettségeit az urával szemben.

Ebben a történetben az úr valószínűleg egy ingatlantulajdonos volt, aki a bér fejében a termés egy részét kérte cserébe. Az emberek gyakran a földön megtermelt búzában vagy olajban fizették meg a bért. A kötelezettségek csökkentésével az embereket saját maga felé akarta lekötölni úgy, hogy miután kirugják a munkájából, egy ideig meg tudjon élni ezekből az emberekből. A felügyelő a jövőjét próbálta biztosítani a még meglevő pozíciójának előnyeit kihasználva.

Eddig világos a történet, de a következő sorban az Úr megdicséri a tisztességtelen sáfárt. Miért?

Megérteném, ha az Úr azt mondaná, hogy vessétek ki azt a hamis sáfárt az adósok börtönébe, amíg mindenért meg nem fizet. De az Úr megdicsérte őt! Vajon miért?

Nem a cselekedete, és nem is a tisztessége, hanem az előrelátása miatt. Azért a bölcsességért, amivel a jelenlegi helyzetét arra használta ki, hogy a bizonytalan jövőjét bebiztosítsa. A példabeszédekben Salamon azt mondta:

Eredj a hangyához, te rest, figyeld, hogy mit tesz, és okuld!

Bár nincs vezére, előjárója vagy uralkodója,

mégis biztosítja a kenyérét nyáron, begyűjti eledelét aratáskor.

A hangya valami módon tudja, hogy az idő nem mindig lesz ilyen szép, és jönni fog a tél, a hideg, és akkor már nem fog tudni kimozdulni, és ételt keresni. Ezért aztán tudja, hogy most, nyáron kell összegyűjtenie annyit, amivel át tud telelni. Másszóval, használd ki a jelen lehetőségeit arra, hogy a jövőre felkészülj. Ez volt a sáfár bölcsességének lényege is.

Mi is tudjuk, hogy egy napon meg fogunk halni, és azt is tudjuk, hogy semmit sem vihetünk magunkkal. Azt is tudjuk, hogy a mennyországi kincseket most kell összegyűjtsük, kihasználva a kínáló alkalmakat. Tudjuk, hogy meztelenül jöttünk a világba, és ugyanúgy fogunk távozni is innen. Semmit sem hoztunk, és teljesen biztos, hogy nem is fogunk vinni semmit.

A mennyországra most tudok felkészülni, és ezt mondja Jézus is: *szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonnal*, használjátok a rendelkezésekre bocsájtott pénzt oly módon, hogy örökkévalóan kamatozzon nektek. Úgy fektessétek be a Isten országába, hogy amikor az utatok végére értek, akkor befogadjanak az örökkévaló hajlékba.

Biztos vagyok benne, hogy Istennek érdekes könyvelése van. Pál apostol megköszönte a filippiek által küldött ajándékokat, és azt mondta:

Nem mintha az ajándékot kívánnám, hanem azt kívánom, hogy bőségesen kamatozzék az a ti javatokra.

Megköszönte az ajándékot, de nem azért, mert különösen szüksége volt arra, hanem azért, mert a Pál általa tanított emberekért járó áldás az adakozók számlájára lesz írandó, mivel ők támogatták Pál feléjük történő szolgálatát.

A pénz egy hatalmas lelki gazdagság forrása lehet, ha megfelelően használjuk. Lehet áldás és lehet átok, attól függően, hogy hogyan használják. Az ember által elérhető legnagyobb teljhatalom forrása lehet, de nagyon gyakran okoz teljes bénulást. Jézus pontosan e bénulással kapcsolatban figyelmeztet.

A mennyországba való érkezésnek igen érdekes vetülete lesz, hogy sok olyan emberrel fogunk találkozni, akiket sohasem láttunk, és mégis közünk lesz ahhoz, hogy ők odakerültek. Lehet, hogy egy afrikai benszülött a mennyországba való bejutás után megkérdezi, hogy miként kerültem én ide? Isten felnyitja a könyvét, és azt fogja mondani, hogy a te misszionáriusodat Chuck Smith támogatta, és amikor ő megérkezik, akkor őt keresd. És amikor odajon hozzám örvendezve, akkor én csak állok, és azt fogom kérdezni: „Ki vagy te?” És akkor kiderül minden.

De hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hisznek? Hogyan is higgyenek abban, akit nem hallottak? Hogyan hallják meg igehirdető nélkül?

És hogyan hirdessék, ha nem küldettek el? Így van megírva: „Milyen kedves azoknak a jövedele, akik az evangéliumot hirdetik!”

Az elküldésben is részt tudunk venni, így hát használjátok ki a hamis mammon adta lehetőségeket.

A következő versben Jézus a mennyországba való belépésről beszél, és ismerteti e példázat alkalmazását:

Aki hû a kevesen, a sokon is hû az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az. Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hûek, ki bízta rátok az igazit?

Ha jelenleg dollárokat hamisítotok, akkor a nagyobb lehetőségekkel még hamisabbak lesztek. A hamis mammon nem igazi gazdagság, mert a rozsdá és a moly megrághatja, a bankok tönkre mehetnek, nagyon sok módon eltűnhet ez a hamis mammon. Az igazi kincsek az Isten országában vannak, és azok örökkévalóak.

*És ha a másén nem voltatok hűek, ki adja oda nektek azt, ami a tietek?”
„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.”*

Megosztott hűség nem létezik.

Hallották mindezt a farizeusok is, akik pénzsóváarak voltak, és kigúnyolták őt. Ő pedig ezt mondta nekik: „Ti igazaknak tartjátok magatokat az emberek előtt, de Isten ismeri a szíveteket.

Nagyon sokszor az emberek megpróbálják előttem igazolni tetteiket. De én nem vagyok senki bírója, nem kell előttem semmit igazoljál, mert Isten az, aki ismeri a szívedet. A farizeusok mindig szerették igazolni magukat az emberek előtt.

*Mert ami az emberek előtt magasztos, Isten előtt utálatos.”
„A törvényt és a prófétákat Jánosig hirdették, azóta az Isten országának örömhírét hirdetik, és mindenki erőnek erejével törekszik feléje.*

János idejéig a törvény és a próféták „uralkodtak”, de János azt hirdette, hogy eljött az Isten országa. Jézus is arról prédikált, és mindenki arrafele törekszik.

De hamarabb elmúlik az ég és a föld, mint hogy a törvényből egyetlen vessző is elveszne.

Azt mondta, hogy a törvény Jánosig tartott, mégsem fog egyetlen vessző sem elveszni a törvényből.

Valószínű, hogy nézeteltérések voltak a farizeusok és Jézus között az elválással kapcsolatban. Az egyik iskola, amely Halel rabbit követte nagyon népszerű volt. Ez úgy értelmezte a válási törvényt, hogy a feleségben található tisztátalanság bármi lehetett, és ez okot adhatott a válásra. Ha a feleség túl sok sót tett a levesbe, már az is ok lehetett a válásra. A válási törvény ilyenfajta liberalizálása azt jelentette, hogy a férfi bármilyen oknál fogva elválhatott a feleségétől. Majdnem olyan rossz volt, mint a mai világban.

Jézus szó szerint értelmezte a törvényt, és ezután ezt mondja:

Aki elbocsátja feleségét, és mást vesz el, házasságtörő, és aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz el, szintén házasságtörő.”

„Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, hogy bár csak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehulló morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá, és nyaldosták a sebeit.

Egyesek szerint ez egy példázat, de Jézus nem mondta ezt. Én sem hiszem, hogy ez csak egy példázat lenne, mert egyetlen példázatban sem nevezett meg senkit, de ebben a történetben Lázárt megnevezi.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is, és eltemették.

Figyelemre méltó, hogy nem azt mondta, hogy a koldust is eltemették. Abban az időben a koldusokat a Tofet völgyébe dobták, amely a Sion hegy mellett terült el, ahol állandó tűz égett, és abban egyszerűen csak elégették a szegényeket, mint a szemetet.

Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte a tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujjá hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban.

De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrődsz.

Ezen felül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

Ő pedig így szólt: Akkor arra kérek, atyám, hogy küldd el őt apám házához; mert van őt testvérem, beszéljen a lelkükre, nehogy ők is ide kerüljenek, a gyötrelem helyére.

Jézus itt a pokolról tanít, a Hádésről, amely a föld középpontjában található. Amikor Jézustól jelet kívántak, ezt válaszolta

Ez a gonosz és parázna nemzedék jelt követel, de nem adatik neki más jel, csak a Jónás próféta jele.

Mert ahogyan Jónás három nap és három éjjel volt a hal gyomrában, úgy lesz az Emberfia is a föld belsejében három nap és három éjjel.

Jézus tehát beazonosította a helyet, és azt is tudjuk, hogy Jézus leszált a pokolba, amikor meghalt és Isten beteljesítette ezt a próféciaát is.

Mert nem hagysz engem a holtak hazájában, nem engeded, hogy híved leszáljon a sírba.

Péter az Apostolok cselekedeteinek második fejezetében ezt mondja:
De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára;
ezért előretekintve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást.
Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten.

Később Pál az efezusiaknak írt levele 4.-ik fejezetében írja:
Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek.”
Az pedig, hogy „felment”, mi mást jelent, mint azt, hogy le is szállt a föld gyomrába.
Péter azt mondja, hogy *így ment el a börtönben levő lelkekhez is, és prédikált azoknak, akik egykor engedetlenek voltak.*

Az Írások szerint Jézus halála és temetése és az ezt követő feltámadása előtt a Hádész, vagyis a pokol két részre volt osztva. Az egyikben Ábrahám vigasztalta azokat, akik odakerültek: pl. az angyalok által odavitt szegény embert is. Mivel vigasztalta őket? Isten ígéretével, amely szerint a Messiás el fog jönni, hogy kiszabadítsa őket.

A Zsidó levél 11.-ik fejezetében Ábrahámról és a többi szentről van szó:
Hítben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígérek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.
Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.
És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.
Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.

Ábrahám vigasztalta őket, hogy Isten meg fogja tartani az ígéretét a Messiáson keresztül. És egy napon a dicsőség előntötte a pokol minden részét, amikor Jézus megérkezett, és elmondta, hogy „Bevégeztetett, megváltattatok a bűneitekből”. És feltörte a pokol kapuit, és amikor felment innen, kiszabadította a foglyokat.

Jézus Krisztusra vonatkozó próféciát olvashatunk az Ézsaiás 61-ben is:
Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.
És pontosan ezt is tette. Ezért írja Máté, hogy
A sírok megnyíltak, és sok elhunyt szentnek feltámadt a teste.
Ezek kijöttek a sírokból, és Jézus feltámadása után bementek a szent városba.

Ekkor a pokol egyik részlege kiürült. A másik részleg is ki fog ürülni egy napon. Ez volt az a hely, ahol a gazdag ember gyötrődött a lángokban. Krisztus

ezeréves uralmának végén a halál és a Hádész ki fogják adni a halottaikat, és ezek mind az Isten Nagy fehér trónusa előtt fognak állni.

Ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, azt a tűz tavába vetették. Ez a gyehenna, a második halál.

A pokol valóban nem örökkévaló, mert az ezeréves uralom után megszűnik. A gyehenna az a hely, amelyet Jézus külső sötétségként írt le, ahol sírás és fogcsikorgatás van, és ahol a tűz sohasem alszik ki.

A Jelenések Könyvében a gyehennáról ezt olvashatjuk: *gyötrődésük füstje száll felfelé örökkön-örökké.*

Értelmezzétek ahogy akarjátok, de ne kérjétek arra, hogy megváltoztassam. Mert Isten azt mondta, hogy *ha valaki elvesz e prófétai könyv igéiből, attól az Isten elveszi osztályrészét az élet fájából.*

„De ez szörnyű” – mondják egyesek. Egyetérték, és pont ezért nem szándékozok odamenni.

Gyakori téves kérdés: „Hogyan tud egy szerető Isten örökkévaló büntetésre adni embereket?”

A kérdés maga hibás, mert az általunk szolgált szerető Isten egyetlen embert sem küldött a pokolba, és nem is fog soha. A valóság az, hogy Ő a szabad akaratunk megszegésén kívül minden egyebet megtett azért, hogy ne kerülhessünk a pokolba. A szeretet Istene a Fiát küldte a keresztre, hogy az ember ne kelljen bekerülni a pokolba.

Jézus az elveszettekért jött, és Isten mindent megtett, de az ember a saját akaratának következtében megy a pokolba. A kérdés helyesen így hangzik: „Hogy lehet az ember annyira eszetlen, hogy saját választása miatt a pokolba kerüljön, amikor Isten mindent megtett, hogy megóvja ettől?” Mert ez az igazság.

Még néhány dolog a Hádészről. Nem lehet egyik részlegből átmenni a másikba. Ábrahám azt mondta, hogy *köztünk és köztetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.*

A tudat és emlékezőképesség is rendelkezésre áll ott: a gazdag ember emlékezett földi jólétére, és testvéreire.

Nagyon érdekes, hogy volt egy ember, akit Betániában Lázárnak hívtak, és nagyon beteg volt. A lánytestvérei sürgősen üzentek Jézusért, aki a Jordánnál volt akkor, hogy jöjjön hamar, mert Lázár beteg. De Jézus két napig még ott maradt a Jordánnál, és utána elindultak Lázárhoz. Jézus azt mondta, hogy ő alszik.

„Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.”

A tanítványok ezt felelték rá: „Uram, ha elaludt, meggyógyul.”

Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól.

Amikor beértek a városba Márta kifutott Jézus elé és azt mondta:

Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.”

Jézus ezt mondta neki: „Feltámad a testvéred!”

Márta így válaszolt: „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.”

Jézus ekkor ezt mondta neki: „Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is, él;

és aki él, és hisz énbennem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?”

Radikális kijelentés, amely megosztotta az embereket: voltak akik hittek, és voltak akik nem. Vagy van reményed az örök életre, vagy nincs.

Márta így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.”

...

Jézus - még mindig mélyen megindulva - a sírhoz ment: ez egy barlang volt, és kő feküdt rajta.

Jézus így szólt: „Vegyétek el a követ.” Márta, az elhunyt testvére így szólt hozzá: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.”

Jézus azonban ezt mondta neki: „Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?”

Elvették tehát a követ, Jézus pedig felemelte a tekintetét, és ezt mondta: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál.

Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz, csak a körülálló sokaság miatt mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.”

Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!”

Nemcsak egyszerűen azt mondta, hogy „Jöjj ki!”, mert akkor az egész temető elindult volna. Vigyázni kell, amikor ilyen hatalom áll rendelkezésedre. És Lázár kijött a sírból.

A farizeusok megtudták ezt, és tanácskoztak, hogy megölik Jézust. Lehet, hogy ennek a gazdag embernek a testvérei is közöttük voltak. Ábrahámnak igaza volt, mert még akkor sem hittek, amikor halottat feltámadni láttak. Mert Lázár visszajött a halálból, de ez sem tette hívővé a farizeusokat. De voltak mások, akik látták ezt, és hinni kezdtek.

A világ összes bizonyítéka sem fog meggyőzni, ha előre eldöntötted, hogy nem fogsz hinni. A Jézusban való hit egy választás következménye, és ha úgy döntesz, hogy nem akarsz hinni, akkor semmi sem fog meggyőzni.

Én a hitet választom: hiszek Jézusban, és ezáltal soha sem fogok meghalni....Tudtam, hogy furcsa vagy, mondják egyesek. De én ezt úgy értettem, hogy nem fogok meghalni, csak elköltözni ebből az öreg sátorból egy új, gyönyörű házba, amit az Úr számomra elkészít.

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra?

És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.

Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.

Azért sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felölteni rá mennyből való hajlékunkat,

ha ugyan nem bizonyulunk felöltözve is mezíteleneknek.

Mert mi is, akik e sátorban vagyunk, megterhelten sóhajtozunk, minthogy nem szeretnénk ezt levetni, hanem felölteni rá amazt, hogy a halandót elnyelje az élet.

Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.

Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól;

mert hitben járunk, nem látásban.

De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.

Ha majd egy napon azt olvassátok az újságban, hogy Chuck Smith meghalt, el ne higgyétek. Hibás tudósítás. A helyes így hangzana: Chuck Smith elköltözött a régi, elhasznált sátrából egy gyönyörű, új hajlékba, amelyet Isten készített számára, és ez egy örökkévaló mennyei hajlék.

Jézus most a tanítványaihoz fordul:

Azután így szólt tanítványaihoz: „Lehetetlen, hogy botránkozások ne essenek;

Amíg ebben a világban élünk, mindig lesznek támadások, mindig lesznek emberek, akik el akarnak buktatni titeket. Lehetetlen ezek nélkül leélni egy életet, mert az emberek megkérdőjelezzik a hitedet, kigúnyolják a Krisztusban levő életedet.

de jaj annak, aki által esnek.

Nem lehet buktatók nélkül élni, de jaj annak, aki el akar gáncsolni titeket.

Jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakába, és a tengerbe vetik, mintsem egyet is megbotránkoztasson a kicsinyek közül.

Nagyon súlyos dolog valakinek a Jézusba vetett hitét megtámadni, vagy azon mesterkedni, hogy elbuktassad őt. Egy másik esetben ugyanezzel kapcsolatban Jézus azt mondta, jaj annak, aki egy kisgyereket akar megfosztani a Jézusban való tiszta és egyszerű hitétől.

A nagytudósú teológusok gyakran azzal vádolnak, hogy túl egyszerű evangéliumot hirdetek. Istennek adok hálát, hogy ilyen váddal illetnek, remélem,

hogy így is van. Remélem, hogy mindig egyszerű evangéliumot fogok hirdetni, mert az a probléma, hogy az emberek bonyolulttá akarják tenni azt, amit Isten olyan egyszerűre teremtett, hogy egy gyerek is megértheti, és ezáltal megszabadulhat bűneitől.

Tetszik nekem a Jézus által használt hasonlat. A hatalmas malomkövet hozzákötik a fickó nyakához, és belöki a Galileai-tengerbe. Jobb ha ezt történik vele, minthogy megbotránkoztassa a kicsinyeket.

Vigyázzatok magatokra!” Ha vétkezik ellened atyádfia, figyelmeztess, és ha megbánja, bocsáss meg neki.

A figyelmeztetésnek megvan a maga helye és ideje. Bocsáss meg azoknak, akik megbánják. De nincs szó arról, hogy meg kellene azoknak bocsájtani, akik nem bánják meg, amit tettek. Szerintem nem kell azoknak megbocsájtani. Micsoda?? Hát hadd kérdezzek valamit? Isten megbocsájt-e megbánás hiányában? Én egyetlen ilyen esetről sem tudok.

Jézus azt mondta, hogy ha nem bánjátok meg bűneiteket, el fogtok veszni. Tehát a megbánás szükséges a megbocsájtáshoz. Ha azt akarom, hogy mások megbocsássanak, akkor megbánást kell tanusítsak. Isten nem fog megbocsájtani megbánás nélkül, és nem is várja el tőlünk, hogy megbánás nélkül megbocsássunk. De ha megbánják, akkor meg kell bocsássatok.

És ha naponta hétszer vétkezik ellened, és hétszer tér vissza hozzád ezt mondva: Megbántam - bocsáss meg neki.”

Ez aztán a nehéz dolog! Azt gondolhatod, hogy nem volt őszinte, mert csak kihasznál téged. Ennek ellenére meg kell bocsáss neki. Erre nem vagyok képes csak akkor, ha az Úr segít nekem. Az apostolok is ezt érzhatték.

*Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a hitünket!”
Az Úr ezt válaszolta: „Ha olyan hitetek volna, mint egy mustármag*

Szerintem itt gyakran azt a hibát követjük el, hogy a hit mennyiségében gondolkozunk, és azt mondjuk, hogy a mustármag az milyen picike. De Jézus nem azt mondta, hogy a mustármag nagyságához hasonló mennyiségű hitetek legyen, hanem azt, hogy ha olyan hitetek volna, mint egy mustármag. Nem is tudtam, hogy a mustármagnak van hite.

Az Úr ezt válaszolta: „Ha olyan hitetek volna, mint egy mustármag, és így szólnátok ehhez a vadfügefához: Szakadj ki gyökerestől, és gyökerezz meg a tengerben - az engedelmeskedne nektek.”

Valóban a mustármag igen kicsi, és amikor elültetik, akkor földet húznak rá, és ott kicsírázik. Aztán elkezd nőni, és a nagyságához képest hegy nagyságú földet

mozgat meg ahhoz, hogy bokorrá fejlődjön. Tehát a magban egy olyan életfilozófia van elrejtve, amely hegyeket tud megmozgatni.

Én is szeretném, hogy az Úr megnövelje a hitemet. De ez a hit dolog nagyon nehéz is tud lenni, mert sokszor mi magunk akarjuk előállítani a saját hitünket. Ez viszont lehetetlen.

Gyakran nagy büntudatunk keletkezik, mert valaki azt mondja nekünk, hogy „sikerülne ez neked, ha elég hited volna”, „nem lennél ilyen beteg, ha igazán hinnél”. De az embereknek pont akkor van a legnagyobb együttérzésre szükségük, amikor betegek, gyengék, vagy éppen maguk alatt vannak. Az ilyen kijelentések egyáltalán nem segítenek, akárcsak Jób vigasztalói sem segítettek rajta.

Nem tudom előállítani a hitemet, mert ez az Isten ajándéka. Az 1 Korintus 12-ben a Szentlélek ajándékainak sorában áll. Dicsőséges dolog, amikor Isten beülteti a szívedbe ezt a hitet, de ha nem, akkor nem tudom, hogy mit tehetsz. Az a megfelelő hozzáállás, amit a tanítványok is tanúsítottak: „Uram, növeld a hitünket!”

Most Jézus arról szól, hogy mit jelent az Úr szolgájának lenni:

„Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás és legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz!

Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál!?

Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki? Nem hiszem.

Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”

Amikor befejezünk egy szolgálatot, és nagyon elfáradunk, és az Úr még egyet ad, van úgy, hogy meg sem bírok mozdulni a fáradtságtól. De mégis elmegyek a kórházba, imádkozok értük, bátorítom őket, aztán hazafelé majdnem elalszom, és otthon amikor bedőlök az ágyba vajon azt gondolom-e, hogy Uram, látod, milyen jó vagyok, látod mit tettem érted. Most már megérdemlem, hogy megáldj, mert olyan jó vagyok. De az Úr azt mondja, hogy ez legyen a hozzáállásod: *Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.* Szolga vagyok, és az a dolgom, hogy engedelmeskedjek az Uramnak. Nem az, hogy dicsőséget, hátbaveregetést, dicséretet vadásszak.

Azt mondják, hogy nem könnyű engem vezetőnek elfogadni, mert nem szoktam hátbaveregetni az embereket. Tudom, hogy ez nehézséget okoz a házasságunkban, és Isten segítségével próbálok változni. Tudom, hogy ez az én hibám, mert a feleségem nem a szolgám, hanem a társam. Nagy hibám, hogy nem mutatok iránta elég elismerést azért a sok jó dologért, amivel megáld.

Egyszerűen csak elfogadom, és nehezemre esik megdicsérni a főztjét. Szeretném, ha dícsérgetném, de sajnos ez nem így van. Ha viszont odaégeti a répát, akkor azonnal szóvá teszem. Mitől vagyok ilyen ostoba, hogy nem tudom ezt megtanulni?

Mégis, szolgálaként nem kell ezeket a dícséreteket vadászni, mert csak azt teszem, ami a kötelességem.

Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak.

Tetszik nekem ez a történet, mert ismét láthatjuk, hogy mennyiféle képpen munkálkodott Jézus az emberek között. Sohasem dolgozott sablonosan, mert nem azt akarta, hogy rituálékat és formaságokat vegyünk figyelembe, hanem azt akarta, hogy szabadon elfogadjuk Isten különböző fajta munkálkodásait.

Egy másik esetben odament egy leprás, leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, ha akarod, megtisztíthatsz.” Jézus kinyújtotta a kezét, megérintette őt, és ezt mondta: „Akarom. Tisztulj meg!” És a lepra azonnal letisztult róla.

Itt viszont egymástól távol álltak, és szó sincs arról, hogy Jézus megérintené őket. Csak egyszerűen odakiáltottak neki, és Jézus visszakiáltott, hogy menjenek, és mutassák meg magukat a papnak.

A 3 Mózes 13-ban le van írva, hogy mit kell tenni a leprás gyógyulás esetén: meg kell mutassa magát a papnak, aki elkülöníti őt egy házban 7 napig, és ha az ismételt vizsgálat sem mutat új sebet, akkor a pap megtisztultnak nyilvánítja őt. Ekkor két galambot hoz a paphoz, az egyiket feláldozzák, és a vérének egy vízzel teli medencébe engedik. A másik galambot belefürösztik ebbe, és elengedik. Ezután a gyógyult ember visszatérhet a közösségébe.

A tisztulás első lépése tehát az, hogy megmutatták magukat a papnak. Nem azt olvassuk, hogy azonnal meggyógyult a tíz leprás, hanem azt, hogy menet közben gyógyultak meg. Hitben indultak el, de mire odaértek, meg voltak gyógyulva.

Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt.

A zsidók elszigetelték magukat a szamaritánusoktól, és a szamaritánusok is a zsidóktól. De a nyomoruság gyakran összezárta őket. És csak egy adott hálát a gyógyulásáért.

Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?”

Ez a mondat arra utal, hogy az Úr elvárja tőlünk a hálaadást, amely válasz az Ő munkálkodására.

*Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?”
És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”*

Nemcsak gyógyulásban részesült, hanem megváltásban is.

Amikor a farizeusok megkérdezték tőle, hogy mikor jön el az Isten országa, így válaszolt nekik: „Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá.

Azt sem mondhatják: Íme, itt, vagy íme, ott van! - Mert az Isten országa közöttetek van!”

Az Isten országa minden olyan emberben benne van, aki alárendelte magát Istennek. De itt Jézus magára utalt, mert Ő volt az az ember, aki tökéletesen alárendelte magát Isten akaratának.

A tanítványoknak pedig ezt mondta: „Jönnek majd napok, amikor szeretnétek akár egyetlen egyet is látni az Emberfiának napjai közül, de nem láttok.

Ha ezt mondják majd nektek: Íme, ott, vagy íme, itt van, ne menjetek oda, és ne fussatok utána!

Mert ahogyan a villám cikázik, és az ég aljától az ég aljáig egyszerre villan fel és fénylik, úgy jön el az Emberfia is az ő napján.

Előbb azonban még sokat kell neki szenvednie és megvettetnie ettől a nemzedéktől.

És amint Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia napjaiban is:

ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, egészen addig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába. Azután jött az özönvíz, és elpusztított mindenkit.

Éppen úgy lesz, mint ahogy Lót napjaiban történt: ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek;

de amely napon Lót kiment Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és elpusztított mindenkit.

Mit mond itt Jézus? Amikor ismét visszatér a földre az emberek ugyanúgy fognak mindent csinálni, mint minden más napon.

Nem hiszem, hogy Isten ítélete azelőtt érkezne a földre, mielőtt az egyházát kivinné innen. Nem hiszem, hogy az egyház el fogja szenvedni Isten haragját, amelyet a Biblia a Nagy Megpróbáltatásként ír le. Lót egy klasszikus példája

annak, hogy az Isten képes kimenteni az igazat, és ugyanakkor a gonoszokat itt tartja az ítélet napjáig, amint ezt Péter is írja, a második levelében.

Ugyanígy lesz azon a napon is, amelyen az Emberfia megjelenik.

Aki azon a napon a háztetőn lesz, a holmija pedig a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye, és aki a mezőn lesz, az se forduljon vissza.

Emlékezzetek Lót feleségére!

Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt.

Mondom nektek: azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvételik, a másik pedig ott hagyatik.

Két asszony örül ugyanott, az egyik felvételik, a másik pedig ott hagyatik.

(Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvételik, a másik ott hagyatik.)”

Azok pedig ezt kérdezték tőle: „Hol, Uram?” Ő pedig így felelt: „Ahol a tetem, oda gyűlnek a saskeselyűk is.”

Ezt a részt elég nehéz értelmezni. Alapvetően két különböző értelmezés létezik. Vannak akik úgy értelmzik, hogy akit elvisznek az gondban lesz, mert ítéletre viszik el. Azt állítják, hogy az Armagedon-i ütközetbe viszik őket, ahol a halottak testén a saskeselyűk lakmározni fognak.

A másik értelmezés szerint ez az egyház elragadtatását írja le, amikor felvitetnek az igazak, hogy megmeneküljenek a Megpróbáltatás időszakától. Látható, hogy a két értelmezés egymástól homlokegyenest eltér.

A második értelmezés szerint az elragadtatás áldást jelent, mert nem kell kiállni a Megpróbáltatás időszakát a földön.

Az első értelmezés problémája az, hogy a sasok nem szoktak emberi testekből lakmározni, hanem élő állatokra vadásznak. A dögkeselyűk azok, akik emberi húst is esznek. Az eredeti görög szó „sas”-t jelent, de akik az első értelmezést szorgalmazzák, azok keselyűnek fordítják a szót. Ez viszont helytelen fordítás.

Akkor pedig mit jelent az, hogy „Ahol a tetem, oda gyűlnek a sasok is.”? Egyesek szerint ez Jézus Krisztus testét jelenti, és ahol az Ő teste, oda gyűlnek össze a sasok, az Ő győzedelmes szentjei.

A két értelmezésből csak egyik lehet igaz, és ilyenkor a leghelyesebbnek azt vélem, hogy elraktározom mindkettőt magamban, és további információt várok a döntéshez.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

18. Fejezet

Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.

Gyakran jönnek hozzám az emberek majdnem félájultan az előttük tornyosuló akadályok, dilemmák miatt, és csak ömlik belőlük a problémák és nehézségek áradata. Mikor végre vesznek egy kis levegőt, és megkérdezem, hogy imádkoztál-e ezzel kapcsolatban, a válasz: „Nem, nem, de sürgősen tennünk kell valamit...” Az Úr viszont azt mondja, hogy imádkoznunk kell, és nem belefáradni.

Az Úr nem figyelmeztet minket hiába, habár én sokszor gondoltam ennek az ellenkezőjét. Végül pontosan azon a területen keveredtem bajba, amivel kapcsolatban figyelmeztetett, de én nem halgattam rá.

Az Írásokban is mindig abba a bajba keveredtek bele a királyok, amikkel kapcsolatban figyelmeztetést kaptak az Úrtól. Isten tudja, hogy mi vár ránk, és nem véletlenül figyelmeztet, nem véletlenül bátorít.

Ez a példázat is egy olyan területéről szól, amelyet az emberek elhanyagolnak, és ezért elbuknak, ahelyett, hogy imádkoznának.

Ebben a példázatban nem szabad azt a hibát elkövetni, hogy hasonlatokban gondolkodunk, mert Jézus először is egy gonosz bíróról szól.

A rómaiak által kinevezett bírók nagyon tisztességtelenek voltak. Van egy görög kifejezés, amely azt jelenti, hogy tiszteletbeli bíró, viszont egy kicsi módosítással rabló bírót jelenthet. A görög klasszikusok gyakran ezt a második változatot használták, mert mindegyik bírót le lehetett fizetni, olyan gonoszul használták ki a pozícióikat.

Jézus erről a bírótípusról beszél

Ezt mondta: „Az egyik városban volt egy bíró, aki az Istent nem félte, az embereket pedig nem becsülte.

Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.

Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.”

Azután így szólt az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró!

Óvatosan kell értelmezni ezt a példabeszédet, mert a hamis bíró nem jelképezi Istent. Jézus gyakran ellentétekkel szemléltette a mondanivalóját, és itt sincs szó hasonlatról, hiszen nem hasonlíthatja az Istent egy érzéketlen, hamis bíróhoz.

Az ellentét lényege pedig ez: ha egy gonosz, érzéketlen, Isten félelem és becsület nélküli embert meggyőz egy özvegyasszony kitartása, akkor mennyivel inkább szolgálhat Isten igazságot a kiválasztottainak.

Vajon az Isten nem szolgál-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá, ha várakoztatja is őket?

Mondom nektek, hogy igazságot szolgálhat nekik hamarosan.

Jézus nem azt tanítja, hogy addig imádkozz újból és újból Istenhez, amíg megadja az általad óhajtott választ. Azt mondja, hogy igazságot szolgálhat hamarosan azoknak, akik Őt hívják segítségül.

Nem kell állandóan nyaggatni Istent, mert ha az ügyünk igaz és egyenes, akkor Isten csak arra vár, hogy megnyisd az imával az ajtót, hogy aztán azt tehesse, amit mindig is tenni akart.

Meg vagyok győződve, hogy Isten már jóval azelőtt tudja, hogy mire van szükségem, mielőtt még az nekem eszembe jutna. Azt is tudja, hogy mire lesz szükségem 6 hónap múlva, 5 év múlva. Az ima nem információszolgáltatás Istennek, mert Jézus azt mondta, hogy az Atyátok már azelőtt tudja, hogy mire van szükségetek, mielőtt kérnétek azt.

Mégis gyakran úgy hangzik az imánk, mint egy szükséglista. Ez nevetséges dolog, mert Istennek nincs szüksége semmilyen információra, hisz Ő tud mindent.

Isten szeret engem, mert Ő az én mennyei Atyám, és leginkább az én **örökkévaló**, nem pedig az időszakos jólétem érdekli Őt. Vannak dolgok, amikről én azt gondolom, hogy egy időre igen jók lennének számomra, de Isten tudja, hogy az örökkévalóság szempontjából ezek elásnának engem. Megpróbálom informálni Őt az időszakos szükségleteimről, de Ő mindig csak az örökkévaló javamat tartja szem előtt.

Ha kitartással és nyaggatással imán keresztül meg tudnám Őt győzni, akkor az azt jelentené, hogy saját magamnak okoznék nehézséget és fájdalmat. Isten annál jobban szeret, minthogy engedné magát eltéríteni az életemre eltervezett tökéletes tervétől azért, hogy olyan imáimra válaszoljon, amelyek nincsenek összhangban az örökkévaló tervével.

Nem is akarom, hogy Isten megváltoztassa a tervét az én kitartó kéréseim miatt. Az életemre az Ő tökéletes akaratát szeretném.

Az ima nem arról szól, hogy az én akaratom legyen meg itt a földön, hanem arról, hogy Isten akaratát legyen meg a földön.

Az igazi imádság Isten akaratával kezdődik, amelyet Ő a szívembe helyez, és én ezt visszamondom neki az imámban. Ezáltal megnyitom számára az ajtót, hogy azt tegye, amit már úgyis tenni szeretett volna, de nem teszi meg az én akaratom ellenére.

Isten szabad akaratot, választási lehetőséget adott nekünk, és Ő ezt nem fogja visszavonni. Ezért az ima tudja megnyitni az ajtót ahhoz, hogy Ő megtehesse az életünkben azt, amit akar.

János 15.-ik fejezetében, ahol a hívő és Krisztus közötti kapcsolatról van szó, Jézus azt mondta, hogy

Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvelek titeket arra, hogy elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérte az Atyától az én nevemben, megadhassa nektek.

Megadhassa nektek, de nem kell megadja. Ez az ajtó megnyitását jelenti, hogy Isten a szabad akaratunk megvonása nélkül munkálkodhasson az életünkben. A legbölcsebb imánk így szólhat: „Istenem, munkálkodj az életemben a te tökéletes akaratod szerint, tedd azt az életemmel, amit Te szeretnél.” Szerintem gyakran behatároljuk Isten az imáinkkal, és korlátokat állítunk fel neki, mint ahogy Izrael gyermekei tették.

„Istenem, nagy szükségem van 100 dollárra, mert ki kell fizessem a számláimat”. Miért nem azt imádkozzuk, hogy „Uram, tudod, hogy mire van szükségem, küldd el nekem.” Lehet, hogy 100 helyett 1000-et akar adni. Nem mindig jó ha részletekbe menően imádkozunk.

Éveken keresztül imádkoztam, hogy 250 ember legyen a gyülekezetemben. Gondoltam, hogy ez egy ideális méret, de Istennek más tervei voltak, amiről nekem fogalmam sem volt. Bárcsak megérthetnék, hogy mennyire szeret minket az Atya, bárcsak bíznánk az életünkkel kapcsolatos bölcs terveiben, és elköteleznénk magunkat neki mondván: „Atyám, tégy akaratod szerint, benned bízom.”

Nem mindig értem azokat a nehézségeket és megpróbáltatásokat amelyeken keresztül kell menjek, és van amikor kiáltok a nyomorúságomból, de mégis mindig eszembe tartom, hogyha mindez érthetetlen is számomra, mégis Uram, csak munkálkodj tovább.

A feleségem is ezt mondja: „Ha kiáltok, toporzékolok, mérgelődök, bármit is mondok, ne engedd, hogy többé egyetlen falat csokit is bevegjek a számba.” És ehhez hasonlóan: „Uram, bárhog is kiáltok, toporzékolok, ordítok, ne tégy semmit, ami a Te akaratoddal ellentétes. Legyen meg a Te akaratod.”

Jézus tehát nem azt mondja, hogy Isten olyan mint ez a hamis bíró, hanem éppen azt, hogy teljesen ellentétes vele. Ha egy ilyen embert meg lehet győzni, akkor Isten annál is inkább igazságot szolgáltat a gyermekeinek.

Aztán ezt kérdezi:

De amikor eljön az Emberfia, vajon talál-e hitet a földön?”

Máté 24.-ik fejezetéből tudjuk, hogy:

Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül.

Ez a mondat és az előző kérdés összefügg.

Szerintem a történelem legnehezebb időszakában élünk akkor, ha egy kitartó és elszánt keresztény életet akarunk élni. Nem hiszem, hogy bármikor is volt ennyi szabadon választható kísértés az orrunk elé tálalva. A média, a filmek, a TV, a magazinok mind tele vannak szexuális vágykeltéssel, ugyanakkor pedig a morális tartásunk leáldozóban van.

Nagyon időszerű Jézus kérdése, hogy vajon talál-e majd igaz hitet a földön amikor visszatér?

Némely elbizakodott embernek, aki igaznak tartotta magát, a többieket pedig lenézte, ezt a példázatot mondta:

„Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő.

A farizeus megállt, és így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember: rabló, gonosz, parázna, vagy mint ez a vámszedő is.

Böjtölök kétszer egy héten, tizedet adok mindenből, amit szerzek.

A vámszedő pedig távol állva, még szemét sem akarta az égre emelni, hanem a mellét verve így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Mondom nektek, ez megigazulva ment haza, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, aki pedig megalázza magát, felmagasztaltatik.”

Nagyon nehezemre esik távol tartani magamtól ezt a farizeusi hozzáállást, amikor az egyházra nézek. Azt szeretném mondani, hogy „Uram, köszönöm neked, hogy ez a gyülekezet nem olyan, mint a többi, mert nem kéregetünk pénzt az emberektől, nem akarjuk elhitetni az emberekkel, hogy mi milyen jók vagyunk.” Őszintén, a szívemben megköszönöm, hogy nem vagyunk olyan rosszak, mint a többiek... és látjátok, máris problémát okoz számomra ez a példázat.

De rájövök, hogy mennyire szükségem van Isten kegyelmére, mert nem az én igaz munkám eredménye ez. Soha nem mondom Istennek, hogy „Uram, nézd, mi mindent csinállok érted, mennyi sok órát dolgoztam neked ezen a héten, nézd, hogy mennyi áldozatot hoztam érted.” Jézus ezt mondta erről

Ki az közületek, aki ezt mondja szolgájának, amikor az szántás és legeltetés után megjön a mezőről: Jöjj ide hamar, és ülj az asztalhoz!

Nem azt mondja-e inkább neki: Készíts nekem valami vacsorára valót, övezd fel magadat, és szolgálj fel nekem, míg eszem és iszom, te majd azután egyél és igyál!?

Vajon megköszöni-e annak a szolgának, hogy teljesítette, amit parancsolt neki?

Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.”

Soha sem próbálok az elvégzett munka alapján közelíteni Istenhez, mert ez egy csapda. Néha ugyan lehet, hogy büszkén megyek Istenhez, de máskor úgy érzem, hogy semmit sem tettem, és akkor nem akarnék a szeme elé kerülni, ha ez lenne a kritérium. Ezért aztán mindig az Ő kegyelme és irgalma alapján közelítek hozzá.

Az igazságszolgáltatás azt jelenti, hogy azt kapod, amit megérdemeltél, de ennek alapján sohasem közelítek hozzá, mert lehet, hogy megadja...Inkább azt kérem, hogy legyen irgalmas hozzám, mert az irgalom azt jelenti, hogy nem azt kapom, amit megérdemlek. És aztán kérem az Ő kegyelmét, mert az pedig azt jelenti, hogy azt is megkapom, amit nem érdemeltem meg, hanem egyszerűen csak Isten nekem adja az Ő nagy szeretete miatt.

*Ezután kisgyermeket is vittek, hogy megérintse őket. Amikor a tanítványok ezt meglátták, rájuk szóltak,
Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.
Bizony, mondom néktek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.”*

Nagyon szeretem megfigyelni a gyerekeket. Oly nagy szépség és már-már szent és isteni légkör öleli körül a kisgyereket. Ma, amikor együtt ebédeltünk az unokáimmal, olyan gyönyörű volt, ahogy Istennek hálát adtak az ételért. Oly gyönyörű és tiszta volt, ahogy megnyitották a szívüket Isten előtt.

Úgy tűnik, hogy minden kisgyerekekben nagyon tiszta megérezés található. Amikor azt látom, hogy valakitől kezdenek elhúzódni a kisgyerekek, akkor elkezdek gyanakodni. Ez a kutyák esetében is igaz, mert ők is jó ítélőképességgel rendelkeznek.

Jézust mindig érdekelték a gyerekek, és Márknál olvashatjuk, hogy amikor a tanítványai visszatartották tőle a kicsiket, akkor haragosan rájuk szólt, hogy ne tiltsák el tőle őket.

Akkor egy előkelő ember megkérdezte tőle: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus ezt válaszolta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, tiszteld apádat és anyádat!”

Ő pedig így szólt: „Ezt mind megtartottam ifjúságomtól fogva.”

Amikor Jézus ezt hallotta, így szólt hozzá: „Még egy fogyatkozás van benned: add el minden vagyonedat, oszd szét a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj, és kövess engem.”

Az pedig, mikor ezt meghallotta, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Jézus ezt látva, így szólt: „Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van.

Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.”

Akik pedig ezt hallották, megkérdezték: „Akkor ki üdvözülhet?”

Ő így felelt: „Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.”

Ismét figyelniünk kell arra, hogy ne értsük félre Jézust. Ez a gazdag ifjú megkérdezte, hogy mit tegyen, hogy ilyen minőségű élete legyen, mint Jézusnak, akinek az élete átszelte az idő dimenzióit egészen az örökkévalóságba nyúlva.

Jézus pedig ezt felelte:

„Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, egyedül csak az Isten.

Ne ugorjatok rögtön arra a következtetésre, hogy Jézus azt mondja, hogy „én nem vagyok Isten.” Ha figyelmesen megnézik, rá fogtok jönni, hogy pont ennek az ellenkezőjét állítja.

Vagy azt mondja, hogy „én nem vagyok jó”, vagy azt, hogy „én vagyok az Isten”. Ezt a kérdést pontosan azért tette fel, hogy növelje az ifjú megértését: „Jónak mondtál engem, de miért?” „Örökkévaló életet keresel, és jónak mondasz engem. Miért mondasz jónak, ha csak az Isten jó egyedül?”

Mert az az életminőség, amire vágysz csak Istenben található meg.

Emlékezzetek, amikor Péterrel beszélt Jézus:

Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”

Jézus így válaszolt neki: „Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér fedte fel ezt előtted, hanem az én mennyei Atyám.

Az ifjúnak is ezt mondja: „Isteni megnyilatkozásból tudod, hogy jónak kell nevezd, mert csak egy jó van, az Isten.”

Utána felsorolja neki Jézus az utolsó öt parancsolatot, amelyek, az embernek az emberekkel való kapcsolataira vonatkoznak. Ezeket mind megtartotta, és Jézus azt mondta, hogy adja el mindenét, és ossza szét a szegényeknek.

Ismét egy figyelmeztetés, hogy félre ne értsük ezt. Vajon azt kérdezi-e Jézus, hogy a szegénység hiányzott-e számára? Nem, mert mindnyájan nagyon könnyen szegénnyé tehetjük magunkat. Lépünk vissza: miért mondasz engem jónak? Csak egy jó van, az Isten.

Jézus szavaink lényege: „jőjj, kövess engem.” Azt mondja neki, hogy az a problémája, hogy az Isten nincs az élete középpontjában. Van valami más, amely körül az élete forog, és az ő esetében ez a pénz és a gazdagság volt. Jézus az élete középpontját érintette meg, és azt mondja neki, hogy nem az igazi Istenben hiszel. Kövess engem, és hagyd ott ezt a hamis istent.

Krisztus ugyanezt mondaná nektek is. Azt mondaná, hogy menj,... majd rámutatna az életetek azon területére, amely megakadályozza hogy teljes mértékben Őt kövessétek. Lehet, hogy a sportkocsidat kell eladnod, vagy lehet, hogy egyesek még a tanulmányaikat is abba kellene hagyni, mert ez olyan fontossá vált számukra, hogy a teljes életük e körül forog. Nem azt jelenti, hogy ezeket a dolgokat később nem lehet az életünk részévé tenni, de nem lehetnek a középpontban. Én kell ott legyek, mondja Jézus. „Jöjj, kövess engem.”

A fiatalember pedig szomorúan távozott, de nem szabad arra következtetni, hogy elveszett volna. Lehet, hogy találkozunk vele a mennyországban, lehet, hogy nem. Lehet, hogy szomorkodott, mert nem tudta, hogy most mit csináljon, de lehet, hogy később mindenét szétosztotta a szegények között, és követte Jézust. De lehet, hogy szomorúságában azt gondolta, hogy túl nagy ár ez, nem tudom megtenni.

Jézus ezt látva, így szólt: „Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van.”

A gazdagság nagyon hatalmas isten tud lenni az ember életében, könnyen rabjává válhat az ember, és nehéz tőle szabadulni.

*Akik pedig ezt hallották, megkérdezték: „Akkor ki üdvözülhet?”
Ő így felelt: „Ami lehetetlen az embereknek, az Istennek lehetséges.”*

Amikor Izraelbe utazunk, az idegenvezetők gyakran azt állítják, hogy egy kis városkapunak az a neve, hogy a Tű Foka. Ez ugyanolyan kitalált történet, mint legtöbb, amit ezek a fickók mesélnek. Persze, őket azért fizetik, hogy úgy tűnjön, hogy mindent tudnak, ezért aztán olyan dolgokat is elmesélnek, amiről fogalmuk sincs.

Mivel már hosszú ideje járok oda, van olyan látványosság, amelyről már 4-5 féle változatot hallgattam meg, mert minden idegenvezető mást mondott, úgyhogy nem nagyon megbízhatóak. Az archeológusok is igen sokat találgatnak mind a mai napig.

Például a milánói katedrálisban az egyik idegenvezető egy vitrinben levő csontvázra rámutatva azt mondta, hogy ez Péter koponyája, amelyet a keresztrefeszítése után elhoztak és megőriztek. Az egyik látogató pedig azt felelte, hogy „a minap Rómában egy katedrálisban jártunk, és ott is megmutattak nekünk egy koponyát, amiről azt állították, hogy az is Péteré volt.” Az idegenvezető pedig: „Kisebb volt, mint ez?” „Igen.” „Hát akkor az Péternek a gyerekkori koponyája volt.”... Mindenre lesz magyarázatuk.

Az egyik jeruzsálemi kapunak az alján egy kis nyílásra mutatva azt állítják, hogy az a Tű Foka. Olyan kicsi, hogy le kell hasalni, hogy átmászhas rajta, de egy teve sohasem férne át rajta. Mégis azt állítják, hogy volt egy kis kapu, és este,

amikor már a városkapukat becsukták, és az ember később érkezett a városfalhoz, akkor az egyetlen mód az volt a bejutásra, hogy a tevéről minden terhet levettek, letérdeltették, és előlről húzták, hátulról tolták, és kínkeservesen, nagy nehezen valahogyan átnyomták a nyíláson, a Tű Fokán.

De ez nem igaz. Jézus azt mondta, hogy az ember számára lehetetlen. Sokan azt akarják elhinni, hogy sok keserves munkával és erőfeszítéssel megválthatják magukat. Ez nem lehetséges. Nem tudod megváltani magadat a világ összes erejével, kínjával sem, mert az embernek ez lehetetlen. A saját munkád alapján nem juthatsz soha a mennyországba, de Istennek hála, Istennel minden lehetséges.

*Ekkor így szólt Péter: „Íme, mi elhagytuk mindenünket, és követtünk téged.”
Ő pedig ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért,
hogy ne kapná vissza sokszorosát már ebben a világban, a jövőendő világban pedig az örök életet.”*

Mindezeket csak az Isten országa érdekében kell elhagyni, ha szükséges.

Azután maga mellé vette a tizenkettőt, és így szólt hozzájuk: „Most felmegyünk Jeruzsálembe, és az Emberfián beteljesedik mindaz, amit a próféták megírtak.

A Jeruzsálem felé vándorlásuknak végső szakaszában vannak, és a Jordántól indulnak felfelé a Páska ünnepére, ahol az Írások be fognak teljesedni. De nem az Isten országának megalapítására vonatkozó próféciák fognak beteljesedni, mint ahogy azt a tanítványok gondolták, és nem azok, amelyek Dávid trónjáról szólnak, hanem azok, amelyek arról szóltak, hogy a pogányok kezére adatik, kigúnyolják, megvetik, és leköpi, ahogy Jeremiás megírta.

Az Ézsaiás 53-ban és a Dániel 9-ben olvashatjuk, hogy megostorozzák, megölik, és a harmadik napon fel fog támadni.

*A pogányok kezébe adják, kigúnyolják, meggyalázzák, leköpi,
és miután megostorozták, megölik, de a harmadik napon feltámad.”
Ők azonban semmit sem fogtak fel ezekből. Ez a beszéd rejtve maradt előlük, és nem értették meg a mondottakat.*

Hiába mondta el mindezt nekik Jézust, ők mégsem értették, mert annyira el voltak vakulva attól, hogy vele együtt uralkodhatnak majd.

Mindez nagy bátorítás számomra, mert láthatjuk, hogy Jézus által kiválasztott emberek sem voltak lelki óriások, nem voltak tökéletes emberek, és nem láttak bele a lélek dolgaiba. Pont olyan emberek voltak mint mi magunk, mert Isten hétköznapi embereket használ.

Történt pedig, amikor Jerikóhoz közeledett, hogy egy vak ült az út mellett, és koldult.

Ez nem a Márk evangéliumában található Bartimeus, és nem is a Máté evangéliumában található vak ember.

Ebben az esetben Jézus a Jerikóba való beérkezésekor találkozott a vakkal, a másik két esetben pedig akkor, amikor Jerikót éppen elhagyni készült.

Hallotta, hogy sokaság megy el mellette, kérdezősködött, hogy mi ez. Megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra.

Ő már hallott Jézusról. Én úgy gondolom, hogy mindenki, akinek valamilyen betegsége van gyógyulásban részesülhet. De a mai világban a sarlatánok tömkelege található, és a beteg ember minden lehetőséget megpróbál megragadni, és ezért ki is tudják használni azok, akik hamis reményt árulnak nekik.

A vak már halhatott Jézusról, és ezért

így kiáltott fel: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Akik elöl mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

Jézus megállt, és megparancsolta, hogy vezessék hozzá. Amikor közel jött, megkérdezte tőle:

„Mit szeretnél, hogy mit tegyek veled?”

Ő így válaszolt: „Uram, hogy lássak!”

Jézus ezt mondta neki: „Láss! A hited megtartott.”

És azonnal megjött a szeme világa, és követte őt, dicsőítve az Istent. Amikor ezt látta az egész nép, dicsőítette Istent.

Ezt figyeljétek jól meg. Jézus azt mondta, hogy

Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.”

Ha az emberek folyamatosan azért dicsérgetnek, mert te olyan csodálatos és kiváló személy vagy, akkor jobb ha megvizsgálod, hogy hogyan engeded a világosságodat ragyogni. Bizonyára helytelenül teszed, mert önmagadra vonod az emberek figyelmét.

Jézus úgy munkálkodott, hogy amikor az emberek meglátták, hogy a vak ember Jézust követte, akkor Istent kezdték dicsőíteni.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA

19. Fejezet

Ezután Jerikóba ért, és áthaladt rajta.

Élt ott egy Zákeus nevű gazdag ember, aki fővámszedő volt.

Jerikó városa egy oázis volt, egy üdülő város. Jeruzsálemben a tél gyakran hideg tud lenni, néha még havazik is, de lent Jerikóban az időjárás télen is ideális. Napközben majdnem mindig süt a nap, alig esik egész évben, de mivel kb. 300 méterrel a tengerszint alatt van, ezért aztán lépten-nyomon forrásokba és patakokba botlik az ember. Az ártézi kutakból hatalmas mennyiségű tiszta víz tör elő, és mivel még télen is 25-30 fok van nappal, ezért a terület hihetetlenül dús növényzettel van megáldva. Az év 12 hónapja ideális a növénytermesztésre, és gyönyörű citrusok nőnek arra felé.

Ezen adottságok miatt a gazdagok üdülővárosa lett, sok gazdagnak saját téli háza volt ott. A vámszedők is gazdagok voltak, így Jerikó tele volt vámszedőkkel és farizeusokkal.

Zákeus, a fővámszedő nem ismerte Jézust, ezért szeretne volna valahogy megnézni, hogy ki Ő.

Szerette volna látni, hogy ki az a Jézus, de kistermetű lévén, nem láthatta a sokaságtól.

Fővámszedőként ő volt az egyes számú közellenség, ezért nem mert a tömeggel keveredni, mert az emberek halálra verték volna.

Ezért előre futott és felmászott egy vadfügefára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.

Amikor Jézus odaért, felnézett, és így szólt hozzá: „Zákeus, szállj le hamar, mert ma a te házában kell megszállnom.”

Érdekes, hogy Zákeus nem ismerte Jézust, de Jézus ismerte, és a nevéen szólította őt. János azt mondja, hogy *Jézus ismerte mindnyájukat, és nem volt szüksége arra, hogy bárki tanúskodjék az emberről, mert ő maga is tudta, hogy mi lakik az emberben.*

Azt is tudta, hogy mi volt Zákeus szívében.

Jézus több más úton is mehetett volna Jeruzsálembé, de szerintem azért jött erre, mert tudta, hogy ennek az embernek a szíve vágyik Isten után. Kitérőt tett azért, hogy találkozzon Zákeussal.

Ekkor sietve leszállt, és örömmel befogadta.

Valószínű, hogy azért, mert tudta, hogy ezzel felingereli a farizeusokat.

Ezen a ponton az ajtó bezárul előttünk, nem jutottunk be a vacsorára és nem halljuk a beszélgetéseket sem, de minden kétséget kizáróan Jézus az élet értelméről, Isten országáról kezdett beszélgetni Zákéussal, próbára téve az ő szívét és lelkét.

Mi a házon kívül állunk, és csak a farizeusok morgolódását halljuk azzal kapcsolatban, hogy Jézus hogyan mehetett be egy ilyen bűnös házába.

Akik ezt látták, mindnyájan zúgolódtak, és így szóltak: „Bűnös embernél szállt meg.”

A sokaság kint várta, hogy Jézus ismét visszatérjen hozzájuk, és lehet, hogy néha egy-egy harsány nevetést hallottak a házból.

Miért, azt hiszed, hogy Jézus nevetett? Úgy bizony, biztos vagyok benne, hogy kiváló humorévéke volt. El nem tudom képzelni, hogy mindig rezzenéstelen arca lett volna.

Szerintem az egyháztörténelem egyik legszomorúbb időszaka volt az, amikor a rezzenéstelenséget a lelkiséggel tették egyenlővé. Ha mosolyogtál, akkor az már szentségtörésnek számított. A papok fekete palástot viseltek, különösen komoly hangon szólaltak meg, és mindenki igen lelki embereknek gondolta őket.

Jézus úgy viselkedett, mint egy hétköznapi ember, együtt nevetett a tanítványokkal, és rácsapott a válukra, annyira élvezhette a nevetést. Igazi férfi volt.

De aztán voltak csendes időszakok is, amikor nem hallottak semmit a kívülállók. Jézus ekkor beszélt Zákéussal, és ekkor mutatta be neki Isten országát.

És íme, most ismét kitárulnak az ajtók, és az alacsony Zákéus ott áll az Úr előtt és felnéz rá:

Zákéus pedig előállt, és ezt mondta az Úrnak: „Uram, íme, vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.”

Jézus így felelt neki: „Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia.

Kétféleképpen nézhetjük ezt. Ebben a kijelentésben, hogy *Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fia*, egy kis szatirikus vonás is keveredhetett, mert amikor azt hallod, hogy egy zsidó a vagyona felét odaadja valakinek, akkor tudhatod, hogy üdvössége lesz a házának.

De szerintem a második értelmezés jobb, amely szerint *Ma lett üdvössége ennek a háznak: mivelhogy ő is Ábrahám fiává vált.*

Mindkét fordítás elfogadható.

Pál szerint nem Ábrahám fizikai leszármazottjai fogják örökölni az Isten országát, hanem az ő lelki örökösei. Mi tehát lelki örökösei vagyunk Ábrahámnak, és Jézus is ezt tanítja itt, hogy az ebben az emberben levő hit útján vált ő is Ábrahám fiává.

Voltak olyan zsidók, akik azt mondták Jézusnak, hogy az ő atyjuk Ábrahám. Jézus azt válaszolta, hogy ha Ábrahám lenne az atyjuk, akkor ismernék Őt, mert: *Mielőtt Ábrahám volt, én vagyok.* De, a ti apátok az ördög, mondta Jézus, ti nem vagytok Ábrahám fiai.

Mi, az egyház vagyunk Ábrahám lelki gyerekei és örökösei is. De ezt a gondolatot nem lehet továbbfűzni, azt állítva, hogy az egyház veszi át Izrael helyét. Nem, az egyház nem Izrael, mert Isten az ígéreteihez híven fog eljárni Izraellel kapcsolatban.

Aztán Jézus a morgolódo tömeghez így szólt:

Mert az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.”

Azért morgolódtok, mert egy bűnös vendége voltam, de pontosan azért jöttem, hogy megkeressem és megváltsam a bűnösöket.

Amikor pedig ezeket hallották, még egy példázatot is mondott, mert közel volt Jeruzsálemhez, és azt gondolták, hogy azonnal meg fog jelenni az Isten országa.

Hallották, hogy Zákeus azt mondta, hogy a vagyona felét a szegényeknek adja. Jézus elfogadta ezt, ugye? A gazdag ifjúnak viszont azt mondta, hogy mindenét adja a szegényeknek. Zákeus pedig csak a felét ajánlotta fel, és Jézus azt mondta, hogy üdvössége lett ennek a háznak. Nem az a lényeg, hogy mindent odaadjak azért, hogy Jézust kövessem, hanem arról van szó, hogy nem engedhetem, hogy a gazdagság istenné váljék az életemben.

Senki sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat megveti: nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak

Jeruzsálemhez közeledtek, és az emberek azt gondolták, hogy ott Isten országát alapítja meg, annak ellenére, hogy Jézus arról beszélt, hogy kicsúfolják, megvetik, leköpi, megölik. A következő példázatot azért mondta, hogy megértsék, hogy az Isten országa később fog eljönni a földre:

Így szólt tehát: „Egy nemes ember távoli országba utazott, hogy királyi méltóságot szerezzen magának, s úgy térjen vissza.

Érdekes megjegyezni, hogy Arkilész, a római prokurátor is Jerikóban építette meg a palotáját. Nem sokkal ezen események előtt elment Rómába, hogy megszerezze magának a királyi címet, mert azt gondolta, hogy a prokurátor egy méltóságán aluli cím. Csak a római szenátus nevezhette ki királynak, ezért odament, és az itteni ügyeit és a vagyonát az alattvalóira hagyta, hogy ők vezessék a provinciát.

Azonban mások is Rómába mentek, és Arkilész ellen beszéltek a szenátusban, és végül még a prokurátor címét és pozícióját is elvesztette, akárcsak Heródes Antipász, aki ugyanilyen okok miatt ment Rómába, és végül Galliába száműzték. Ezért lehet, hogy Jézus ebben a példázatban olyan eseményekről beszél, amelyről mindannyian tudtak.

Hívatta tíz szolgáját, átadott nekik tíz minát, és azt mondta nekik: Kereskedjetek (foglaltok el magatokat), amíg vissza nem jövök.

Nincs értelme hátradőlve ücsörögni, és azt mondani, hogy „minek folytassam a tanulmányaimat, az Úr úgyszólván vissza fog jönni.” Nem arra kell a alapozzuk az életünket, hogy az Úr egy bizonyos időn belül el fog jönni, hanem az eljöveteleig el kell foglaljuk magunkat. Minden pillanatban várunk kell az eljövetele, és nem szabad annyira belevevesszünk az evilági dolgokba, hogy ne tudjunk mindent abbahagyni egy pillanat alatt. Az időnket bölcsen kell felhasználnunk az Úr szolgálatában, és nem kell tétlenül üldögélnünk, amíg az Úr eljön, és elvisz minket innen.

Polgártársai azonban gyűlöltek őt, ezért küldöttséget menesztettek utána, és azt üzenték: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk.

Amikor pedig megszerezte a királyi méltóságot és visszatért, magához hívatta azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja: ki hogyan kereskedett.

Megjelent az első, és azt mondta: Uram, minád tíz minát nyert.

Az erre így szólt: Jól van, jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött.

Aztán jött a második, és jelentette: Uram, minád öt minát nyert.

Éhhez pedig így szólt: Uralkodj te is öt városon.

Megérkezett a harmadik is, aki így beszélt: Uram, itt a minád. Egy kendőbe kötve őriztem.

Féltem ugyanis tőled, mivel könyörtelen ember vagy: azt is behajtod, amit nem fektettél be, és learatod azt is, amit nem vetted el.

Ekkor az így szólt hozzá: A saját szavaid alapján ítélek meg, gonosz szolga! Tudtad, hogy én könyörtelen ember vagyok, behajtom azt is, amit nem fektettem be, és learatom azt is, amit nem vettem el?

Miért nem tetted hát a pénzedet a pénzváltók asztalára, hogy amikor megjövök, kamatostul kapjam meg.

Az ott állóknak pedig ezt mondta: Vegyétek el tőle a minát, és adjátok annak, akinek tíz minája van.

Mire ezt mondták neki: Uram, annak tíz minája van!

*De ő így válaszolt: Mondom nektek, hogy akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól még az is elvételik, amije van.
Ellenségeimet pedig, akik nem akarták, hogy királlyá legyek felettük, hozzátok ide, és vágjátok le itt előttem.”*

Akik azt mondják, hogy nem engedjük, hogy Jézus uralkodjon fölöttünk, azokat ítéletre viszik majd, és elpusztítják. Azokat pedig, akikre rábízta a vagyonát, a tetteik alapján fogják megítélni. Érdekes, hogy a jó munkájuk ajándéka a királyságban levő vezető hely lesz akkor, amikor az Úr eljön uralkodni a földre.

A Jelenések könyvében a thiatirai gyülekezetnek mondja Jézus, hogy hatalmat ad nekik a pogányok felett. Az első fejezetben pedig ezt olvassuk:
Jézus Krisztustól, a hû tanútól, aki elsõszülött a halottak közül, és a föld királyainak fejedelme; aki szeret minket, és vére által megszabadított bûneinktõl, aki országá népévé tett minket, papokká az Isten, az õ Atyja elõtt

Az 5.-ik fejezetben pedig ezt:
*Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megöleltél és véreddel vásároltad meg õket Istennek minden törzsbõl és nyelvbõl, minden nemzetbõl és népbõl;
és királysággá és papokká tetted õket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”*

Az egyház tehát uralkodni fog az Úrral a földön. Lehet, hogy uralkodni fogunk tíz, öt vagy két városban annak függvényében, hogy milyen hûek voltunk abban, amit most ránk bízott Isten.

Miután ezeket elmondta, továbbhaladt Jeruzsálem felé.

A Jerikóból Jeruzsálembe vezető út igen hosszú emelkedő, mert kb. 300 méterrel a tengerszint alatról kb. 800 méterre a tengerszint fölé kell felmenni.

Amikor közel ért Betfagéhoz és Betániához, az Olajfák hegyénél elküldött tanítványai közül kettőt, és ezt mondta nekik:

„Menjétek a szemben fekvő faluba, és amikor beértek, talátok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még nem ült ember: oldjátok el, és vezessétek ide. Ha pedig valaki megkérdezi tőletek: Miért oldjátok el? - mondjátok ezt: Az Úrnak van szüksége rá.”

Ekkor a küldöttek elmentek, és mindent úgy találtak, ahogyan megmondta nekik. Miközben eloldották a szamárcsikót, gazdáitól ezt kérdezték tőlük: „Miért oldjátok el a szamárcsikót?”

Ők így feleltek: „Mert az Úrnak van szüksége rá. Azután elvezették azt Jézushoz, felsőruhájukat ráterítették a szamárcsikóra, és felültették rá Jézust.

Amint ment tovább, az emberek az útra terítették felsőruhájukat.

Mikor pedig már közeledett az Olaj-fák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve fennhangon dicsérni kezdte Istent mindazokért a csodákért, amelyeket láttak, és ezt kiáltották: „Áldott, a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”
A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!”
De ő így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”
Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemeid előtt.”

Jézus számárháton történő dicsőséges bevonulása Zakariás 9. fejezetének próféciája:

Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.

A Király egy olyan számarcsikón ül, amelyet még nem törtek be, ezáltal is bemutatván, hogy a természet fölött is uralma van.

A bevonulása során a tanítványok elkezdik énekelni a 118.-ik zsoltárt. Ez egy Messiási zsoltár, amelynek a 22.-ik versében található a Jézusra vonatkozó prófécia:

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő.
Az ÚRtól lett ez, csodálatos a mi szemünkben.

Amikor Salamon építtette a templomot, akkor az összes építőkövet a templom helyétől távol faragták ki. Még a mai napon is lehet látni a kőbánya helyét a Moríjja hegyen, és be is lehet menni abba a hatalmas bányába, amely a hegy gyomrában található Jeruzsálem alatt.

A bánya végül egy hatalmas völgyé vált, elválasztva Jeruzsálemet a Moríjja hegy magasabban fekvő részeitől.

A Moríjja hegy csúcsát később Golgotának nevezték el, mert a kőbányászat nyomán a hegy teteje egy koponyaalakzattá vált. A golgota szó jelentése koponya.

A történet úgy szól, hogy amikor a templom építő köveit kifaragták a bányában, akkor mindenikre egy jelet véstek, és aztán elküldték a templom építkezésének helyszínére, ahol aztán mindenféle habarcs nélkül illesztették őket a helyükre. Egyetlen kalapácsütés vagy vésőhang sem lehetett a templom közelében, ezért aztán már a bányában tökéletesre kellett faragni az építőköveket.

A történet szerint egyszer megérkezett az építkezésre egy olyan építőkő, amelyet nem ismertek fel, nem értették, hogy hová kell azt illeszteni, ezért aztán félretették, és azt gondolták, hogy a bányában hibát követtek el. Azután még

évekig építették a templomot, végül befejezték, és eljött a felavatás ideje. De hiányzott egy kő: az épület alapköve.

Az építők üzentek a bányába, hogy készen állnak a felavatásra, de nem találják az alapkövet. Azt üzenték vissza a bányából, hogy azt már korábban elküldték. Az építők továbbra sem találták azt, amíg végül egy fickó a bokrok között, a hatalmas gaz közepette, megtalálta az építők által korábban félredobott alapkövet. És így elkezdődhetett a felavatási ünnepség.

Igy szól a történet. Hogy igaz-e vagy nem, nem tudom.

De a 118.-ik zsoltárban található az utalást erre

Az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Jézus a sarokkő.

A judaista egyházi rendszer építői félredobták Őt, mégis, amint Jézus mondta *én ezen a kősziklán építem fel egyházamat, és a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta.*

Tovább a zsoltárban

Ez az a nap, amelyet az ÚR elrendelt, vigadozzunk és örüljünk ezen!

Milyen napról van szó? Az a nap, amikor az Isten a Királyt beiktatja tisztségébe.

Majd a kiáltások:

Ó URam, segíts meg! Ó URam, adj szerencsét!

Áldott, aki az ÚR nevében jön!

Ez volt hát az a zsoltár, amelyet a tanítványok harsányan énekeltek:

„Áldott, a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben békesség, és dicsőség a magasságban!”

A farizeusok tudták, hogy ez egy Messiást váró ének, és ezért

A sokaságból néhány farizeus ezt mondta neki: „Mester, utasítsd rendre tanítványaidat!”

De ő így válaszolt: „Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.”

Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta,

és így szólt: „Bár felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat!

Az Úr napján, amikor örülni és vígadozni kellene, legalább ezen a napon ismernéd fel a békességre vezető utat. Bárcsak tudnád, hogy Isten ezt a napot jelölte ki arra, hogy újból békességet teremtsen az emberekkel! Bárcsak tudnád, hogy Neki kell ezért átadnod az életedet!

De most már el van rejtve a szemeid elől.

Jézus először is a vakságuk miatt sír, és ennek a tragikus következményei miatt:

Mert jönnek majd reád napok, amikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak; földre tipornak téged és fiaidat, akik benned laknak, és nem hagynak belőled követ kövön, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

Negyven év múlva, K.sz. 70-ben Titusz a római sereg élén megtámadta Jeruzsálemet, és egymillió embert ölt meg miközben porig rombolta a várost. A Heródes által épített gyönyörű templom a földdel lett egyenlővé! Jeruzsálem összes gyönyörű és hatalmas műemléke is porrá vált.

Jézus, amint erre a dicső városra tekintett, sírt, mert tudta, hogy el fog pusztulni a benne lakó emberekkel együtt.

Azért történt ez, mert a város lakói nem ismerték fel meglátogatásuk idejét, az Úr napját, Aki a Messiást küldte el hozzájuk, hogy megváltsa Izraelt.

E nap előtt Jézus semmiféle Messiássá nyilvánítást nem engedett meg, csak egyes embereknek egyenként fedte fel ezt, gyakran arra figyelmeztetve őket, hogy senkinek ne mondják el.

Ezen a napon viszont bátorítja az emberek tömeges megnyilvánulását és ráül a számárra, hogy Zakariás próféciáját beteljesítse. Ez a nap 173.880 nappal K.e. 445. év március 14-e után történt, amikor is Ahasvérus király kiadta a rendeletet Jeruzsálem újjáépítésére. Dániel szerint hatvankét hetes és hét hetes után, azaz 490 év múlva, vagyis pontosan 173.880 nappal később, K.sz. 32 március 6-án jött el AZ A NAP, amelyet az Úr adott.

De ahelyett, hogy örvendezetek volna, inkább elutasították Őt, és mivel Ő tudta, hogy megvetik és keresztre feszítik, sírt az Ő vakságuk, és ennek pusztító következményei miatt.

Azután bement a templomba, és kezdte kiűzni az árusokat, ezt mondva nekik: „Meg van írva: És az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.”

Azt gondolom, hogy ha Jézus ma visszajönne az egyházához, akkor hatalmas tisztogatást végezne. Venné a csaló leveleket, amelyeket ezek a TV-ben megjelenő evangelisták és gyógyítók írnak, és kettészakítaná.

Érdekes, hogy az általam kapott levelek közül azokban, amelyek a Hit Missziótól, a Hit evangelizációtól, a Hit stb.-től jönnek, mindig pénzt kéregetnek. Azon tűnődöm, hogy mibe vetik ezek az emberek a hitüket? Ha Isten erejét, és munkálkodását akarják elhozni nektek, hogyhogy nincs elég hitük arra, hogy a repülőflottájukat az Úrban tartsák fenn, és nem az embereknek kiküldött csaló levelekkel.

Az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek.

Köszönöm az Úrnak, hogy nem vagyok olyan, mint mások...Látjátok, hogy milyen nehéz egyenesnek megmaradni...Szomorú és tragikus, hogy mi mindent tettek és tesznek emberek Jézus Krisztus nevében. Az egyház sötét anyagi oldala, a professzionális csalások – tragikusak és szomorúak.

Istenem, imádkozunk azért, hogy tarts távol minket ettől a csapdától, attól, hogy a saját ambícióink miatt túl messzire nyújtózkodjunk, és ezáltal pénzügyi nyomást okozunk azért, mert életben akarunk tartani olyan programokat, amelyeket nem Te adtál. Atyám, köszönjük, hogy bőven megáldottad a mi gyülekezetünket, köszönjük, hogy sokkal többet adtál, és hogy e fölülleg segítségével a világ minden részébe el tudjuk juttatni a Te Igédet.

Mennyire jó, hogy sohasem kell kérjünk senkitől, és csak Benned lehet minden bizodalomunk. Felismerjük Uram, hogy ez a te munkád, Te tetted, és köszönjük, Uram, hogy sokkal áldottál meg, és ezért nem estünk kísértésbe, hogy mindenféle tisztességtelen módszert használjunk a pénz megszerzéséhez. Istenem imádkozom azokért, akik ebbe a csapdába estek, hogy tudasd velük a ferdítéseiket, csalásaikat és hazugságaikat, hogy maguk is megláthassák, hogy milyen csalárd úton járnak, és ezáltal a Benned való bizodalom útjára lépjenek.

Ezután naponként tanított a templomban. A főpapok, az írástudók a nép vezetőivel azon voltak, hogy elveszítsék; de még nem találták meg a módját, hogy mit tegyenek vele, mert az egész nép - hallgatva őt - rajongott érte.

Jézus nagyon népszerű lett, és figyelemmel hallgatták Őt az emberek. A vezetők viszont eldöntötték, hogy el fogják veszíteni Őt.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 20-21. Fejezet

Jézus életének utolsó hetében vagyunk Jeruzsálemben. Ezen a héten világ minden tájáról az emberek Jeruzsálembé vándorolnak, hogy megünnepeljék a Páska ünnepét.

Vasárnap megtörtént Jézus dicsőséges bevonulása, hivatalosan elutasították, és utána megtisztította a templomot, és kiűzte onnan a pénzváltókat. Átvette a hatalmat az Atyja Házában, és naponta ott tanított.

Történt az egyik napon, hogy miközben a templomban tanította a népet, és hirdette az evangéliumot, odaléptek a főpapok és az írástudók a vénekkel együtt,

A teljes vallásos hatalom felvonult: a főpapok, akik főleg a szaduceusok voltak, az írástudók, és a vének.

és megkérdezték tőle: „Mondd meg nekünk, milyen hatalommal cselekszed ezeket, vagy ki adta neked ezt a hatalmat?”

Bizonyára még mindig mérgesek, mert Jézus kiűzte a pénzváltókat, megtisztította a templomot, és átvette a hatalmat. Ez felbőszítette őket, mert a főpapok összejátszottak a pénzváltókkal és a kereskedőkkel.

Azt remélték, hogy olyan vádak tudnak felhozni ellene, amellyel halálra ítélik, és arra vártak, hogy kijelenti: „Én vagyok a Messiás, Az Isten az Atyám, és Ő adta a hatalmat nekem.”

Jézus azt mondta a templomra, hogy „az Atyám háza”, és ha kijelentné, hogy Ő a Messiás, akkor istenkáromlással vádolhatják, és azonnal elítélhetik. De még nem jött el az Ő órája, ezért nem adott közvetlen választ a kérdésre:

Ő pedig így válaszolt nekik: „Én is kérdezek tőletek valamit; mondjátok meg nekem:

Vajon a János keresztsége mennyből való volt-e vagy emberektől?”

Ők pedig így tanakodtak egymás között: „Ha azt mondjuk: mennyből, azt fogja mondani: Akkor miért nem hittetek neki?”

Ha pedig azt mondjuk: emberektől, az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve arról, hogy János próféta volt.”

Ezért azt felelték neki, hogy nem tudják, honnan való.

Erre Jézus így szólt hozzájuk: „Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.”

Keresztelő János azt mondta Jézus Krisztusról, hogy

„Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!

Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én.

Az emberek felismerték, hogy János az Úrtól kapta a hatalmát, és ezért ezt a kijelentését mindenki igaznak tartotta. Tehát, ha azt mondják, hogy János Istentől kapta a hatalmát, akkor Jézus azt válaszolta volna, hogy az én hatalmam is ugyanonnan származik. Valójában ezzel pontosan ezt is mondja, hogy ugyanazzal a hatalommal jött, mint János.

Érdekes, hogy milyen gyakran kérdőjelezik meg manapság valakinek a hatalmát, a hatáskörét. Az emberek felállították azokat a rendszereket, amelyekkel hatalmat adnak másoknak. Pl. ha valaki a mi teológiánkat elvégzi, akkor hatalmat adunk neki, hogy Isten Igéjét taníthassa, vagy kijelenthesse Isten igazságát.

Véleményem szerint az emberek nagyon sok olyan személyt kentek fel a szolgálatra, akiket Isten nem kent fel, hanem csak annak alapján kenettek fel, hogy elvégeztek egy bizonyos iskolát. Ennek ellenére semmi köze sincs Istennek az életükhöz vagy a szolgálatukhoz, és sokkal jobban tennék, ha cipőkereskedéssel foglalkoznának. Vagy inkább cipőjavítással, mert így legalább esélyük lenne, hogy lelkeket mentsenek meg...

Itt a Calvary Chapel-ben akkor kenünk fel valakit, ha már megfigyeltük a szolgálatát, és minden jel arra utal, hogy az életén Isten kenete van. Meg vagyunk győződve, hogy csak Isten kenheti fel az embert az Úr szolgálatára. A legtöbb amit tehetünk az, hogy megerősítjük azt, amit Isten már előttünk megtett. Valójában tehát mi senkit sem kenünk fel a szolgálatra, csak elismerjük Isten elhívását az életükben. Megadjuk számukra azt az elismerést, amelyet az állam megkíván.

Ezeknek a fiatalabereknek egyértelműen munkálkodik Isten az életükben, mégis sokszor kérdőre vonják őket azzal, hogy „ki adta a nektek a hatalmat?” „Milyen teológiát végeztél?” Bosszantó a teológia doktorok számára, hogy egy fiatal suhanc jön a városba, elindít egy bibliaórárt, és ebből egy 5000 lelkes gyülekezet nő ki. Ők pedig az összes tanulmányaikkal, görög és hébertudásukkal, mindenféle programokkal és trükkökkel alig tudják megtartani a 4-500-as gyülekezetüket. Ez nem igazság, mondják.

A mormonok is megkérdézik ezt, mert ők abban hisznek, hogy Isten Joseph Smith-en keresztül állította vissza az egyház hatalmát, és csak a mormon egyház tizenkét apostolának van meg egyedül a joga arra, hogy felkenje az embereket az evangélium hirdetésére. Ezért nem ismernek el senkit, akit nem kent fel az ő tizenkét apostoluk, mert mindenkinek tudni kellene, hogy csak ők egyedül az igazi egyház, senki más.

Azután ezt a példázatot mondta a népnek: „Egy ember szőlőt ültetett, és munkásoknak adta bérbe, majd hosszú időre idegenbe távozott.

Jézus most egy olyan példázatot mond, amely az Ő távozásával kapcsolatos. Ennek két alapértelmezése van, mert a farizeusok ellen is szól.

És amikor eljött az ideje, elküldött a munkásokhoz egy szolgát, hogy adják oda neki a részét a szőlő terméséből. De a munkások megverték, és üres kézzel küldték el.

Azután egy másik szolgát küldött, de azt is megverték, meggyalázták, és üres kézzel küldték vissza.

Majd egy harmadikat is küldött, de ezt is megsebesítették és kidobták.

Akkor így szólt a szőlő gazdája: Mit tegyek? Elküldöm szeretett fiamat, őt talán meg fogják becsülni.

De mikor azt meglátták a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy mienk legyen az örökség!

És kidobták a szőlőből, majd megölték. Vajon mit tesz most már velük a szőlő ura?

Eljön, és elveszti ezeket a munkásokat, a szőlőt pedig másoknak adja.” Amikor ezt hallották, így szóltak: „Szó sem lehet róla!”

Ő azonban rájuk nézett, és ezt mondta: „Akkor mit jelent az Írásnak ez a szava: az a kő, amelyet az építők megvetettek, lett a sarokkő,

aki erre a kőre esik, összezúródik, akire pedig ez a kő ráesik, szétmorzsolja azt.”

Ézsaiás 5. fejezetében az Úr Ézsaiáson keresztül egy szőlőlugassal kapcsolatos példázatot mond, és ez a lugas Izrael volt. Arról szól, hogy egy ember a legjobb szőlőket ültette a földjére, bekerítette és a közepére pedig egy szőlőprést helyezett. Amikor eljött az ideje a betakarításnak, akkor semmi más nem talált, csak vadszőlőt. Ezért elhagyta a szőlőjét.

Isten is azért választotta ki Izrael népét, hogy gyümölcsöt teremjen számára, de a terméketlenségük azt eredményezte, hogy Isten magukra hagyja őket.

Amikor Jézus elkezdte mondani ezt a példázatot, akkor, ismerve Ézsaiás próféciáját, rögtön kapcsoltak, és rájöttek, hogy Izrael népéről beszél. Az elküldött szolgák a próféták voltak, akiket az emberek elutasítottak. Egyeseket megköveztek, másokat megölték, Ézsaiást pedig kettéfűrészelték. Végül Isten az Ő egyszülött Fiát küldte, mert gondolta, hogy megbecsülik Őt. *De mikor azt meglátták a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy mienk legyen az örökség!*

Jézus tehát itt előrejelzi, hogy az ő kezeik által fog meghalni.

A Fiának elutasítása miatt az Úr szava elpusztította a munkásokat. Izrael népét Titusz serege pusztította el, Jozefusz szerint 1.100.000 zsidót öltek meg, és 97.000-et cipeltek el rabszolgaként Rómába.

Amikor hallották Jézus szavát, akkor azt mondták, hogy „Isten ments”, mert rájöttek, hogy Jézus róluk beszél.

Ekkor Jézus megkérdezte, hogy „Akkor mit jelent az Írásnak ez a szava: az a kő, amelyet az építők megvetettek, lett a sarokkő”. A 118.-ik zsoltár része ez.

Az Apostolok Cselekedeteinek 4.-ik fejezetében Péter ott állt a főpapok, az írástudók és a vének előtt – ez ugyanaz a csoport, amely itt kérdőre vonta Jézust. Ugyanazt kérdezték tőle is: „*Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ti ezt?*”

Ekkor Péter, megtelve Szentlélekkel, így szólt hozzájuk: „Népünk vezetői, Izráel vénei!

Ha minket ma egy beteg emberen gyakorolt jótett felől vallattok, hogy mitől gyógyult meg,

vegyétek tudomásul valamennyien, Izráel egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: őáltala áll ez előttetek egészségesen.

Ez lett a sarokkő, amelyet ti, az építők, megvetettetek,

és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek.”

Péter is jelen volt akkor, amikor itt Jézus hatalmát megkérdőjelezték, és emlékezett Jézus válaszára, amelyben a sarokkőről szólt. Nagyon erőteljesen tett tanubizonyságot Róla, kijelentvén, hogy Ő az a sarokkő, és az egyetlen név a világon, amely által üdvözülhetnek az emberek.

Jézus a sarokkőről kijelenti, hogy „aki erre a kőre esik, összetörik, de akire ez a kő ráesik, azt szétmorzsolja.”

Kétféle kapcsolatod lehet Jézus Krisztussal: vagy alárendeled magad Neki, és ráesel a kőre, vagy ellenállsz neki, és akkor szét fog morzsolni.

Jaj annak, aki perbe száll alkotójával. Sokan vannak, akik annyira ostobák, hogy Jézus Krisztus ellen harcolnak. Essetek rá a kőre, és meg fogtok töretni. Sokkal jobb ez, mintha Ő esik rátok az ítéletkor, mert porrá fog morzsolni.

A főpapok és az írástudók már abban az órában rá akarták vetni a kezüket, de féltek a néptől, mert az megértette, hogy róluk mondta ezt a példázatot.

Tudták, hogy róluk beszél, és ezért minden áron le akarták tartóztatni, de a nép előtti népszerűsége miatt nem merték megtenni ezt.

Ezután állandóan szemmel tartották őt, és kémeket küldtek utána. Azok igazaknak tették magukat, hogy Jézust a saját szavaival fogják meg, és átadhassák a hatóságnak, és a helytartó hatalmának.

Most megpróbálják csapdába csalni, hogy megvádolhassák a Róma elleni lázítással, és a helytartónak átadhassák.

Ezek megkérdézték tőle: „Mester, tudjuk, hogy helyesen szólsz és tanítasz, és nem vagy személyválogató, hanem az igazsághoz ragaszkodva tanítod az Isten útját.

Szabad-e a császárnak adót fizetnünk, vagy nem?”

Ha azt mondja Jézus, hogy nem, akkor azonnal elrohannak a római századoshoz, hogy jöjjön, és tartóztassa le Jézust, mert az adózás ellen lázítja az embereket. Ha azt válaszolja, hogy igen, akkor a buzgó zsidók előtt elveszti a népszerűségét, mert ezek nem ismerték el Róma hatalmát maguk fölött, és utálták a Róma által kivetett adókat, amelyek minden egyes embert érintettek.

Ő azonban felismerte álnokságukat, és így szólt hozzájuk:

„Mutassatok nekem egy dénárt: kinek a képe és felirata van rajta?” Ők ezt felelték: „A császáré.”

Ő pedig így válaszolt nekik: „Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené.”

Ha a császár képe van rajta, akkor adjátok meg neki, ami jár, de az Istennek is adjátok meg, ami Neki jár.

Így tehát nem tudtak belekötni szavaiba a nép előtt, hanem elcsodálkoztak válaszában, és elhallgattak.

Azután odamentek hozzá néhányan a szaduceusok közül, akik tagadják, hogy van feltámadás,

A szaduceusok a kor materialistái voltak, csak Mózes öt könyvét ismerték el, de a prófétákat nem tartották az Isten által ihletett Írásoknak. Hiába próbáltál a zsolnárokból vagy a prófétáktól idézni, mert ezeket elutasították.

és ezt kérdezték tőle:

„Mester, Mózes előírta nekünk, hogy ha valakinek meghal a testvére, akinek volt felesége, de gyermeke nem, akkor annak a testvére vegye el az asszonyt, és támasszon utódot az ő testvérének.

Volt hét testvér. Az első megnősült, de meghalt gyermektelenül.

Ekkor a második vette el az asszonyt,

aztán a harmadik, majd sorban mind a hét, de mind úgy haltak meg, hogy nem hagytak maguk után gyermeket.

Végül aztán meghalt az asszony is.

A feltámadáskor közülük vajon melyiknek lesz a felesége az asszony, hiszen mind a hétnek a felesége volt?”

A szaduceusok azt szerették volna, ha a feltámadást olyan nevetségessé tudták volna tenni, hogy az emberek ostobaságnak tartásák, és ezáltal elutasítsák még a gondolatát is.

Ma is vannak olyanok, akik hasonló dolgokban mesterkednek, csak egy kicsit más úton járnak. Azt találták ki, hogy a Vadnyugat idejében amikor egy embert lelőttek és egy sekély sírba eltemették, akkor a testének oszlásából származó kémiai elemek a talaj részévé váltak. A préri fű pedig kinőtt a síron, és a gyökerei felszívták ezeket a kémiai elemeket, és a tehének lelegelték azt, ezáltal az ember kémiai elemei a tehén részévé váltak. A tehén tejében is benne vannak

ezek, és miután én ezt megittam, akkor már az én részemmé váltak ennek az ember testének a kémiai elemei.

A feltámadáskor melyikünk testének részei lesznek ezek a kémiai elemek? Nevetségesnek tűnő dolgok, amellyel ők is a feltámadást szerették volna nevetségessé tenni.

Jézus azt mondta, hogy tévedtek, mert nem ismeritek a feltámadást, sem pedig az Isten erejét.

Jézus így válaszolt nekik: „E világ fiai házasodnak és férjhez mennek, de akik méltónak ítéltetnek ama eljövendő világra, hogy részük legyen a halottak közül való feltámadásban, azok nem házasodnak majd, és férjhez sem mennek. Sőt meg sem halhatnak többé, mert az angyalokhoz lesznek hasonlók, és az Isten fiaivá lesznek, lévén a feltámadás fiai.

Nézetem szerint Isten arra teremtette a házasságot, hogy egy egészséges környezetet biztosítson a gyerekek felnevelésére, „hogymint gyümölcsöt hozunk, sokasodjunk, és benépesítsük a földet.”

A mennyországban az angyalok nem sokasodnak, ezért nincs szükség házasságra. Mi sem fogunk sokasodni ott, ezért nekünk sem lesz ott szükségünk házasságra, mert olyanok leszünk, mint az angyalok.

De vajon fogjuk-e ismerni ott egymást? Hát persze, nem leszünk ostobábbak ott, mint itt.

Akkor milyen kapcsolataink lesznek? Mélyebbek és gazdagabbak annál, amit valaha is megtapasztalhatunk itt a földön. Hogy pontosan milyen kapcsolatok lesznek ezek, arról Isten nem árult el részleteket nekünk, csak azt mondta, hogy olyanok leszünk, mint az angyalok.

Vannak olyan szegény emberek, akik azt mondják, hogy ha nem házasodhatok, akkor nem akarok odamenni. Csakhogy az alternatív lehetőség nem tűnik kellemesebbnek... Semmi sem utal arra, hogy ott házasodhatnánk.

Más tesünk lesz ott: *Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk.*

Új testünk lesz, és nem érdekel, hogy mi fog történni ezzel a testemmel. És mi a helyzet a hamvasztással kapcsolatban? Azt tesznek vele, amit akarnak.

A hamvasztással 37 perc alatt teszik azt amit a természetes folyamatok hosszabb idő alatt úgymint megtesznek. De arra én már kiköltöztem belőle, és beköltöztem az új házamba.

Jézus azt mondta, hogy *Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra.*

De mit mondasz a testek feltámadásáról? Pál apostol ezt mondta: *De megkérdézhető valaki: hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jelennek meg?*

Esztelen! Amit vetsz, nem kel életre, míg előbb el nem rothad, és amit elvetsz, azzal nem a leendő testet veted el, hanem csak a magot. Tehát az új test nem olyan, mint amit elvetettél!

Sajnálom azokat, akik annyira beleszerettek a testükbe, hogy át akarják vinni az Isten országába is.

De Isten olyan testet ad annak, amelyet elhatározott. És ha neki tetszeni fog, akkor biztos vagyok benne, hogy nekem is tetszeni fog az.

Így van a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban;

elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben.

Elvettetik érzéki test, feltámasztatik lelki test. Ha van érzéki test, van lelki test is.

De nem a lelki az első, hanem a földi, azután a lelki.

Az első ember földből, porból való, a második ember mennyből való.

Amilyen a földből való, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyből való, olyanok a mennyeiek is.

És amint viseltük a földieknek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeieknek a képét is.

Tehát egyszerű magként vettünk el, és Isten olyan testet ad, amely kedves az Ő számára. Úgyhogy, már nagyon kíváncsi vagyok arra az új modellre, az új test csodálatos képességeire.

Isten ezt a testet a földből teremtette földi körülményekre. A föld atmoszférája 79% nitrogén, 20% oxigén és a fennmaradó 1% egyéb gázokból áll. Amikor a testemet megalkotta, akkor ezekre a körülményekre alkotta meg. Ha több oxigén lenne, akkor a szívem gyorsabban verne, és hamarabb meghalnék. Ha több nitrogén lenne, akkor megfulladnék.

A mennyországban viszont olyan testre lesz szükségem, amely az ottani körülményekre készült. Isten tehát egy új testet készített el számomra, és egy napon a lelkem és a szellemem átköltözik ebből a testből az újba.

Pállal szólva mondhatjuk akkor, hogy *Halál, hol a te diadalod? Halál, hol a te fullánkod?*

De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!

Nem értették tehát, hogy mi történik a halál után.

Jézus így válaszolt nekik: „E világ fiai házasodnak és férjhez mennek, de akik méltónak ítéltetnek ama eljövendő világra, hogy részük legyen a halottak közül való feltámadásban, azok nem házasodnak majd, és férjhez sem mennek. Sőt meg sem halhatnak többé

Az új testünk elpusztíthatatlan, és örökkévaló lesz, így hát jobb, ha szeretni fogjuk, mert örökké abban leszünk.

mert az angyalokhoz lesznek hasonlók, és az Isten fiaivá lesznek, lévén a feltámadás fiai.

De ezek a fickók nem hisznek a feltámadásban.

Arra pedig, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is rámutatott a csipkebokornál,

A szaduceusok csak Mózes könyveit fogadták el, és azt állították, hogy nincs feltámadás. Annak ellenére, hogy sok vita volt Jézus ideje előtt, mert mások is megpróbálták meggyőzni őket a feltámadásról, senki sem mutatta meg nekik Mózes írásaiból a feltámadás bizonyítékát. Jézus viszont visszamegy Mózeshez:

Arra pedig, hogy a halottak feltámadnak, már Mózes is rámutatott a csipkebokornál, amikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákób Istenének mondta.

A csipkebokor idejekor Jákób már 400 éve halott volt, Izsák és Ábrahám pedig még több ideje. Mégis Isten azt mondta a csipkebokorból, hogy *Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.* Jézus pedig hozzáteszi, hogy

Az Isten pedig nem a holtak Istene, hanem az élőké. Mert az ő számára mindenki él.”

Ezzel kijelenti, hogy 400 évvel a haláluk után Ábrahám, Izsák és Jákób még mindig élnek egy másik dimenzióban, mert Isten az élők Istene, nem a halottaké.

Néhány írástudó ekkor így szólt: „Mester, jól mondtad.”

És nem mertek többé kérdezni tőle semmit.

Ő azonban megkérdezte tőlük: „Hogyan mondhatják azt, hogy a Krisztus a Dávid Fia?”

A Messiás egyik megnevezése az volt, hogy Dávid Fia. Amikor Jerikóban voltak, és a vak ember Jézus után kiáltott, ezt mondta: *„Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!”*

A Dávid Fia egy Messiási elnevezés volt, mert Dávid leszármazottjai között keresték azt, aki erővel és hatalommal fog jönni, hogy megalapítsa a királyságot, és véget vessen Róma uralmának.

Dávid ezt írta a 110.-ik zsoltárban:

Így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad zsámolyává nem teszem!

Dávid Úrnak hívta Őt, hogy lehet akkor Ő mégis Fiú?

Ebben a nagyon erős patriarkhális kultúrában az apa volt az úr, függetlenül attól, hogy mennyi idős volt. Amíg élt, addig ő volt a nagy család ura. Hiába voltál megházasodva és akár már unokáid is lehettek, ha apád életben volt, akkor ő volt a hatalom feletted.

Egyetlen apa sem hívta úrnak a fiát. Ez a cím csak a családi pátriárkának, a legöregebb férfinak járt. Ezért kérdezte Jézus, hogy miként lehet a Krisztus Dávid ura, ha az ő fiának nevezik? Persze, nem volt válasz erre.

Miközben pedig az egész nép hallgatta őt, így szólt a tanítványaihoz:

„Óvakodjatok az írástudóktól, akik szeretnek díszes köntösben járni, és szívesen veszik a köszöntéseket a tereken; szeretik a főhelyeket a zsinagógákban és az asztalfőn ülni a lakomákon;

akik felemésztik az özvegyek házáat, és színlelésből hosszan imádkoznak. Ezekre vár a legsúlyosabb ítélet.”

Óvakodjatok azoktól, akik a nyilvános szerepléseket, az emberek általi megtiszteléseket és népszerűsítéseket keresik. Imádkozzatok értük, mert Jézus azt mondta, hogy súlyos ítélet vár rájuk.

Amikor feltekintett, látta, hogyan dobják a gazdagok áldozati ajándékaikat a perselybe.

Észrevett ott egy szegény özvegyasszonyt is, aki két fillért dobott abba

és így szólt: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe.

Azok ugyanis mind a feleslegükből dobtak az áldozati ajándékokhoz, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije volt, az egész vagyonát.”

Isten gazdaságában nem az számít, hogy mennyit adsz, hanem az, hogy mibe kerül neked az adakozás. Sokan számszerűen kevesebbet adnak, de Isten gazdaságában az sokkal többnek számít. A lényeg az, hogy mekkora az általuk vállalt áldozat.

Amikor Dávid meg akarta venni egyik alattvalójától a csépléshez használt épületet, mert az Úr angyala ott állította meg a népet sujtó járványt, akkor az alattvalója azt mondta, hogy neked adom ingyen, vedd csak el. Dávid pedig azt válaszolta, hogy nem fogok olyan dolgot adni Istennek, ami nem került nekem semmibe. Dávid kitarzott, és megvásárolta, nem fogadta el ajándékba, mert Istennek olyant akart adni, ami neki is sokba került.

Mibe kerül neked az Istennek való adakozás?

Amikor némelyek azt mondták a templomról, hogy az gyönyörű kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van díszítve...

Jozephus könyvet írt a Zsidók harcai címmel, és az ötödik könyvében olvashatjuk a jeruzsálemi templom leírását.

Hatalmas, tömör, fehér márványoszlopokon állt, a homlokzata arannyal volt bevonva. Ha a templomra néztél, akkor az arany olyan erősen vakított, mintha, magába a napba néztél volna. Jozefusz leírja a Heródes által felépített templom szépségét és dicsőségét. Voltak olyan építőkövek, amelyek 180 tonnát nyomtak. Erről a templomról kezdtek beszélni, és Jézus

így szólt:

„Jönnek olyan napok, amikor ezekből, amiket itt láttok, nem marad kő kövön, amit le ne rombolnának.”

Ma a jeruzsálemi Nyugati fal mentén a Templom-hegyre vezető út mellett feltárták a régi római út maradványait. A feltárás közben az úton, amely hatalmas kövekből épült, láthatóak azok a repedések, amelyeket a templom lerombolása következtében lezuhanó kövek okoztak rajta. A kövek ott fekszenek a völgyben, amely a hegy alatt található, hatalmas összevisszaságban.

Ott jártam ebben a völgyben én is, és megérintettem ezeket a hatalmas építőköveket. Láttam Jézus próféciájának kézzelfogható bizonyítékait: mert egyetlen kő sem maradt az eredeti helyén. A völgy megtelt ezekkel a kövekkel, amikor ledöntötték a templom falait.

Amikor a Grand Canyonban jártunk, akkor a gyerekek köveket löktek a mélybe, és félelmetes volt látni, hogy a kövek több mint 1000 métert zuhantak, és hatalmas erővel csapódtak be a földbe.

A Templom lerombolása még félelmetesebb lehetett, amint ezek a hatalmas kövek a mélybe zuhantak a római katonák rombolása következtében.

Jézus próféciájának beteljesedése volt ez, és ma a Templom-hegyen még a nyomát sem lehet megtalálni e hatalmas építménynek.

Ekkor azt kérdezték tőle: „Mester, mikor lesz ez, és mi lesz annak a jele, hogy ez elkezdődik?”

Mi kezdődik el? A templom lerombolása.

Ő pedig így válaszolt: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszenek titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják: Én vagyok! - meg azt: Az idő közel jött! De ti ne kövessétek őket.

És amikor háborúk zaját és lázadások hírért halljátok, ne rettenjete meg, mert ezeknek előbb meg kell történniük, de nem jön mindjárt a vég.”

Azután így folytatta: „Nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad,

mindenfelé nagy földrengések, járványok és éhínségek lesznek, rettenetes dolgok történnek, és hatalmas jelek tűnnek fel az égen.”

Ezek a jelek már az utolsó időkre vonatkoznak.

„De még ezek előtt kezet emelnek rátok, és üldöznek titeket; átadnak benneteket a zsinagógáknak, és börtönbe vetnek, királyok és helytartók elé vezetnek titeket az én nevemért.

De ez alkalom lesz nektek a tanúságtételre.

Jézus azt mondta, hogy minden megpróbáltatás tanúságtételi lehetőség lesz számukra.

Csodálatos volt, hogy minden esetben, amikor Pált egy bíró vagy király elé vittek, akkor ő mindig megragadta az alkalmat arra, hogy Jézusról tegyen tanubizonyságot. Agrippa király előtt is ezt tette, és igaz, hogy nem olvashatjuk a Néró előtti tanubizonyságát, de a történelmi tanulmányainkból tudjuk, hogy Néró nagyon szeretett volna valami hatalmas nyomot hagyni Rómán. Ugyanakkor nem volt ő olyan szörnyű fickó egészen addig, amíg Pál apostollal találkozott volna.

Amikor Pál először volt a római börtönben, akkor megjelent Néró előtt. Gondoljátok, hogy Agrippa király előtt súlyos tanubizonyságot tett Krisztusról? Biztosak lehettek abban, hogy Néróval kapcsolatban Pál így gondolkozott: Ha ezt a pogányt keresztény hitre tudnám téríteni milyen óriási hatása lenne annak! Olyan tanubizonyságot tehetett előtte, amilyent még nem látott a világ!

Nemsokkal Pál tanubizonysága után a történelem feljegyzi Néró drámai személyiségváltozását, amelynek következtében vadállattá vált. Felégette Rómát, mert egy új, dicsőbb várost akart építtetni a saját dicsőségére. A keresztényeket vádolta a tűz miatt, ugyanakkor teljesen megőrült, démonok által uralt személlyé vált.

Véleményem szerint ez akkor történhetett, amikor visszautasította Pál tanubizonyságát, és megnyitotta a szívét a démonok előtt.

Határozátok el szívetekben, hogy nem gondoltok előre a védekezésre, mert én adok nektek szájat és bölcsességet, amelynek nem tud ellenállni, vagy ellene mondani egyetlen ellenfelet sem. Kiszolgáltatnak titeket még a szülők, testvérek, rokonok és barátok is, egyeseket meg is ölnek közületek, és mindenki gyűlöl majd titeket az én nevemért. De egyetlen hajsza sem vész el a fejeteokről.

Megölhetik a testeteket, de azzal véget is ér a hatalmuk.

Állhatatosságotokkal nyeritek meg majd a lelketeket

Mennyire fontos útmutatás ez számunkra: a türelem!

Pedig én mennyire türelmetlen vagyok az Isten dolgaival kapcsolatban! Istenem, adj türelmet nekem.

„Amikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek kerítik be, akkor tudjátok meg, hogy elközelített annak a pusztulása.

Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe, és akik a városban vannak, költözzenek ki onnan; akik pedig vidéken vannak, ne menjenek be oda.

Ezek ugyanis a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjék mindaz, ami meg van írva.

Jaj azokban a napokban a terhes és a szoptató anyáknak, mert nagy nyomorúság szakad a földre, és harag erre a népre.

Kardélre hányják, és fogságba viszik őket mindenféle pogány nép közé; és pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje.”

Negyven éven belül, K.sz. 70-ben, amikor Titusz a római hadsereg élén megtámadta Jeruzsálemet, 1.100.000 zsidót ölt meg, és a megmaradó 97.000 elhurcolta, és Izrael megszűnt nemzetnek lenni. Elhurcolták őket a pogányok közé, Jézus prófécija beteljesült, és Jeruzsálemet pogányok taposták 1967 júniusáig.

Az én értelmezésem szerint 1967 júniusában a pogányok ideje betelt. De akkor mi van most? Ez csak egy várakozási idő. Úgy gondolom, hogy az Úr Izrael nemzetében egy különleges munkát fog elvégezni hamarosan.

A Dániel 70.-ik hetének prófécija még nem telt be, amely alatt Isten Izrael újjáélesztését fogja elvégezni. Ez még nem kezdődött el, de 1967-ben Jeruzsálem ismét Izrael része lett. Amikor a jordán seregeket kiűzték onnan, akkor Jézus szavai szerint a pogányok ideje betelt. Azóta Isten kegyelméből még újabb rövid periódust kaptunk, hogy Isten felé forduljunk addig, amíg Ő végül magához szólítja az Ő egyházát.

Isten azt mondta Noé idejében, hogy ne *maradjon lelkem örökké az emberben*, és azt gondolom, hogy Isten türelme ismét végéhez közeledik.

Jézus itt az Ő visszajövetelének jeleiről szól:

„És akkor jelek lesznek a napban, a holdban és a csillagokban, a földön pedig a tenger zúgása és háborgása miatt kétségbeesnek a népek tanácstalanságukban. Az emberek megdermednek a félelemtől és annak sejtésétől, ami az egész földre vár, mert az egek tartóerői megrendülnek.

A Nagy megpróbáltatás időszakáról beszél itt Jézus.

És akkor meglátják az Emberfiát eljönni a felhőben nagy hatalommal és dicsőséggel.

Amikor pedig ezek elkezdődnek, egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.”

Jézus a második eljöveteleének jeleiről beszél, de ha az egyház elragadtatása 7 évvel megelőzi azt, akkor tudjuk, hogy az elragadtatás is közeledik.

Mondott nekik egy példázatot is: „Nézzéte meg a fügefát és a fákat mind: amikor látjátok, hogy kihajtanak, már magatoktól is tudjátok, hogy közel van a nyár.

Így ti is, amikor látjátok, hogy mindezek bekövetkeznek, tudjátok meg: közel van az Isten országa.

Bizony, mondom néktek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem lesz.

Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédeim nem múlnak el.”

Jézus szavainak nyomán a templom és Jeruzsálem elpusztult, a zsidókat pedig megölték és elhurcolták. Ahogy ez a prófécia beteljesült, biztos lehettek abban, hogy ugyanígy az Ő második eljövele is be fog következni, és a prófécia második fele is teljesülni fog.

Isten nem azért terelte a dolgokat idáig, hogy most az egész elengedje. A vég felé haladunk, és az egész rendszer az Ő visszatérését fogja megtapasztalni.

„Vigyázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; és hirtelen leljen meg titeket az a nap,

A világban ünneplésről szól minden manapság. De vigyázzatok, hogy az Úr napja ne érjen meglepetésszerűen. Jézus szerint ezek a dolgok csapdák.

mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek

Az Úr éberségre inti az egyházát!

Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjete, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.”

Mik fognak történni? Isten földre zúduló ítélete fog eljönni.

A Jelenések könyvének 5.-ik fejezetében János a trónuson ülő jobb kezében egy tekercset látott, amelynek mindkét oldalán írás volt, és 7 pecsét zárta le.

János ezt írja:

és láttam egy erős angyalt, aki hatalmas hangon hirdette: „Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet, és feltörje pecsétjeit?”

De sem a mennyben, sem a földön, sem a föld alatt nem tudta senki felnyitni a könyvet, sem beletekinteni abba.

És nagyon sírtam, mert senki sem bizonyult méltónak arra, hogy felnyissa a könyvet, és hogy beletekintsen.

Ekkor a vének közül egy így szólt hozzám: „Ne sírj! Íme, győzött az oroslán Júda törzséből, a Dávid utóda, és felnyitja a könyvet és hét pecsétjét”.

És láttam, hogy a trónus és a négy élőlény közelében, a vének között, ott áll a Bárány: olyan volt, mint akit megöltek; hét szarva volt, és hét szeme: az Isten hét lelke az, akiket elküldött az egész földre.

A Bárány odament, és átvette a könyvet a trónuson ülő jobb kezéből; és amikor átvette a könyvet, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt - mindegyiknél hárfa volt és aranycsésze, tele füstölőszerrel: a szentek imádságai ezek -,

és új éneket énekeltek ekképpen: „Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből; és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.”

Halgassátok a mennyei ének szövegét.

Méltó vagy arra, hogy átvedd a könyvet, és feltörd annak pecsétjeit, mert megölettél és véreddel vásároltad meg őket Istennek minden törzsből és nyelvből, minden nemzetből és népből;

és királysággá és papokká tetted őket a mi Istenünknek, és uralkodni fognak a földön.

Ezek azok, akik az Isten Fia előtt állnak, és a Nagy Megpróbáltatás a következő fejezetben kezdődik.

És láttam, amikor a Bárány feltörte a hét pecsét közül az elsőt, és hallottam, hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgéshez hasonló hangon szól: „Jöjj!”

És láttam: íme, egy fehér ló, a rajta ülőnek íja volt, és korona adatott neki, és győzelmesen vonult ki, hogy újra győzzön.

Tehát a Nagy Megpróbáltatás a tekercs kinyitása után kezdődik. Az Ő egyháza pedig ott áll előtte és énekel. Ezért mondja Jézus, hogy

Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjétek, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt.”

Azért kell imádkozzunk, hogy méltók legyünk arra, hogy bekerüljünk a megváltottak táborába, és ott énekelhessünk a mennyben, előtte állva.

Én nem akarok itt a földön lenni, amikor Isten kiönti haragját.

Jézus ennek a folyamatnak egy kis részét írta le itt, és a teljes leírást a Jelenések könyvének 6-tól 18.-ikig terjedő fejezeteiben találhatjuk meg.

Nappal a templomban tanított, éjszakánként pedig az Olajfák hegyére ment, és ott tartózkodott.

De kora reggel az egész nép hozzá sietett, hogy hallgassa őt a templomban.

A hétköznapi emberek előtt nagyon népszerűvé vált Jézus, miközben az írástudók, a főpapok és a farizeusok a halálát tervezték.

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 22. Fejezet

Közeledett már a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet páskának neveztek.

A kovásztalan kenyerek ünnepe 6 napig tartott, és ennek az első napja volt a páska napja.

Az ünnep előtt két nappal seprűkkel és kefékkel végigjárták a házakat, hogy bizonyosan megszabaduljanak minden kovásztól, ami a házban található volt. Ez egy érdekes ceremónia volt, és mindig hagytak egy kis kovászt valahol, hogy a gyerekek találják meg azt.

A főpapok és az írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg Jézust. Féltek ugyanis a néptől.

Akkor bement a Sátán Júdasba, akit Iskáriótesnek neveztek, és egyike volt a tizenkettőnek.

Elment, és megbeszélte a főpapokkal és a templomőrség parancsnokaival, hogyan adja őt a kezükre.

Azok megörültek, és megígérték, hogy pénzt adnak neki.

Ő elfogadta az egyezséget, és kedvező alkalmat keresett arra, hogy a kezükre adhassa őt, amikor nincs jelen a sokaság.

Nagy tömegek gyűltek össze a templomba, hogy minden nap halgassák Jézus tanítását, és a főpapok alkalmat kerestek arra, hogy elfoghassák Jézust akkor, amikor a tömeg nincs jelen, mert féltek az emberektől.

Ezért örültek annak, amikor Júdas egyezséget ajánlott, mert azt tervezték, hogy Jézust elfogják és elviszik még mielőtt a tömeg rájön, hogy mi történt.

Júdas Iskáriótes egy érdekes figura. Nem sokat tudunk róla, de János szerint ő volt a csoport pénztárosa, és gyakran lopott pénzt a közösből.

Itt azt olvashatjuk, hogy a Sátán beleköltözött; őt a kárhozat fiának is hívták, és Jézus azt mondta róla, hogy jobb lett volna, ha meg sem születik. Tragikus életet élt, mert a kapzsiság és a hatalomvágy kerítette hatalmába.

Az elárultatás motivációjára több változatot is kifejtettek. Egyesek szerint Júdas csak arra akarta Jézust kényszeríteni, hogy megalapítsa a Királyságot, és azt gondolta, hogy az árulás következtében Jézus olyan helyzetbe fog kerülni a zsidók kezében, hogy nem várhat többet arra, hogy felfedje kilétét, és ezáltal megalapítsa Isten országát.

A terve visszafelé sült el, mert Jézus nem védekezett, hanem alárendelte magát a halálos ítéletnek. Ezért vitte vissza a pénzt a főpapoknak, és ezért dobta azt a lábuk elé.

Ki tudja, hogy mi is egy ember valódi motivációja? Ezek, csak spekulációk, amelyekkel emberek próbálják mentesíteni Júdás Iskariótes tettét. Nézetem szerint a tetteire nincs mentség. Csókkal árulta el az Urat, és ez a módszer mindennél visszataszítóbb.

Elérkezett a kovásztalan kenyerek napja, amikor fel kellett áldozni a páska bárányt.

A páska napja, ünnepnap volt, olyan szabadnap, amikor nem dolgoztak az emberek. Eljött hát ez a nap, amikor meg kellett ölni a páskabárányt. Minden sütés, főzés, minden előkészület be kellett fejeződjön naplemente előtt. Fontos megemlítenünk, hogy a zsidók szerint a nap este 6 órakor kezdődik és másnap este 6-ig tart. Tehát minden vacsora előkészületet be kellett fejezni este 6 óráig.

A következő nap vége előtt Jézust keresztrefeszítették, ami azt jelenti, hogy Jézust a páskaünnep napján feszítették keresztre. Ez ugyanaz a nap volt, amelyen ő a páskavacsorát fogyasztotta el a tanítványaival együtt.

Ez a tény nagyon jelentős, mert a páska ünnepe egy emlékűnnep volt, amely arra emlékeztette őket, hogy Isten milyen módon mentette ki őket az egyiptomi halál elől, amikor Isten utasításait követve a megölt bárány vérével kenték az ajtó szemöldökfájára. Amikor az Úr vegigment azon az éjjelen Egyiptomon, akkor látta a vért a szemöldökfákon, kihagyta azokat a házakat, és így az elsőszülöttek élve menekültek meg az áldozati bárány miatt.

Mindez csak azért történt, hogy várják Isten Bárányát, aki egy napon elvette a világ bűneit. Az áldozati Bárányunk saját maga feláldozásával mentett meg minket is a haláltól.

Tehát a zsidók által megült páskaünnep visszatekintés volt, de ugyanakkor előre is nézett, és Jézusban teljesedett be.

Pál a kolossébelieknek írt a szabadnapokról, az újholdakról, és a szent napokról. A páska ünnepe az újholdhoz kötődött. Ezt írta: *ezek csak árnyékaik az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság.*

Mindnyájan azt várták, hogy ezek beteljesednek majd Jézus Krisztusban. És a páskaünnep Jézus halálában teljesedett be azon a napon.

A pünkösd ünnepe pedig 50 nap múlva teljesedett be, amikor a Szentlélek kiáradt az egyházra, és 3000 ember tért meg. Ezek voltak az első gyümölcssei annak a munkának, amely ma is folyik. A pünkösd ünnepe az első gyümölcsök felajánlása volt az Úrnak.

Mivel mindkét ünnep beteljesedett az Új testamentumban és az egyházban, ezért az a következtetésünk, hogy az Ótestamentum harmadik nagy ünnepe, a kürtzengés ünnepe is be fog teljesedni az egyházban. Ez egy emlékezés volt

arra, hogy az Isten hogyan vezette ki az ő atyáikat a pusztából, és hogyan vezette be őket az Igéret földjére. Ennek az ünnepnek a beteljesedését várja az egyház ma is.

Mert amint felhangzik a riadó hangja, a főangyal szava és az Isten harsonája, maga az Úr fog alászállni a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak,

azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk.

Jézus ekkor elküldte Pétert és Jánost ezt mondva: „Menjetek el, és készítsétek el nekünk a húsvéti vacsorát, hogy megehessük.”

Ők pedig ezt kérdezték tőle: „Mi a kívánságod, hol készítsük el?”

Ő így válaszolt: „Amikor beértek a városba, szembejön veletek egy ember, aki egy korsó vizet visz; kövessétek őt abba a házba, amelybe bemegy, és mondjátok meg a ház gazdájának: a Mester ezt üzeni neked: hol van az a szállás, ahol tanítványaimmal együtt megehetem a húsvéti vacsorát?”

Ő mutat nektek majd egy nagy berendezett emeleti termet: ott készítsétek el.”

Akkor elmentek, és mindent úgy találtak, amint előre megmondta nekik; és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett az apostolokkal együtt,

és ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát.

Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.”

Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között.

Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.”

És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és e szavakkal adta nekik: „Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.”

Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: „E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.

Jézus itt mutatta be az Úr vacsoráját a tanítványoknak. Vette a hagyományos zsidó páskaünnep elemeit, és valódi jelentőséget adott ezeknek.

Ezen az ünnepen mindig ott volt a három darab kenyér, amit egy kis zsákba tettek. A középső kenyeret el szokták törni; és Jézus vette ezt, megtörte, és mondta nekik: „vegyétek, egyétek ez az én testem, amely megtöretik értetek.” A vacsora után aztán volt egy pohár ital, amelyet az „utolsó pohárnak” neveztek. Erre azt mondta Jézus, hogy „ez az új szövetség az én vérem, amely kiöntetik a bűnök bocsánatáért.”

A Páska ünnepet ma is megülik, és ennek tanulmányozása nagyon jelentős megvilágosodást adhat nekünk, keresztényeknek, mert tisztán láthatjuk Jézus Krisztust és az evangéliumot a szimbólumokon keresztül. A zsidók szíve elő volt

készítve Jézus Krisztus elfogadására, és az ünnep minden mozdulatát átszövi ez a várakozás.

A zsidók számára viszont ez csak egy emlékűnnep, amikor Isten általi szabadítáukra emlékeztek. De most egy teljesen új értelmet ad ennek az, hogy Jézus beteljesíti ezt az ünnepet.

*De íme, annak a keze, aki elárul engem, az enyémmel együtt van az asztalon.
Mert az Emberfia elmegy ugyan, amint elrendeltetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt.”*

Jézus tudta, hogy ki fogja elárulni Őt, és itt egy komoly figyelmeztetés hangzik el. Szerintem ekkor Júdás még mindig visszaléphetett volna.

Erre kérdezgetni kezdték egymástól, hogy ki lehet az közülük, aki ezt meg fogja tenni.

Ezután versengés is támadt köztük arról, hogy ki a legnagyobb közöttük.

Szomorú, patetikus kép. Jézus számára egyre kézzelfoghatóbb közelségbe kerül a kereszten való szenvedés, ugyanakkor a tanítványok arról kezdenek vitatkozni, hogy ki lesz a legnagyobb közülük a Királyságban.

Erre ő így felelt nekik: „A királyok uralkodnak népeiken, és akik hatalmuk alá hajtják őket, jötevőknek hívatják magukat.

Ti azonban ne így cselekedjétek, hanem aki a legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint a legkisebb, és aki vezet, olyan legyen, mint aki szolgál.

Mert ki a nagyobb? Az, aki asztalnál ül, vagy aki szolgál? Ugye az, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.”

Jézus arra tanítja a tanítványait, hogy a nagyság felé vezető út a szolgálat útja. Azt is mondta, hogy a szolga nem nagyobb az uránál.

Túl sok egyházi vezetőnek téves elképzelése van a szolgálatáról, és nem látják, hogy minden magáról a szolgálatról szól.

Eljutnak oda, hogy már-már elvárják, hogy az emberek kiszolgálják őket, azért mert ők valakinek képzelik magukat. A valóságban szolga vagyok, aki mindenkinek szolgál.

A pogányok szeretik az emberek feletti uralkodást, hatalmaskodást, de Jézus azt mondta, hogy ez ne legyen így köztetek.

*„Ti vagytok azok, akik megmaradtatok velem kísértéseimben,
és én rátok hagyom a királyságot, ahogyan az én Atyám rám hagyta azt;
hogy egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és királyi székekbe ülve ítéljétek Izráel tizenkét törzsét.”*

Ezt a tizenkét apostolnak mondja, kivéve persze Júdás Iskariótest, aki helyett valószínű, hogy Pál lesz a tizenkettedik annak ellenére, hogy az egyház Mátyást választotta. Úgy tűnik, hogy Isten választása Pál volt.

Csodálatos és hátborzongató amit Jézus nekik mond: „egyetek és igyatok az én asztalomnál az én országomban, és királyi székekbe ülve ítéljétek Izráel tizenkét törzsét.”

„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.”

Simon egy különleges ember. Azt mondják, hogy hatalmas alkat volt, impulzív és szeretetreméltó. Az impulzivitása miatt sokszor bajba keveredett, és legtöbbször azt mondta, ami legelőször eszébe jutott, akár jó, akár rossz volt az.

Jézus azt mondta, hogy Sátán kikérte őt, és Ő imádkozott érte. Szerintem Jézus imája megválaszolódott, mert nem hiszem, hogy Péternek hittel kapcsolatos problémája volt, annak ellenére, hogy elbukott a tanubizonyosságában, mert megtagadta az Urát. De ez nem a hitének a bukása volt, mert ő mindig hitt az Úrban.

Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!”

Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólok meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismeresz engem.”

Azután ezt kérdezte tőlük: „Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?” „Semmiben” - válaszolták.

Majd ezt mondta nekik: „Most azonban, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyát is; és akinek nincs kardja, adja el felsőruháját, és vegyen. Mert mondom nektek, hogy be kell teljesednie rajtam annak, ami meg van írva: És a bűnösök közé sorolták. Mert ami felőlem elrendeltetett, az most beteljesedik.”

Jézus azt mondta, hogy már kiküldtelek ezelőtt is, gondoskodtam rólatok, de hamarosan ismét elindultok, és most már nem leszek veletek. Nehéz lesz, mert el fognak utasítani, bebörtönöznek majd, tárgyalásra hurcolnak, üldözni fognak majd titeket.

Erre így szóltak: „Uram, íme, van itt két kard.” Ő pedig azt felelte: „Elég!”

Másszóval, még nem nagyon értitek, de hamarosan meg fogjátok érteni. Jézus nem azt mondja, hogy karddal harcoljanak a világ ellen, hanem csak felhívja a figyelmet az előttük álló szolgálat nehézségeire.

A 37. versben azt mondta, hogy *be kell teljesednie rajtam annak, ami meg van írva*. Jézus teljesen bizonyossággal hitt a próféciákban, amelyekről kijelentette, hogy be kell teljesedjenek. Ti is ugyanilyen bizonyosak lehettek a próféciákban.

Gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy el kezdjük találgatni, hogy hogyan fog beteljesedni egy prófécia, és emiatt a prófécia nagyon sok kárt szenvednek. Az Antikrisztus személyének találgatása például igen veszélyes és értelmetlen spekuláció.

Tudjuk, hogy lesz egy Antikrisztus, de nem tudjuk, hogy ki lesz ő. Tudjuk, hogy fel fogják építeni a Templomot, de nem tudjuk, hogy mikor és hogyan. Tudjuk, hogy az írások be fognak teljesedni, és Jézus is tudta Ézsaiás prófécija szerint, hogy a bűnösök közé sorolják.

Ezután eltávozott onnan, és szokása szerint az Olajfák hegyére ment. Követték a tanítványai is.

Mikor pedig odaért arra a helyre, így szólt hozzájuk: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.”

Azután eltávolodott tőlük, mintegy kőhajításnyira, és térdre borulva így imádkozott:

„Atyám, ha lehetséges, vedd el tőlem ezt a poharat, mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.”

Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt.

Halálos gyötrődésében még kitartóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek.

Amikor az imádkozás után felkelt, odament tanítványaihoz, de a szomorúságtól alva találta őket.

Ekkor így szólt hozzájuk: „Miért alusztok? Keljetek fel, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!”

Jelentős ima, mert Jézus az ember megváltásáról beszél.

Mi az, amiről Jézus azt mondta, hogy „ha lehetséges?” „Ha az ember megváltása bármi más úton lehetséges a kereszten kívül, akkor vedd el tőlem ezt a poharat.” Ezt imádkozta tulajdonképpen.

Ezért Jézus Krisztus keresztje sok embert megbotránkoztat ma is, mert ezek azt mondják, hogy a kereszténység túl szűk. Szerintük minden út Istenhez vezet. Mindegy, hogy kiben hiszel, csak az a fontos, hogy higgyél.

Jézus Krisztus keresztje kijelenti, hogy Istenhez csak egyetlen út vezet: a kereszten át. Ha meg lehetett volna váltani az embert a vallásosság, a törvény megtartása, vagy a jószágunk által, akkor nem lett volna szükség a keresztre.

A kereszt egyetlen utat mutat az ember bűneinek bocsánatára és Isten megközelítésére: ez az út csak Jézus Krisztus halálán keresztül vezet. Ez egy szűk egyirányú utca.

Krisztus, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt, az Isten ereje és az Isten bölcsessége.

Jézus kéri az Atyát, hogy ha lehetséges, vegye el tőle mindezt, de az a tény, hogy keresztre feszítették azt jelenti, hogy nem volt lehetséges, és hogy egyetlen út van az ember megváltására.

Miközben ezeket mondta, íme, sokaság közeledett, amelynek élén Júdás, a tizenkettő egyiké haladt, és Jézushoz lépett, hogy megcsókolja.

Jézus így szólt hozzá: „Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?”

Amikor a körülötte levők látták, hogy mi készül, megkérdezték: „Uram, odavágjunk a karddal?”

A tanítványok felriadtak, és egy kissé össze vannak keveredve, ezért megkérdezik, hogy „Uram, odavágjunk a karddal?”, mert nemsokkal ezelőtt azt mondta nekik, hogy vegyenek kardot magukhoz.

Egyikük oda is csapott a főpap szolgájára, és levágta a jobb fülét.

Tudjuk, hogy ez Péter volt, és szerencséje volt a szolgának, hogy Péter álmos volt..., mert egyébként lefejezte volna.

Jézus azonban megszólalt, és ezt mondta nekik: „Hagyjátok abba!” És megérintve a fülét, meggyógyította őt.

Majd ezt mondta a főpapoknak, a templomőrség vezetőinek és a véneknek, amikor odaléptek hozzá: „Úgy vonultok ki ellenem kardokkal és botokkal, mint valami rabló ellen.

Amikor nap mint nap veletek voltam a templomban, nem emeltetek rám kezét. De ez a ti órátok és a sötétség hatalmának ideje.”

Milyen szörnyű órája volt ez az emberiségnek, amikor a sötétség ereje vette át a hatalmat.

Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte.

Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük.

Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.”

Ő azonban letagadta, ezt mondva: „Asszony, nem ismerem őt!”

Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!”

Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.”

Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas.

Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.”

Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.

Uram, kész vagyok börtönbe menni érted, kész vagyok meghalni veled! Ne gondoljátok, hogy Péter nem volt őszinte, amikor ezt mondta. Teljes szívemből gondolom, hogy Péter pontosan így is gondolta: kész volt mindenre Jézusért. Amikor mi is fogadkozunk az Úr előtt, akkor nagyon őszinték vagyunk. De nagyon sokszor úgy járunk mint Péter, hogy amikor tettekre kerül a sor, akkor még egyszerű dolgokban is megtagadjuk Őt.

Hogy lehet, hogy Péter megtagadta az Urat?

Először is láthattuk, hogy ahelyett, hogy imádkozott volna, aludt. Ez az egyik oka az ő bukásának, és gyakran a miénknek is – ima helyett alszunk.

Másodszor, messziről akarta követni az Urat. Nagyon veszélyes dolog távoli kereszténynek lenni, és messziről követni az Urat, anélkül, hogy mélyen és teljesen elkötelezzük magunkat neki.

Harmadszor pedig, az ellenség tüzésénél melegegett – ismét nagyon veszélyes dolog.

Az eredmény: a megtagadás.

Hogyan nézett Jézus Péterre? Nem hiszem, hogy azt gondolta: „Péter, hogy tehetél ilyen?”, de az „ugye megmondtam” pillantás sem volt ez.

Azt gondolom, hogy Jézus pillantása a következőt fejezte ki: „Péter, megértem a dolgot, és még mindig szeretlek.” Ez a szeretet pillantása volt, lehet, hogy ez volt a legmélyebb szeretet, amit Péter valaha is láthatott valakinek a szemében. Jézus megértette őt, és ez összetörte Péter szívét.

A Biblia azt mondja, hogy Isten jósága megbánásra ösztönzi az embereket. Ha valaki nagyon kemény, akkor önkéntelenül is védekezni kezdesz. Bekeményítesz, magyarázod a bizonyítványodat. De amikor valaki jön, és azt mondja, hogy megértem, szeretlek és imádkozom érted – ez megtör és nincs védekezés.

Jézus pontosan így nézett Péterre, megértően.

Péter pedig kiment, és sírásra fakadt: „Egy bukott ember vagyok, mindig csak elbukok.”

Nem Péter, nem mindig. Néhány nap múlva erőt kapsz és olyan tanubizonyosság leszel, amilyent Isten akar.

*Azok a férfiak, akik őrizték Jézust, gúnyolták, és verték őt,
majd eltakarták a szemét*

Ez nagyon kegyetlen dolog, mert a test csodálatos felépítése következtében, amikor látjuk, hogy ütés fog érni, akkor természetes védekezésünk segítségével csökkenteni tudjuk az ütés erejét. Csodálatos a test, csodálatos reflexekkel ellátva.

Ha egy asztal tetejéről leugrasz, semmi bajod nem lesz, mert felkészülsz, majd az esés után behajlítod a térdedet, és az felfogja az esés súlyát. Ugyanakkor, ha figyelmetlenül lelépsz egy járdaszegélyről, eltörheted a lábad, mert nem koordináltad a testedet.

Az ütéssel is ez a helyzet. Ha nem látod, hogy mikor és honnan jön, akkor nem tudsz ellenállni, és teljes erővel fog becsapódni a testedbe. És ez nagyon fájdalmas.

Jézust elkezdtek ütni, és az arca kezdett eltorzulni a sok ütéstől, hatalmas zúzódások keletkeztek rajta, a szeme befeketedett.

Ézsaiás azt írja, hogy az arca annyira eltorzult, hogy felismerhetetlenné vált, és „eltakartuk az arcunkat, hogy ne is lássuk”, mert annyira sokkoló látvány volt.

és ezt kérdezték: „Prófétáld meg, ki ütött meg téged!”

És sok más szidalmat is szórtak reá.

Amint megvirradt, összegyűlt a nép véneinek tanácsa, a főpapok, és az írástudók, és bekísértették őt a nagytanácsba

A törvény szerint nem gyűlhetnek össze virradat előtt.

s ott felszólították: „Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk.” Ő pedig így válaszolt: „Ha megmondom nektek, nem hiszitek, ha pedig én kérdezlek titeket, nem feleltek.

De mostantól fogva ott ül majd az Emberfia Isten hatalma jobbján.”

Erre mind azt kérdezték: „Akkor hát te vagy az Isten Fia?” „Ti mondjátok, hogy én vagyok” - felelte nekik. Azok pedig így szóltak: „Mi szükségünk van még tanúvallomásra? Hiszen magunk hallottuk a saját szájából.”

LUKÁCS EVANGÉLIUMA 23-24. Fejezet

Ezután elindult az egész testület, és elvitték őt Pilátushoz.

Ott így kezdték vádolni: „Megállapítottuk, hogy félrevezeti népünket, ellenzi, hogy adót fizessünk a császárnak, és azt állítja magáról, hogy ő a Krisztus-király.”

A valódi vádpontjuk istenkáromlás volt, mert azt állította magáról, hogy Isten Fia. De amikor Pilátus előtt vádolták, akkor nem ezt hozták fel ellene, mert tudták, hogy Pilátus ezt nem venné figyelembe. „Ne gyertek a vallásoskodásokkal a római bírósághoz” – mondta volna.

Ezért aztán a nép félrevezetését hozták fel ellene, és hogy azt mondta, hogy ne fizessenek adót. Ez nem volt igaz, mert azt mondta, hogy adjátok meg a császárnak, ami a császáré.

Pilátus megkérdezte tőle: „Te vagy a zsidók királya?” Ő pedig ezt felelte: „Te mondd.”

Pilátus erre így szólt a főpapokhoz és a sokasághoz: „Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.”

De azok erősen állították: „Fellázítja a népet tanításával egész Júdeában, Galileától kezdve egészen idáig.”

Galilea volt a Róma elleni lázadások bölcsője. Azáltal, hogy Galileába helyezték, azt akarták elérni, hogy a Róma elleni lázadás középpontjába kerüljön.

Pilátus ezt hallva megkérdezte, hogy Galileából való-e ez az ember.

Amikor pedig megtudta, hogy Heródes hatósága alá tartozik, átküldte Heródeshez, aki szintén Jeruzsálemben tartózkodott ezekben a napokban.

Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült, mert már jó ideje szerette volna látni, mivel hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz majd az ő szeme láttára.

Hosszasan kérdezgette őt, de Jézus semmit sem válaszolt neki.

Ez Heródes Antipász, aki lefejezte Keresztelő Jánost, Jézus unokatestvérét. Jézus egyetlen szót sem szólt hozzá.

Ott álltak a főpapok és az írástudók is, akik hevesen vádolták.

Heródes pedig katonai kíséretével együtt megvetően bánt vele, kigúnyolta, és fényes ruhába öltöztetve visszaküldte Pilátushoz.

Ezen a napon Heródes és Pilátus barátságot kötöttek egymással. Előtte ugyanis haragban voltak.

Ekkor Pilátus összehívta a főpapokat, a vezetőket és a népet,

és így szólt hozzájuk: „Ezt az embert elém hoztátok azzal, hogy a népet félrevezeti. Íme, én elöttetek vallattam ki, és nem találtam ebben az emberben egyet sem azok közül a bűnök közül, amelyekkel vádoljátok.

De még Heródes sem, mert visszaküldte hozzánk. Láthatjátok, hogy semmi halált érdemlő dolgot nem követett el:

megfenyítem tehát, és elbocsátom.”

(Ünnepenként pedig szabadon kellett neki bocsátania egy foglyot.)

Erre valamennyien felkiáltottak: „Ezt öld meg! Barabbást pedig bocsásd el nekünk!”

Ez utóbbi a városban történt lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve.

Barabás pontosan azokban a dolgokban volt bűnös, amelyekkel Jézust vádolták.

Pilátus ismét szólt hozzájuk, mert szerette volna szabadon bocsátani Jézust.

De ezek kiáltoztak: „Feszítsd meg, feszítsd meg őt!”

Ő azonban harmadszor is odafordult hozzájuk: „De hát mi rosszat tett ez? Nem találtam benne semmiféle halált érdemlő bűnt: megfenyítem tehát, és elbocsátom.”

De azok hangos kiáltásokkal sürgették és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltásuk győzött.

Tragikus, amikor a csőcselék hangja győz.

Pilátus ekkor úgy döntött, hogy legyen meg, amit kívánnak:

szabadon bocsátotta azt, akit kértek, aki lázadásért és gyilkosságért volt börtönbe vetve; Jézust pedig kiszolgáltatta akaratauknak.

Amikor elvezették őt, megragadtak egy bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, és rátették a keresztet, hogy vigye Jézus után.

Ez tipikus római felvonulás volt: négy római katona, kettő elől és kettő hátul, és a rab közöttük ment. Elöl pedig ment még egy katona, aki egy táblára írva vitte a rab elleni vádat. Ebben az esetben a táblára ez volt írva: „A zsidók királya”. Amikor pedig a keresztrefeszítés helyére értek, akkor ezt a táblát a kereszt tetejére szegezték, hogy minden ember tudja, hogy miért ítélte halálra az embert a római kormány.

Rendszerint a városon keresztül vezető leghosszabb utat választották, nagy zajjal és csinadrattával vonultak, hogy ezzel vonzzák az embereket, hogy ők is lássák az elítéltet, és tudják, hogy halálra ítélték. Így akarták az embereket megfélemlíteni, hogy ne lázadjanak Róma ellen.

Jézus, aki az ütlegetésektől legyengült, valószínűleg nem tudta már tovább vinni a keresztet, és ezért a cirénei Simont kényszerítették arra, hogy vigye a keresztet. Ha egy római katona ráhelyezte a kardlapját valakinek a vállára, ezáltal megparancsolhatta, hogy az az ember egy mérföldön keresztül vigye a terhet. Ezzel szemben nem volt fellebbezés.

A zsidók Dávid óta nem engedték, hogy megszámlálják őket, mert Isten megbüntette ezért őket. Róma szerette volna tudni, hogy körülbelül hányan vannak, ezért Jozefusz szerint a feláldozott páskabarányokat számolták meg Jézus idejében. Eszerint 26.572 darab bárányt öltek le, és a törvény szerint legalább 10 ember kellett megegyen egy bárányt. Ezen a páskaünnepen tehát legalább 2 millió 700 ezer ember vett részt.

Minden zsidó vágyva vágyott arra, hogy erre az ünnepre Jeruzsálembe menjen, legalább életében egyszer. Ha Jeruzsálemtől 20 km-re élő felnőtt férfi voltál, akkor kötelezően ott kellett legyél. Ha ennél tovább laktál, akkor mindig arról álmodoztál, hogy egyszer elmész oda. A páskavacsorát minden zsidó azzal a mondással kezdte, hogy: „Ebben az évben itt, jövőre Jeruzsálemben.” Ez a mondás a mai napig is fennmaradt.

Bizonyára Simon Tripoliból jött erre az ünnepre, mivel cirénei volt, és bizonyára nagyon rossznéven vette, amikor a kardlappal a kereszt cipelésére kényszerítették.

Ezt nem tudjuk, de azt igen, hogy ez a Simon Rufusz és Alexandrosz apja volt. A fiainak megnevezése azt jelenti, hogy őket a keresztények jól ismerték. Emellett az is nagyon valószínű, hogy Simon Jézus keresztjének cipelésekor megtért.

Pál azt írta a rómaiaknak:

Köszöntsétek az Úrban kiválasztott Rufuszt és anyját, aki nekem is anyám.

Lehet, hogy ez éppen Simon fia Rufusz lehetett.

A népnek és az asszonyoknak nagy sokasága követte őt, akik jajgattak, és siratták őt.

Jézus pedig feléjük fordulva ezt mondta nekik: „Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és gyermekeiteket sirassátok;

mert jönnek majd olyan napok, amikor ezt mondják: Boldogok a meddők, az anyaméhek, amelyek nem szültek, és az emlők, amelyek nem szoptattak!

Akkor majd kiáltani kezdik a hegyeknek: Essetek ránk! - és a halmoknak: Borítsatok el minket!

Mert ha a zöldellő fával ezt teszik, mi történik a szárazzal?”

Kevesebb mint 40 év múlva a római seregek feldúlták Palesztina földjét, és a zsidók többségét megölték.

Két gonosztevőt is vittek, hogy vele együtt végezzék ki őket.

Amikor arra a helyre értek, amelyet Koponya-helynek hívtak, keresztre feszítették őt, és a gonosztevőket: az egyiket a jobb, a másikat a bal keze felől.

Jézus pedig így könyörgött: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Azután sorsvetéssel osztozkodtak ruháin.

Jézus ezen kijelentése a keresztre feszítés előkészítése alatt hangzott el. A keresztet lefektették a földre, kifeszítették a rab kezeit, és nagy vasszegekkel odaszegezték a fára.

Jézusnak a lábaiba is vasszegeket ütöttek, és azután pedig felállították a keresztet, és beleállították a földbe.

Miközben szegezték Őt, akkor mondta Jézus, hogy *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”* Láthatjuk, hogy Jézust olyan helyzetbe hozták, amikor már nem gyógyíthatta az embereket úgy, hogy megérinti a vak szemeit, a süket füleit, mert a kezét odaszegezték a kereszthez. Mindennek ellenére, még mindig maradt számára egy szolgálatforma, az imádság. És Ő még itt is imádkozik értük.

Az imádsága megválaszoltatott. Amikor 50 nap múlva, pünkösdkor ismét összegyűltek az ünnepre, és a *Szentlélek leszált a kora egyházra, Péter felállt, és ezt mondta:*

„Zsidó férfiak, és Jeruzsálem minden lakója! Vegyétek ezt tudomásul, és figyeljetek szavaimra!

Mert nem részegek ezek, ahogyan ti gondoljátok, hiszen a nap harmadik órája van.

Hanem ez az, amiről Jóel így prófétált:

Az utolsó napokban, így szól az Isten, kitöltök Lelkemből minden halandóra, és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látomásokat látnak, véneitek pedig álmokat álmodnak,

még szolgálóimra és szolgálóleányaimra is kitöltök azokban a napokban Lelkemből, és ők is prófétálnak.

És csodákat teszek az égen fenn, és jeleket a földön lenn: vért, tüzet és füstfelleget.

A nap sötétté válik, és a hold vérré, mielőtt eljön az Úr nagy és fenséges napja.

Aki azonban segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni fog.

Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názáreti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok,

azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és megöltétek.

De őt az Isten, miután feloldotta a halál fájdalmait, feltámasztotta, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt.

Mert ezt mondja róla Dávid: Láttam az Urat magam előtt mindenkor, mert jobbam felől van, hogy meg ne inogjak.

Azért vidult fel a szívem, és ujjongott fel a nyelvem, még testem is reménységben fog nyugodni,

mert nem hagyod lelkemet a halottak birodalmában, azt sem engeded, hogy Szented elmúlást lásson.

Megismertetted velem az élet útjait, betöltesz engem örvendezéssel a te orcád előtt.

Atyámfiai, férfiak! Nyíltan megmondhatom nektek ősatyánkról, Dávidról, hogy meghalt, és eltemették, sírja is nálunk van mindmáig. De próféta volt, és tudta, hogy az Isten esküvel fogadta neki, hogy véréből valót ültet a trónjára; ezért előretételezve, a Krisztus feltámadásáról mondta azt, hogy nem marad a halottak birodalmában, és teste sem lát elmúlást. Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is. Mert nem Dávid ment fel a mennyekbe, hiszen ő maga mondja: Így szólt az Úr az én uramhoz: Ül az én jobbomra, amíg ellenségeidet lábad zsámolyává teszem. Tudja meg tehát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek.” Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?” Péter így válaszolt: „Térjete meg, és keresztelkedjete meg valamennyien Jézus Krisztus nevében, bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Jézus imádsága megválaszoltatott és azon a napon mintegy háromezer lélek csatlakozott hozzájuk. Azok, akik tudatlanságuk miatt keresztfeszítették Őt, megtalálták a megbocsátást, és az Ő testének részei lettek.

A nép ott állt és nézte. A főemberek pedig velük együtt így csúfolódtak: „Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő az Isten választott Krisztusa!” Kigúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecetet vittek neki, és így szóltak: „Ha te vagy a zsidók királya, mentsd meg magadat!” Felírás is volt a feje fölött görög, latin és héber betűkkel írva: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Ezt kiabálták az emberek: „Mentsd meg magadat!” Tudjátok, hogy honnan jött e kiáltás ihlete? A pokol mélyéből! Ha Jézus megmentette volna magát, akkor nem menthetett volna meg minket.

A megfeszített gonosztevők közül az egyik így káromolta őt: „Nem te vagy a Krisztus? Mentsd meg magadat és minket is.”

Ugyanaz a szöveg, ami a tömeg kiabálása volt.

Az érzelmek nagyon közel vannak a felszínhez, és a csőcselék pszichológiáját vizsgálva láthatjuk, hogy az emberek amikor egy tömegben vannak, akkor gyakran nem igazán viselkednek emberként. A focimeccs drukkerek is nagyon sok furcsa dolgot csinálnak.

A tömeg névtelenségét élvezik az emberek, mindenki nevet a butaságokon, egyik ember okosabb, mint a másik, és lassan egyre nagyobb bolondságokkal dobálóznak. Minél sokkolóbb a szöveg, annál harsányabb a nevetés.

Elképzelésem szerint egy ember keresztrefeszítésének végignézése igen nagy pszichés sokkhatás lehet. Nagyon szörnyű látvány lehet, amint levegőért kapkodva vonaglik a teste, és nagy fájdalmak között közeledik a halál küszöbéhez.

Nem tudod magad sokáig normálisan tartani a kereszt előtt, és ezért egyesek a feszültséget nevetéssel akarták oldani, mert a sok elviselhetetlennek tűnhetett.

Mivel az emberek kiabáltak, a gonosztevő is felvette a szöveget. Valószínűleg azért, hogy nevetést csikarjon ki az emberekből, és hogy megnyerje a tömeg szimpátiáját, odafordult Jézushoz ezzel a felkiáltással: *Mentsd meg magadat és minket is.* Nagyon vicces... Bizonyára a tömeg ismét hahótában tört ki.

De a másik megróttá, ezt mondva neki: „Nem féled az Istent? Hiszen te is ugyanazon ítélet alatt vagy!”

Nem féled Istent? Te is ugyanabban a hajóban evezel és meg fogsz halni! Nem gondolod, hogy nemsokára Isten ítéletével kell szembenézzünk?

Mi ugyan jogosan, mert tetteink méltó büntetését kapjuk, de ő semmi rosszat sem követett el.”

Pilátus azt mondta, hogy nem találok semmilyen hibát benne, Júdás pedig azt mondta, hogy ártatlan embert árultam el.

Majd így szólt: „Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”

Honnan tudta, hogy Jézus király volt? Mert a keresztre odaírták, hogy a Zsidók Királya. Ez azt mutatja, hogy a hit a megváltásra Istentől kell jöjjön, mert az ő hite valahogyan még a tanítványokét is felülmúlta, és Isten által tudta, hogy ez az Ember, annak ellenére, hogy a halálán van, mégis Király lesz.

Ezen a ponton a tanítványok teljesen ki voltak ütve. Megtagadták Őt, elmenekültek, és feladtak minden reményt. *Mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt.* De keresztre feszítették Őt, és mindennek vége.

Valahogyan az Isten hitet plántált ennek az embernek a szívébe:

Hiszen kegyelemből van üdvösségetek a hit által, és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekért, hogy senki se dicsekedjék.

Ez az ember az Isten által adott megmentő hit által látta e rövid szöveget (A ZSIDÓK KIRÁLYA), és elhitte. Isten hite kellett legyen, amelyet a szívébe ültetett és azt mondta, hogy: *„Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz királyságodba.”* Csak emlékezzél meg, ne emlej fel, ne tisztelj meg. A

tanítványok mondták azt, hogy Uram, ha majd a királyságodba érsz, akkor emelj fel engem: hadd üljek a jobb kezed felől, hadd üljek én a bal kezed felől, hadd lehessék én a miniszterelnök.

Ez az ember csak azt kérte, hogy emlékezzen meg róla. Milyen egyszerű imádság ez, amely a megmenekülést hozta el számára.

És milyen közel vagyunk mindnyájan a megváltáshoz! Csak egy egyszerű ima: „Istenem, irgalmaz nekem, bűnösnek.”

Azt olvashatjuk, hogy „mindenkit képes megmenteni, aki eljön Őhozzá.” Jézus azt mondta, hogy, aki hozzám jön, azt nem utasítom el. Még egy haldokló gonosztevőt sem, annak utolsó órájában.

Erre ő így felelt neki: „Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.”

A paradicsom szó a király kertjét jelentette. Különleges vendégeit szokta a király sétára hívni oda.

Mindezek a dolgok a csodákat megelőzően történtek. Isten hitet plántált ennek a rablónak a szívébe, hogy megválthassa őt.

*Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön.
A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt.*

A természet sem akarta ezt a szörnyű látványt végignézni, hatalmas földrengés volt, sziklák hasadtak ketté, és a természet lázadni kezdett az ember ellen. Ha az Isten nem fékezi meg, biztos vagyok benne, hogy a természet elpusztította volna az embert e szörnyű bűncselekménye miatt.

A templom kárpitja középen kettéhasadt tetőtől talpig. A templom kárpitja azt jelképezte, hogy Isten mennyire megközelíthetetlen az ember számára. Egyetlen ember sem mert e kárpit mögé belépni, kivéve a főpapot egy évben egyszer, miután számtalan áldozatot mutatott be és megtisztulást végzett. Még ezek után is hatalmas félelemmel és tisztelettel lépett be oda, csengőkkel a kabátja alján, és egy kötéllel, amelyet a lábaihoz erősítettek, hogy azok, akik kint álltak kihúzhassák onnan, ha a csengők elhallgattak volna. Mert ha a csengők elhallgattak, akkor tudták, hogy valami tisztátalansággal lépett be Isten jelenlétébe, és Isten ezért halálra súlytotta őt.

Isten megközelíthetetlen volt az ember számára, mert az embert a bűne elidegenítette Istentől. A kárpitot Krisztus halálakor Isten kettészakította, és ezzel azt mondta, hogy „Gyertek, gyertek a szabadulásra!” Az út most nyitva áll mindannyiunk számára, hogy közvetlenül jöhessünk Istenhez.

Ekkor Jézus felkiáltott: „Bevégeztetett!” Majd azt mondta

„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondva elbocsájtotta a lelkét.

Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: „Ez az ember valóban igaz volt.”

És az egész sokaság, amely erre a látványra verődött össze, amikor látta a történeteket, mellét verve hazatért.

Jézus ismerősei pedig mindnyájan és az őt Galileától fogva követő asszonyok távolabb állva szemlélték mindezt.

Volt egy József nevű ember, Arimátiából, a júdeaiak egyik városából való, a nagytanács tagja, derék és igaz férfiú, aki nem értett egyet a többiek határozatával és eljárásával, aki maga is várta az Isten országát.

Ő elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét.

Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és elhelyezte egy sziklába vágott sírboltba, amelyben még senki sem feküdt soha.

Az ünnepi előkészület napja már elmúlt és megkezdődött a szombat.

Elkísérték őt az asszonyok, akik együtt jöttek vele Galileából, és megnézték a sírboltot, meg azt is, hogyan helyezték el Jézus testét.

Aztán visszatértek, illatszereket és drága keneteket készítettek. Szombaton azonban pihentek a parancsolat szerint.

A hét első napján pedig kora hajnalban elmentek a sírhoz, és magukkal vitték az elkészített illatszereket.

A követ a sírbolt elől elhengerítve találták,

és amikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában.

Majd amikor megrémülve a földre szegeztek tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élőt?”

Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt:

az Emberfiának bűnös emberek kezébe kell adatnia, és megfeszíttetnie, és a harmadik napon feltámadnia.”

Ekkor visszaemlékeztek az ő szavaira,

és visszatérve a sírtól, hírül adták mindezt a tizenegynek és a többieknek.

A magdalai Mária, Johanna, valamint a Jakab anyja, Mária és más, velük lévő asszonyok elmondták mindezt az apostoloknak,

de ők üres fecsegésnek tartották ezt a beszédet, és nem hittek nekik.

Hisztérikus asszonyok... Istenem, ments meg tőlük... Nem hittek, egyszerűen nem hittek nekik.

(Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz, és amikor behajolt, csak a lepedőket látta ott. Erre elment, és csodálkozott magában a történeteken.)

Tanítványai közül ketten aznap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamnyira volt, és amelynek Emmaus a neve, és beszélgettek egymással mindarról, ami történt.

Miközben beszélgettek, és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük.

Látásukat azonban valami akadályozta és nem ismerték fel őt.

Ő pedig így szólt hozzájuk: „Miről beszélgettek egymással útközben?” Erre szomorúan megálltak.

Majd megszólalt az egyik, név szerint Kleopás, és ezt mondta neki: „Te vagy az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod mi történt ott ezekben a napokban?”

„Mi történt?” - kérdezte tőlük. Ők így válaszoltak neki: „Az, ami a názáreti Jézussal esett, aki próféta volt, szóban és tettben hatalmas Isten és az egész nép előtt;

hogyan adták át a főpapok és a főemberek halálos ítéletre, és hogyan feszítették meg.

Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt. De ma már harmadik napja, hogy ezek történtek.

Ezenfelül néhány közülünk való asszony is megdöbbenett minket, akik kora hajnalban ott voltak a sírban,

de nem találták ott a testét; eljöttek és azt beszélték, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt hirdették, hogy ő él.

El is mentek néhányan a velünk levők közül a sírhoz, és mindent úgy találtak, ahogyan az asszonyok beszélték; őt azonban nem látták.”

Akkor ő így szólt hozzájuk: „Ó, ti balgák! Milyen rest a szívetek arra, hogy mindazt elhiggyétek, amit megmondtak a próféták!

Jézus azonnal visszautal az Írásokra, a próféciákra.

Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie?”

És Mózesről meg valamennyi prófétáról kezdve elmagyarázta nekik mindazt, ami az Írásokban róla szólt.

Nem fogom megbocsájtani Kéfasnak, hogy nem írta le mindezeket. Mindent megadnék azért, hogy megszerezsem Jézusnak ezt az üzenetét. Milyen jó lett volna hallani, amint Mózesről az Ótestamentumon keresztül az összes rá vonatkozó próféciát elsorolja: 300 próféciát teljesített be a születése, az élete, a halála és a keresztre feszítése alatt. Milyen jó lett volna, ha akkor valaki felveszi ezt magnószalagra, és most meghallgathatnánk ezt.

Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni.

De azok unszolták és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon.

És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta.

Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.

Érdekes, hogy akkor ismerték Őt fel, amikor átadta nekik a kenyeret. Lehet, hogy látták a szögek helyeit, és megnyílt a szemük?

Ekkor így szóltak egymásnak: „Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”

Hevült-e már valaha a szívetek az Isten Igéjének olvasása közben? Gyújtotta-e lángra a szíveteket? Sokan a vallásos megtapasztalásokban a fellángolásokat keresik, érzelmi csúcspontokat vadásznak, valami új felemelő jelenséget akarnak, amely izgalomba hozhatja őket. Egy angyal megjelenését, vagy ehhez hasonlót.

Ezek az emberek azt mondták: *„Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton, amikor feltárta előttünk az Írásokat?”*

Úgy gondolom, hogy amikor valakinek a szíve hevülni kezd az Írások kutatása közben, akkor az az Ő lelki érettségét tanúsítja.

Gyakran nagyon izgalomba jövök, amikor a Bibliát tanulmányozom, és a Szentlélek elkezd megnyitni az értelmemet. Olyan izgalmas, amikor a Lélek kezd tanítani Isten igazságára, és hirtelen megérted az Írást.

Vannak akik akkor jönnek izgalomba, amikor valaki nyelveken szól vagy prófeciákat mond, én Isten Igéje miatt jövök izgalomba.

Még abban az órában útra keltek, és visszatértek Jeruzsálembe, ahol egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük levőket.

Ők elmondták, hogy valóban feltámadt az Úr, és megjelent Simonnak.

Erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és hogy miként ismerték fel őt a kenyér megtöréséről.

Miközben ezekről beszélgettek, maga Jézus állt meg közöttük, és így köszöntötte őket: „Békesség nektek!”

Azok megrettentek, és félelmükben azt hitték, hogy valami szellemet látnak.

Ő azonban így szólt hozzájuk: „Miért rémültetek meg, és miért támad kétség a szívetekben?”

Nézzétek meg a kezemet és a lábamat, hogy valóban én vagyok. Tapintsatok meg, és lássatok. Mert a szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.”

Egyesek nehezen fogadják Jézus eme felszólítását, hogy tappintsák meg, és hogy ők maguk győződjenek meg Jézus valódiságáról.

Korábban ezen a napon Jézus azt mondta Máriának, hogy „ne érints engem, mert nem mentem fel még az Atyámhoz”. De ez egy hibás szövegfordítás következménye, mert a görögben ez eredetileg úgy szerepel, hogy ne csimpaszkodj rám. Bizonyára Mária ekkor már rég megérintette, és valószínű, hogy halálos szorításban tartotta Őt. „Egyszer elmentél tőlem, de többet nem

fogsz, mert nem engedlek el.” Ezért mondta Jézus, hogy „ne csimpaszkodj rám, hanem menj, és mondd el a tanítványoknak, hogy feltámadtam”.

*És ezeket mondva, megmutatta nekik a kezét és a lábát.
Mikor pedig még mindig nem mertek hinni örömben, és csak csodálkoztak, megkérdezte tőlük: „Van-e itt valami enivalótok?”
Erre adott neki egy darab sült halat.
Elvette és szemük láttára megette.
Majd így szólt hozzájuk: „Ezt mondtam nektek, amikor még veletek voltam: be kell teljesednie mindannak, ami meg van írva rólam a Mózes törvényében, a próféták könyvében és a zsoltárokbán.”*

A zsoltárok tele vannak Jézussal kapcsolatos próféciákkal. A messiási zsoltárok pedig teljesen róla szólnak: a 22.-ik, amely a keresztfeszítés képét festi le, a 110.-ik, amely Melkisédek szerinti Főpapunkról szól, és a 118.-ik is.

Akkor megnyitotta értelmüket, hogy értsék az Írásokat,

Ez egy dicsőséges ajándék, amelyet újjászületésünkkor kapunk. Az Írásokat újjászületés nélkül olvasva nem sok értelmet találunk bennük:

A nem lelki ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak lelki módon lehet azokat megítélni.

A lelki ember azonban mindent megítél, de őt senki sem ítéli meg.

Aztán Jézus így folytatta:

*és így szólt nekik: „Így van megírva: a Krisztusnak szenvednie kell, de a harmadik napon fel kell támadnia a halottak közül,
és hirdetni kell az ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, Jeruzsálemtől kezdve.
Ti vagytok erre a tanúk.*

Megbízta őket, hogy hirdessék a megtérést és a bűnök bocsánatát minden nemzetnek.

És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”

Ez a Jóel pófétának elmondott ígért, amelyet a második fejezetben olvashatunk: *Azután kitöltöm majd lelkemet minden emberre.*

És íme, én elküldöm nektek, akit Atyám ígért, ti pedig maradjatok a városban, amíg fel nem ruháztattok mennyei erővel.”

Ez volt a Szentlélek ígérete, amelyre Jeruzsálemben kellett várjanak, amíg az beteljesedett.

Ezzel Jézus nem módszert írt elő, melynek segítségével minden hívő Szentleket vehet az egyháztörténelem során. Ez inkább egy olyan különleges nap volt, amikor Isten Lelke a hívőkre öntetett ajándékként. Erre a napra kellett várjanak, és amikor Pünkösdkor a Szentlélek kiöntetett az egyházra, akkor már többé nem kellett várjanak arra, hogy ismét megkapják a Szentleket, hanem csak egyszerűen el kellett fogadják azt hitben Istentől.

*Ezután kivitte őket Betániáig, felemelte a kezét, és megáldotta őket.
És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.*

Mindez 40 nappal a keresztre feszítése után történt.

Ma Jeruzsálemben, az Olajfák hegyén három különböző látványosság van: három különböző templomot építettek azon a helyen, ahol Jézus felemeltetett. Az oroszok, a lutheránusok és a katolikusok is felépítették a mennybemenetel templomát. Az egyik templomban, még Jézus lábnyomát is megmutatják, amelyet a felemelkedése előtt hagyott a sziklában.

Érdekes, hogy az Olajfák hegyére építették ezeket, de az Írás azt mondja, hogy Betániából vitetett fel. Boldog vagyok, hogy Betániában nincs felemeltetés temploma, így ha elmész oda, akkor szétnézel, és azt mondhatod, hogy valahol itt emeltetett fel Jézus.

Nem az a fontos, hogy hol emelkedett fel, hanem maga a tény, hogy felemelekedett Betániából.

*Ekkor leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe;
mindig a templomban voltak, és áldották Istent.*

Ez azt jelenti, hogy amikor a Szentlélek rászállt az egyházra, akkor a templom egyik helységében lehettek. Tíz nappal ezek után szállt le rájuk a Szentlélek.